

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

TOMVS VIII

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

LIPSIÆ

EX OFFICINA LIBRARIA J. SOMMERI

MDCCC

W A S H I N G T O N

A M E R I C A N

2 0 0 0

2 0 0 0

2 0 0 0

Δραπεταί.

Απολλων, Zeus, Φιλοσοφία, Ηρακλής,
Ερμης, Άνδρες, Δεσποτης, Ορφευς,
Δραπετης, και Υποδικος.

ΑΠΟΛ.

Αληθῇ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τίς αὐτὸν Φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμ-
πίων, ἥδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, καὶ ἀγεννῆς
θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν
διη-

Fugitivi.

Apollo, Jupiter, Philosophia, Hercules,
Mercurius, Viri, Dominus, Orpheus,
Fugitivus, Hospes.

APOL.

Verane narrant ista, Pater, fuisse, qui in
ignem se conjiceret in celebritate Olympio-
rum, jam senem hominem, nec ignavum ad
italia portentorum artificem? Luna enim nobis
Luc. Op. T. VII. A narra-

διηγείτο αὐτὴ ἐωρακέναι καίομενον λέγασα.
 ΖΕΤΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὥς μή-
 ποτε γενέσθαι ὦφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρη-
 σὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέ-
 ναι; ΖΕΤΣ. Καὶ τῷτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ
 πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος
 τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποΦέρε-
 σθαι 1) ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ
 γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὥς ἔχον εὐθύς ἀπιὼν
 ὠχόμεν, ἀπολώλειν αὖν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τῷ
 καπνῷ καὶ ὅμως ἐν τῷ αὐτῇ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθα-
 νία τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανῶτι παμ-
 πόλλῳ, μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ
 ἀπο-

narravit, quae ardentem se vidisse diceret.
 JUP. Vera omnino sunt, Apollo, quae uti-
 nam facta nunquam essent! APOL. Adeone
 bonus erat senex, atque indignus, qui igni
 periret? JUP. Etiam illud forte ita se habue-
 rit! At ego multam me tum perferre injucun-
 ditatem memini a malo illo nidore, qualem
 fursum ferri naturale est ab affatis corporibus
 humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut
 habebam, abiissem, perieram, bene noris, a
 fumo teterrimo. Et tamen in tanta suave-
 lentia, et copia aromatum, in tunc adeo mul-
 to, vix mihi oblivisci nares ac dediscere vo-
 lue-

1. ἀποΦέρεσθαι] ἀναΦέρεσθαι malit Gesner.

ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγη δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βελόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργασαι ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΤΣ. Τῆτο μὲν ἔκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτῆς ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τὰς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; ΖΕΤΣ. Αὐτῆ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανηγυριν, ἀπολογέμενος πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἴγε μέμνημαι.

Ἄλλὰ

luerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

2. APOL. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbonem? JUP. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit. APOL. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini...

A 2

3. Sed

Ἄλλὰ τίς αὕτη σπερδῇ πρόσεισι τετραγυμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικημένη ἐρικυία; μάλλον δὲ φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τῆνομά γε τῆμόν ἐπιβοᾷται σχετλιάζουσα. Τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῆσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβηλεύκασί σοι ὥς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἄνυτε κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τῆτο αὐτῆς; ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιῆτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεώς, ἐπήνην, καὶ διὰ τιμῆς ἤγον αἰδόμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονεχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ

τῆνο-

3. Sed quaenam ista contente ad vos accedens perturbata et lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, et nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto saeculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis? PHIL. Nihil tale, Pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudaverunt et in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adoraverunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares

τᾶνομα τᾶμόν ὑποδύομενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο;

ZETΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβεβλήν τινα ἐπιβεβλεύκασί σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί. ZETΣ. Πρὸς τίνων ἔν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τᾶς ἰδιώτας, μήτε τᾶς Φιλοσόφους αἰτιά; ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὧ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν Φιλοσοφέντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ᾽ ἐσαλμένοι· ἀξιῶσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τᾶνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας,

llares meos et amicos esse ajunt, et nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim et ipsi injuria mecum affecti sunt. JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima,

θίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις ἔμικρά καὶ ἡμῶν ὑπὸ τέτων, ὦ πάτερ, ἡδικημένη πέφευγα.

ΖΕΤΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ, ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε; ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεσὸν, ὅτε ἀμαθία καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικῶντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιᾶντες ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης
γῆν

inscitia, audacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater, laesa profugi.

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua in re maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pater, parvane sint? Tu enim cum videres saeculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum incitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent.

γὰρ πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττεισιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς δικάσονται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θυγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δέ, ἐλεῶ γὰρ αὐτὰς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΤΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. Ἠξῶ μὲν, ὦ πάτερ, ἔκ ἐπὶ τὰς Ἑλλήνας εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τῷ ἔργῳ εἶναι, τὸ βαρβάρως παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τῷτο πρῶτον ἤξιον ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δέ

berent. Dicebas enim, me cum dmitteres, *Quae agant homines, et quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut faves.*

6. JUP. Scio multa me et talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem, et quae nunc ab illis patiaris. PHIL. Properabam, Pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis ergo interim Graecis, quos faciles ad

δὲ εἶπον ὡς ῥᾷσον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ὦμην, ἐνδεξόμενον τὸν χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς 2) τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἔχοντες χαλεπῶς ἐπείσα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥς τε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις 3) καὶ Ὀξυδράκας ὁμοιοί, ἔτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιῶσιν γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιούκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τῷ θανάτῳ τρόπον.

ZETS.

subigendum putabam, et celerrime recepturos frena, et jugo submittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis mecum versarentur: adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et meis ex praeceptis vivant, qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

7. JUP.

2. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita et verissima haec Philosophiae historia est. *du Soul.*

3. Νεχραίοις] Quaenam ista gens? Quid si Arachosios reponas? *du Soul.*

ΖΕΥΣ. Τὰς γυμνασφιστὰς λέγεις ἀνέω
γὰν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν
μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καϊόμενοι, ἔδὲν
τῷ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες.
ἀλλ' ἔ μέγα τῷτο ἑναγχος γὰρ καὶ Ὀλυμπιάσι
τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γεγόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε
παρεῖναι, καιομένῃ τότε τῷ γέροντι. ΦΙΛ.
Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει
τῶν καταράτων ἐκαίνων, ἔς ἔφην, ὅτι πολλὰς
αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαντο τοῖς
ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμ-
πλήσωσιν ὑλακτῆντες, ὥς ἔδὲ εἶδον ἐκεῖνον,
ὅπως ἀπέθανε.

Μετὰ

7. JUP. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem te quoque adfuisse tum, cum senex arderet. PHIL. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi imple- rent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus.

Μετὰ γέν τῆς Βραχυμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν 4) εὐθύς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσασα, εἴτα ἐς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, ἃ καὶ προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτὰς, τὸν Εὐμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δέ, ὡς ἐπαδὼν προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμεν.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθῶσαν, ἔτε πάνυ ἡσπᾶσαντο οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὅλως ἀπέ-

κλει-

8. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, et versata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divina eos docuisset, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos et Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus et Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum, ut illos initiaret, Eumolpum, didicerat enim a me divina omnia; alterum, ut canendo musices ope vim adferret animis, e vestigio statim consecuta sum.

9. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane exclu-

4. Αἰθιοπίαν] Quinam ibi Philosophi memorantur? *du Soul.*

κλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλῆσα, ἑπτὰ ἐκ
τῶν ἀπάντων ἑταίρας καὶ μαθητὰς προσηγα-
γόμεν, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμης, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέ-
σης, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγας παντάπασιν.

Μεθ' ἧς τὸ σοφιστῶν Φῦλον ἐκ οἷδ' ὅπως
μοι παρενεφύετο, ἔτε ζηλῶν τὰμὰ ἐς βᾶθος,
ἔτε νομιδῇ ἀπαῖδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύ-
ρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ
ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ἔτε
τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, ἔτε ἡμᾶς
ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορεῖν δυνάμενον,
ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τῇ ἀμβλυώττειν ἀσα-
φές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἧ σκιὰν
ἐνίοτε ἰδόντες ἂν. οἱ δὲ ὦντο ἀκριβῶς πάντα
κατα-

excluserunt. Paullatim vero alloquio meo
septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi
conciliavi, et ex Samo alium, et alium Epheso,
et Abdera alium, paucos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi populus
nescio quomodo adhaesit, neque aemulatus
profunde mea placita, neque omnino ab iis
abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum ge-
nus, compositum quiddam et mistum, inter
imposturam et philosophiam medium oberrans,
neque ignorantiae plane adhaerens, neque in
nos defigere intentos oculos ausum; sed velut
lippientes, praee hebetudine visus obscurum
quoddam et evanidum nostri simulacrum aut
um-

κατανενοημένοι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος
ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ, καὶ
ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι,
καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν
ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτεον, καὶ συνίσταντο
ἐπ' αὐτάς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ
παρεδίδοσαν πιομένους τῷ κωνεῖ. ἐχρῆν μὲν ἄν
ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι
τὴν συνεχσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ
Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιπ-
πος, ἔτοι ἐπεισαν ὀλίγον ἐπιμστρεῖσθαι τῆς μο-
νῆς.

umbram forte nonnunquam videntes. At isti
accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et,
ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: com-
tulæ illæ, et dubitabiles, et inexpectatæ re-
sponsiones, et exitum non habentes labyrinthis-
que similes quaestiones.

II. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis
sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire,
ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicu-
tam biberent. Oportebat forte tum statim fu-
gere, nec amplius illorum ferre consuetudi-
nem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et
paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam,
mihi persuasere, ut paulum adhuc moræ quasi
corol-

νῆς· ὥς μὴ ποτε ὠφελον· ἃ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕπερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄνκε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκαι ἐσὶ μαρὸν γὰρ τε Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δαδκὰν καὶ θητικόν, ἃ ζυγγεγόμενα ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπὸ ἀσχολίας· ἐδάλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τὰς τοιαύτας, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνκὰς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξιν, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγαιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείνοισι σρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθαιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, ἀδὰ ὄνομα, τὸ

corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo

τὸ ἡμέτερον ἦδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν
πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑμοῖς, καὶ ὡς
ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐ-
τῶν, καὶ χαίρσιν θεραπευόμενοι, καὶ συμβε-
λεύσιν πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσ-
σασιν, ταῦτα πάντα τυραννίδα ἔμικρὰν ἡγᾶν-
τε εἶναι.

Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν, ὅσα τῇ τοιαύτῃ προ-
αίρεσιν πρόσφορα, μακρὸν ἦν μάλλον δὲ κομι-
δὴν αἰδοῦναι. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν
πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχουσιν ἐδύναντο.
ἐμοῖς δὲ καὶ ἡ δεξιὰ βαρὺ, καὶ ὥσπερ ἔν ἐστιν,
ἀφώρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἔν σκοπευμένοις,
τὴν

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen
nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem
pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus
a multitudine habetur, reverentia, et ut susti-
nent homines illorum in dicendo fiduciam, et
curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur,
et reprehendentibus timide concedunt, regnum
non parvum arbitrabantur esse haec omnia.

13. Ac discere, quaecumque huic instituto
vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius
plane illis negatum est. Artes parcae, et cum
labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis
esset, poterant. Quibusdam etiam grave ser-
vitudinis onus, et, ut est, intolerabile visum. Con-
fide-

τὴν ὑδατὴν ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτὶλλόμενοι
 Φασί, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν
 ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ αὐ-
 τοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λαιδορικάς παι-
 νὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνα-
 σόμεα ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς
 ὁποῖα πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι,
 καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτὰς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὲ οἶόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆ-
 σαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεσντῆν περιβαλ-
 λόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἤξιε λέων καὶ
 αὐτὸς εἶναι, καὶ πᾶ τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 σεύοντες αὐτῷ.

Τὰ

siderantibus ergo placuit ultimam ancoram,
 quam sacram appellant nautae, demittere: fir-
 mantesque *ναυίη* in praeclara illa amentia; ad-
 vocatis insuper audacia, incitia, atque impuden-
 tia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant;
 novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim
 et in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?)
 figuram sumunt ornatumque decentem, mihiq̃ue
 quam simillimum: nimirum quale quid fecisse
 ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina cir-
 cumposita asperum rudens, leo et ipse esse postu-
 labat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi ha-
 berent.

Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶσα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ ἔκ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλῆσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλου ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκῶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τῷ μηδέν ἐπὶ τέτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρῆξεν ἔμελλεν. ἢ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἀκοντος τῷ δεσπότη, καὶ οἱ βέλαιοτο ἀπάγειν, παταχθισομέει τῷ ξύλῳ καὶ τὰ ἄλφιστα ἐκ ἑτ' ἐλέγα, ἔδὲ ὡς πρὸ τῷ μᾶζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον, ἢ τᾶριχος, ἢ θυμόν, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά, καὶ οἶνος, οἷος ἡδίστος, καὶ χερσίον παρ' ὅτῃ ἂν ἐθέλωσι δασμο-

14. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, et peram gestare suspensam, et clavam in manu habere, et clamare, vel rudere potius aut latrare, et maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est invito etiam domino libertas, qui, si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque ut ante nuda puls; opsonium non salsamentum aut thymus; sed carnes omnis generis, et vinum quodque suavisimum; et aurum a quocumque voluerint. Nem-

δασμολογᾷσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
Φασιν, ἀποκείρῃσι τὰ πρόβατα, δώσεν τε
πολλὰς εἶενται, ἢ αἰδοῖ τῷ σχήματος, ἢ δέει
τῷ μὴ ἀκῆσαι κακῶς.

Καὶ γὰρ αὖ κοινῆν ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσχ
καταστήσονται τοῖς δρθῶς Φιλοσοφῶσιν. εἰδὲ
τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσαι,
ἦν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ εἰδὲ τὸν
ἐλεγγον δέχοντα, ἦν ἔρητά τις ἔτωσί κοσ-
μίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ
ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγῃσι τὴν
λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὰ ξύλον. καὶ ἦν μὲν
τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί ἦν δὲ ἀπὸ
τῶν

Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent ovi-
culas, daturusque sperant plures, vel habitus
pudore, vel metu, ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
aequo fastigio staturos cum his, qui recte philoso-
phantur. Neque enim quisquam erit, qui judicet
ista vel discernat, modo externa sint similia. Ne-
que enim omnino illud probationis genus admit-
tunt, si quis illos sic placide et sensim interroget:
sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia,
confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera
illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin

τῶν λόγων κρίειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξιᾶσαι σιοπεῖν.

Τοιγαρὲν ἐμπέπλησαι πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ξαδιεργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράττητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνესι τῇ Φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκρικόν, ἢ τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, ἔδαμῶς ἐζηλώκασιν· ὕλακην δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια συχνα, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν δίδοντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὁψεί

ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum affectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant.

17. Vi-

Ὅψαι τοίνυν μετὰ μικρὸν, οἷα ἔσαι. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργασιῶν ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσασιν, ὅταν ὀρῶσιν σφᾶς μὲν πονεῖντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπιτεκνύσοντας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας; ἄργους δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιῶντας, αἰτῶντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, καὶ ἐπανεῖντας δὲ, καὶ εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σώματα ἐσσεῖν ἐκ τῆς ἔραν.

Καὶ

17. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exfiliantes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et coelitus in ora mel infuere.

Καὶ ἤττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιῶ-
 τοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο. ἐξύβριζον. οἱ δὲ
 μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ
 δημόσια Φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὠραία ἢ γυναι-
 κὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων
 γυναικας ἀπάγχει μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν
 Ἰλιδέα ἐκείνην νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ
 αὐταί. ἔτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνῆσι
 προθήμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἶοντα ποιῆν,
 καὶ εἰδότες, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος ἤξιε κοινὰς
 ἡγεῖσθαι τὰς γυναικας.

•A

18. Ac minus in ea re mali esset, si, tales
 eum sint, nulla nos alia contumelia affice-
 rent. At isti, vehementer graves et tristes
 quantum ad externa et publica qui videantur,
 si puerum formosum, aut mulierem pulchram
 vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant,
 filere melius est. Quidam etiam suorum hospi-
 tum mulieres abducunt corrumpendas adulte-
 rio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae
 etiam philosophentur: tum communes illas
 omnibus suis familiaribus prostituunt, Plato-
 nis quoddam se placitum perficere rati, ignari,
 quo sensu diivinus ille communes esse mulieres
 voluerit.

19. Quae

*Α μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιεῖσι, πῶς οἷε κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ Φιλαργυρίας; ἔδεν γὰρ ἔτως εὖροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὥς τὰς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολοκείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρεθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τὰς ἄλλας προτρέποντες· ἔκ ἂν ἔδὲ κινήσῃ τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τῷ ψεύσασθαι δύναιντο· ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκρους πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττει. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά.

19. Quae quidem faciant in conviviiis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem, aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acutabilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad

νεογνά. γέλωτα γὰρ ἔμικρὸν παρέχῃσι τοῖς
θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχεῖς αἰτίας
ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν
πυρετικὴν βλέπωσιν, ἰταμόν τι καὶ παράφορον
δεδορκότες, καὶ ἀφρῶ, μᾶλλον δὲ ἰὲ μεσὸν
αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα.

Μὴ σύ γε ἐκείθι τύχοις, ὅτε ὁ μιᾶρος ἐκεῖ-
νος ἐκχέται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύ-
ριον, Ἡράκλεις, εἰδὲ κεκτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς
ἱκανὸς, ὥς θέρμῃς πρῖαιμην. ποτὸν γάρ, ἢ
κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αὐτῶ-
σιν ἐκ ὀβολῶς, εἰδὲ δραχμῶς ὀλίγας, ἀλλὰ
πλάτῃς ὅλας. ὥς τις ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ
τῆ φόρτε πλήσειεν ἄν, ὅσον τέτοις Φιλοσο-
φία

irascendum, supra parvulos infantes. Quare
risum praebent non mediocrem spectantibus,
cum a quacumque causa exarsit illis bilis, luri-
dus pallor apparet in facie, cum torvum quid-
dam et furiosum vident, et spuma, vel veneno
potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud
coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut ar-*
gensum, Mebercules, nec possidere digner; obolus
mibi sufficit, unde lupinos etiam; potum enim fons
praebebit aut fluvius. Paullo post non obolos pe-
tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias.
Quis ergo mercator tantum a navium comnea-
tu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum
Phi-

Φία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν
 ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορ-
 ρίψαντες ἐκείνο τὸ δύσνηον τριβώνιον, ἀγρὰς
 ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ
 παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ
 χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τῷ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίδαρι τῷ
 Διογένης.

Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύ-
 σιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιᾶ-
 ντας οἶονται, καὶ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται.
 ὥςτε πολλὰ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνατόν μοι γεγέ-
 νηται καὶ ἓνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν
 ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅπόσον

B 4

γὰρ

Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis
 est collegerint, et viaticum sibi paraverint, ab-
 jecto illo infelici palliolo, agros interdum et
 vestimenta mollia emunt, et pueros comatos,
 et totos vicos, longum valere iussa Crateris
 pera, et Antisthenis pallio, dolioque Dio-
 genis.

21. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 jam Philosophiam, et omnes ex eo genere esse
 arbitrantur, et me disciplinae istius nomine
 accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum
 quidem istorum potui allicere, sed illud mihi
 Penelopes *consilium* usū venit. Quantumcumque

B 4

ego

γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τᾶτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀνελύεσθαι. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργασον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

ZETΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥς ἔωρα σκοπεῖν ὃ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μετελευσεόν. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγώ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνας, ἀμέσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῶ μὲν γὰρ, ἡ τῆς σῆς δεξιᾶς, ἔδαμῶς ἐκείνοι ἀξιοί· τὸν Ἑρμῇ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμ-

ego texo, illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

22. JUP. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a facerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e visa*, mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui,

πέμψωμεν ἐπ' αὐτάς. ὅς, ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τὰς τε ἐρῶνς Φιλοσοφῶντας, καὶ τὰς μή. εἴτα τὰς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

ZETΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλον, ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδέκατον γὰρ ἄθλον οἷα τέττον ἔμικρὸν ἐκτελέσῃν, ἣν ἐκκόψῃς μιαρὰ ἔτῳ καὶ ἀναίσχυντα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τῇ Αὐγείᾳ, ἢ τέτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὁμῶς.
ΦΙΛ.

qui, ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

23. JUP. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis. HERC. Sane malim ego, Pater, Augiae fimum expurgare denno, quam hisce implicari. Abeamus tamen. PHIL. In-

ΦΙΛ. Ἀκῆσα μὲν, ἀκολοῦθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὥς καὶ ὀλίγας αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφίχ; σὺ γὰρ οἶσθα, ὅπως εἰσὶν, ἢ πρόδηλοι, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσοφῶσιν, ὦ Ἑρμῆ. ἔτοι δὲ ἔδεν Ἀττικῆς πενίχας δέονται, ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ περ ζήτητέοι εἰσὶν ἡμῖν. ΕΡΜ. Οὐκὲν εὐθὺ τῆς Θρακῆς ἀπιτέον. ΗΡΑΚ. Εὐ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ οἶδαι γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθὼν.
καί

vita equidem eo: sequendum tamen, prout Parenti nostro visum est.

24. MERC. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est. PHIL. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt. MERC. Recta igitur pergendum in Thraciam. HERC. Bene mones, et viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia,
qui

καὶ μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα. EPM. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ἐρῶν πάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεσηκότας, ἐκ ἀμόρφου τὴν τρεχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. - EPM. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μέγιστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν πόρρωθεν ἐν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποτα-

qui saepe *eam regionem* obierim: et hac jam ingrediamur. MERC. Qua dicis?

25. HERC. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet. MERC. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherrima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfuit maximus, plane

ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πᾶν ἐν χερσὶ
ψαύων αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν ἔτος ἡ δὲ
πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνῃ. καὶ ἡμεῖς ἤδη
πρόσγειοι, καὶ ὑποτέφελαι ὥς ἐπιβαίνωμεν
ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' ἔν χερσὶ
ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ.
Τᾶτο μὲν σὺν ἡδὴ ἔργον, ὧ Ἑρμῇ, κῆρυξ γὰρ
εἶ, ὥς ἐκ ἂν φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. Οὐ-
δὲν τᾶτο χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα ἐκ
ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ ἔν, ὧ Φιλοσοφία, λέγε,
ἅς τινες ὀνομασέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.
ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τινες
ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς·
ἀπὸ

plane moenibus illius alludens. (Gr. *in cute eam tangens*.) HERC. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes, inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam faciendum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae? HERC. Illae tuae jam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est. MERC. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, et signa insuper. PHIL. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur, scio, quod cum illis minime versata sum.
Sed

ἀπὸ δ' ἑνὸς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, ἢ ἂν ἀμάρτοις προσκυλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππας, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἔτοι εἰσιν, ἢ τί καὶ περισκοπᾷσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίσθη, εἰ τινὰς τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναικα ἐν χερσὶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπᾶ, τὰ ἡμέτερα ἔτοι ζητᾷσι. ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκείνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναικα μάλιστα μέτιμεν, ἡνδραπο-

δισμέ-

Sed ob *habendi* eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones (*Habeones*) et Ctesippos, (*Habiequos*) aut Ctesicles (*Habiglorios*), aut Euctemonas (*Bonibabios*), aut Polyctetos (*Multibabios*) advocates.

27. MERC. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciant? Quin accedunt etiam, et interrogare aliquid volunt. VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, et mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem. PHIL. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt. VIR. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequi-

qui-

δισμένην πρὸς αὐτῶν. EPM. Εἴσεσθε δὲ 5),
καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτάς. τῶν δὲ ἅμα κη-
ρύτ-

quimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scie-
tis, cur illos quaeramus: jam vero simul facia-
mus

5. εἴσεσθε δὲ κ. τ. λ.] Delati Philippos Her-
cules, Mercurius, Philosophia, incidunt
in viros quosdam, qui suos aliquot fugi-
tivos quaerunt, et ita describunt, ut agno-
scat Philosophia, esse in iis etiam illum
suum, quem interea Epictetum vocabi-
mus. Itaque *Vab*, inquit, *bi quaerunt no-*
stra, h. e. eundem hominem, quem nos
quoque. Mirantur illi, et suos esse con-
firmant. Hic opportune Mercurius (vel
ipsa adeo Philosophia) εἴσεσθε δὴ (non δὲ)
inquit: *statim scietis, καθότι* quo respectu,
quo nomine et nos illos quaeramus, nostros-
que esse dixerimus. *Jam modo faciamus*
praeconium! Facit deinde praeconium
Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti
(sic enim licet interim dicere) Dominus,
qui est inter illos Viros, negat se ex hoc
praeconio intelligere, suum Servum peti,
et longe illum aliter describit. Nempe
legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος,
δ κηρύτταις: sed reducitur in viam a Phi-
losophia, quae eundem esse hominem,
illum docet. Exclamat herus, et miratur
Canthari sui audaciam. Sed reliqui vi-
pius

ρύττωμεν· εἰ τις ἀνδράποδον ΠαΦλαγονικόν,
 τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιᾶτον,
 οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρεῶ κα-
 ρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ
 τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμχσον, τρα-
 χύφω-

mus praeconium: Si quis mancipium Paplagoni-
 cum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod
 ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem de-
 tensum, barba proluxa, peram suspensam gerens, et
 pallio indutum, iracundum, indoctum, aspera
 voce,

ipsius comites, bonum successum suae in-
 quisiitioni inde pollicentur, quod Philoso-
 phia negotium hoc intelligat. Itaque an-
 te verba, ἀμέλει ἅπαντες ἀνευρήσομεν,
 personam ἈΝΔΡῶν ponendam, arbitror.
 Hanc sententiam nostram interpretationi
 intexere non dubitauimus, non quo libel-
 lum ita interpolare audeamus, sine aucto-
 ritate Codicum: sed quod ita melius in-
 telligi eum putamus. Qui Graeca possunt
 conferre, illis fraudi non erit haec nostra
 licentia: quam pudenter sumtam, uti de-
 monstremus, superest. Nempe prima duo
 elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluisse
 possunt cum literis ει, a quibus incipit ει-
 σοσθε. Ut saepissime literae his ponendae
 semel omittuntur. Gesner.

χύφωνον, λοίδωρον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ. 6)

ΔΕΣΠ. Νοῶ, 7) ὦ ἄτοξ, ὃν κηρύττεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοί, Κάνθαρος, καὶ ἐκίμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίσατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ
γνα-

voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit; accedat!

28. DOM. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui

6. μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ] Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητόν, de quo dictum vel condictum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. *Gesner.*

7. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere potuerit negatio Οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. & νοῶ, legit librarius Δεσπ. νοῶ. *Gesner.*

γναφείω καθήμενος, ὅποσον περιττὸν τοῖς
 ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθῇ. ΦΙΛ. Ἐκεῖ-
 νες αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλο-
 σόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.
 ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κύνθαρος Φιλο-
 σοφεῖν, Φησὶν, ἡμῶν δὲ ἐδεῖς λόγος. ἀμέλει
 ἅπαντας 8) ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ, ὡς Φη-
 σιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἔστος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστίν,
 ὦ Ἡρακλῆς, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ.
 Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλας ἐπὶ τῆς Ἀργῆς ἐμὸς,
 ἥδι-

qui desidens in fullonia officina detonderet,
 quidquid superfluum floccorum eminent in ve-
 stibus. PHIL. Ille ipse tuus est servus: et nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se arte
 concinnaverit. DOM. Vah audaciam! Cantha-
 rus philosophari se ait! nostri autem nulla ha-
 betur ratio. VIR. Noli curare, inveniemus
 omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, ille al-
 ter accedens, pulcher ille cum lyra? HERC.
 Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo,
 hor-

8. ἀμέλει ἅπαντας] Literae ἀν, quae Ἄνδρες
 notare debebant, mistae cum primis verbi
 ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ.
 ante εἰ. Gesner.

Luc. Op. T. VIII.

C

ἡδίστος κελευσῶν ἀπάντων. πρὸς γὰρ τὴν ὥδην αὐτῷ ἤκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μασικώτατε Ὀρφεῦ, καὶ ἐπιλέλησαι γὰρ περὶ Ἡρακλέος. ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆς. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποδιδόναί τε τὰ μῆνυτρά, ὡς ἐγώ γε πάννυσα φῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. ΕΡΜ. Οὐκ ἔνδον δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ, χρυσίον γὰρ ἔδεν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν. ΟΡΦ. Εὖ ἔφης, ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ καὶ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκρόοιμι πρὸς αὐτῷ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τῷτο ἐκμεμελέστηκε. ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον. ΟΡΦ.

Αὕτη

hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis. ORPH. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed deberis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi. MERC. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim puto nihil opus habes, qui sis vir sapiens. ORPH. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est; et in hoc solum se exercuit. MERC. Ostende modo. ORPH. Haec proxima! Verum

Αὕτη πλῆσιόν. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίσχε. ἔ γυναικός ἐστι Φωνή,
ῥαψωδίας τὶ τῶν Ὀμήρου; ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ'
ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γὰρ μοι κεῖνος [ἀνὴρ] ὁμῶς
αἶδαο πύλησιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ
εἶποι.

ΕΡΜ. Οὐκᾶν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
ἔπειθοκον κακὰ ῥέξεν, ὅθεν Φιλότητα
παρέσχε.

ΤΠΟΔ.

rum ego e vestigio abeo, ut illum nec vi-
deam.

30. MERC. Attende! nonne mulieris
haec vox est, Homeri versiculos recitantis?
PHIL. Sic est, per Jovem. Sed audiamus,
quid dicat:

FUG. *Hostis enim ille mihi velut attri limina
Ditis.*

*Pectore quisquis amans nummos, sed idem
negat ore.*

MERC. Ergo Cantharum odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se praestabat ami-
cum.

ΥΠΟΔ. 9) Παρὶ ἐμῶ τῆτο τὸ ἔπος, ἔ τήν
 γυνῆκα

᾽Ωχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἶνος βαρὺς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
 δίνην δ' ἐλάφοιο,

Οὐτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, ἔτ' ἐνὶ βελῇ,
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάρισε κο-
 λοιῶν

Μὰ ψ, ἀτὰρ ἔ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βα-
 σιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῶ καταράτῃ τὰ ἔπη. 10)

ΔΡΑΠ.

HOSP. De me hic versus, cujus muliere ab-
 ducta fugit, quod ipsum domum meam recepe-
 ram.

FUG. *Vab vinose, canisque oculos, et pectora*
cerve,

Expers consilii, numeri nullius in armis,

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

DOM. Verisimiliter execrandi hominis versus
cadunt.

FUG.

9. ΥΠΟΔ.] Maritum vocarunt hanc per-
 sonam interpretes: non male. Est enim
 ὑποδεξάμενος s. hospes Philosophorum, cui
 uxorem boni viri abduxere. *Gesner.*

10. εἰκότως τοῦ καταρ. τὰ ἔπη] Puto hanc
 esse verborum heri indignabundi senten-
 tiam,

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ἔπιθεν δὲ λέων, μέσση
δὲ χίμικρα,

Δεινὸν ἀποπνείσσει, τρίτη κυνὸς ἀγρία
ὀρμήν. II)

ΤΠΟΔ. Οἶμοι γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ
κυνῶν τοσάτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ'
αὐτῶν. ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξ-
ται σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ἔτος
αὐτίς

FUG. *Prima canis, media at capra, atque in
fine leaena,*

*Horridum olens, triplicisque canis silvestris
odorem.*

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quantum a
tot canibus perpeſſa es! Ajunt illam etiam ute-
rum ab istis ferre. MERC. Bono animo esto.
Gerberum tibi quendam pariet vel Geryonem,
novum ut laborem rursus habeat hic Hercules.

C 3

Ve-

tiam, commode cadunt in ipsam hunc fu-
gitivum nebulonem versus, quos cantillat,
Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥα-
ψωδοῦντα, et convicia Homerica meditan-
tem Fugitivum Cynicum, quasi usurarum
illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum
quoque convenirent; et quae proinde in
hunc suum inimicum ipse revera jaculatur
Lucianus. *Gesner.*

II. ὀρμήν] ὀδμήν. *Gesn. bene. Reitz.*

αὔθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὥς ἐδὲν
 δεῖ κόπτειν τὴν θύμαν. ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ
 Κάνθαρε, νῦν σιωπᾷς; Φέρ' ἰδωμεν, ἂ τίνα σοι
 ἡ πῆρα ἔχει, θέρμης ἴσως, ἢ ἄρτε τρύφος;
 ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίαν. ΗΡΑΚ.
 Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔΦασκεν εἶναι τὸ
 πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίπ-
 πειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαρὲν Κλεάνθην. ἔκ εἰς
 μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τῆς
 πώγωνος, ἔτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ἔ Ληκυθίων ἐμὸς
 δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμενεν ἄλλος, ὦ τῆς
 γέλωτος. εἴτα τί ἐκ αὐτοῦ γένοιτο; καὶ Ληκυθίων
 φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔτος ἀδέσπο-
 τος

Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur janua. DOM. Teneo te, Canthare!
 Nunc races? Age videamus, quid habeat tibi
 pera? lupinos forte aut panis frustum? MERC.
 Non, ita me Jupiter: sed zonam auri. HERC.
 Noli admirari. Cynicum enim ante se fere-
 bat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri
 famelicus*) ex affe est. Itaque Cleanthen non
 ita multo post videbis. Pendebit enim a barba
 homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecy-
 thio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem
 risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur
 Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non
 habet.

τος ὑμῖν ἐσιν; ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ
 δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέ-
 ναι. ΕΡΜ. "Οτι τί; ΔΕΣΠ. "Οτι δεινῶς τῶν
 ὑποσάθρων ἐσί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνεν αὐτὸν
 ἐκκλᾶμεν. ΕΡΜ. "Ηρακλες ἀλεξίκακε, ἀκέρεις;
 ἔπειτα πήρα, καὶ βᾶκτρον, καὶ αὐτὸς ἀπύλαβε
 τὴν γυναῖκα σύ. ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, ἐκ ἂν
 ἀπολάβαιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύεσαν.
 ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον; ΤΠΟΔ. "Εσι τι, ὦ
 ᾿γαθέ, τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτο-
 πον, ἐπεὶ καὶ ΤριΦάλης τῶν κωμικῶν εἷς. 12)

ΔΡΑΠ.

habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus
 lubens istam manu, ut pereat, emitto. MERC.
 Quid sic? DOM. Quia de genere plane sup-
 purato est. Nomen autem ipsi dixeramus My-
 ropnum (*Unguentolens*). MERC. Depulfor ma-
 lorum Hercules, audin'? Deinde pera *sumta*,
 et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem re-
 cipe. HOSP. Minime vero! Non sane recepe-
 rim, quae librum mihi de antiquis unum ferre
 utero videatur. MERC. Quomodo librum?
 HOSP. Est liber aliquis, optimè Mercuri, Tri-
 caranus (*Triceps*). MERC. Non est mirum, cum
 etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

C 4

33. FUG.

12. ΤριΦάλης τῶν κωμικῶν εἷς] ΤριΦάλης,
 ητος, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre,
 fac-

ΔΡΑΠ. Σόν, ὦ Ἑρμῇ, δικάζεν τὸ μετὰ
 τῷτο. ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα
 μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι
 παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὼ δὲ
 δὲ τῷτω τὼ δραπετίσκει, παραδοθέντε τοῖν δε-
 σπόταν μανθάνειν ἅ πρὸ τῷ· τὸν μὲν ἀποπλύ-
 νειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Ληκυθίωνα·
 τὸν Μυρόπνεν δὲ αὖθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
 τὰ διεῖργώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον μασιγω-
 θέντα· ἔπειτα καὶ τῷτον παραδοθῆναι τοῖς πιτ-
 τωταῖς, ὥς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶ-
 τα

33. FUG. *Tuum est*, Mercuri, *judicare*
 quod superest. MERC. Sic mihi placet. Istam,
 ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire
 retro ad virum in Graeciam. Duos autem
 hosce minutos fugitivos, dominis suis redditos,
 discere quae olim, alterum sordida lintea elue-
 re, Lecythionem; Myropnum vero, malva
 prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
 deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut
 pereat primum vellendus, insuper vero pice
 for-

saepius laudatum *Aibenaeco*, *Polluci*, aliis. —
 Itaque non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest,
 ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων
 εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐς, eadem
 sententia. Prius in interpretando sum se-
 cutus. *Gesner*.

τα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίττῃ, 13) εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χιόνης μένειν συμπεπδημένον τῷ πόδε. ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ἔττοτοί, παπαιπαῖαξ. ΔΕΣΠ. Τί τᾶτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; 14) ἀλλ' ἀκολάθει παρὰ τὰς πιττωτάς. ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

fordida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive. FUG. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh! DOM. Quid? hoc ne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

13. γυναικείᾳ τῇ πίττῃ] Forte eam intelligemus picem, quae jam adhibita est ad turpes usus in femina. *Gesner.*

14. τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων] Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. *Gesner.*

Τὰ πρὸς Κρόνον.

Ιερεὺς καὶ Κρόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλισα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σὲ; ΚΡΟΝ. Τῷτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοὶ εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοὶ ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ ἐκ ἂν ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν. ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλας
ἔσκεμ-

Saturnalia.

Sacerdos et Saturnus.

SACERD.

Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris; sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi? SAT. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC.
Quin

ἔσκειμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτί, καὶ πρό-
χειρα, πλῆτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν
δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆ-
σθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ
ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα
τίμια. τέτων ἔν, ὦ ἄρισε Κρόνε, δίδε μοι,
ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς,
μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς
τῷ βίῃ.

ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; ἔ κατ' ἐμὲ τέτο ἤτησας· ἔ
γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥς μὴ ἄχθῃς,
εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶται παρὰ τῷ Διὸς,
ἐπὶ ὅταν εἰς ἐκείνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ἐλί-
νον.

Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
et prompta, divitias, et aurum multum, et viro-
rum esse dominum, et mancipia habere multa,
et vestem floridam atque mollem, et argentum
et ebur, et reliqua, quaecumque pretiosa sunt.
Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam,
ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii
consequar, nec solus tota vita rerum illarum
expers maneam.

2. SAT. Vides? non petiisti quod in mea
potestate sit, nec enim tribuere talia meum est.
Itaque noli graviter ferre, si ea non consequa-
ris: verum a Jove pete, cum ad illum paullo
post

γον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυνα-
στείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία καὶ
ἦν ἐκπρόθεσμος· τέττων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς
εἰμι, καὶ πᾶ τῶ πολλῶ δῆμῳ εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ
ταῖς ἑπτὰ σπευδαῖον μὲν καὶ 1) ἀγοραῖον διοι-
κῆσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ
μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν,
καὶ ἄρχοντας καθίςασθαι, καὶ τὰς οἰκέτας
εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν αἰεῖν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
μοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κε-
φαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ
πρόσ-

post transferit imperium. Ego vero conditioni-
bus quibusdam capio potestatem. Septem enim
diebus totum mihi regnum finitur; hunc ter-
minum egressus continuus sum privatus, et de
promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero
septem *diebus* ferium quidem nihil, neque pu-
blicum negotium agere mihi licet; sed bibere,
et inebriari, et clamare, et joculari, et alea lude-
re, et reges *vini* constituere, et servos excipere
convivio, et nudum canere, et tremulos plau-
sus edere; interdum etiam in aquam frigidam
prae-

- I. σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] Non dubito, quin
dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὰ
ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut
sexcenties, omittendae occasionem dedit.
Gesner.

πρόσωπον. ταῦτα ἐφῆταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα τὸν πλῆτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' ἔδ' ἐκείνος, ὦ Κρένε, ῥαδίως καὶ προχείρως. ἔγωγ' ἔν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' ἐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τὰς ἐνοχλᾶντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινί, καὶ πλάσιον ποιήσῃ; πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν ταῦθα, καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐνίοτε καὶ συνετὰς ἀφείς, ὃ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλῆτον, μασιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις

praecipitem detrudi, fuligine picto vultu, haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum majora illa, divitias, et aurum, Jupiter, quibus visum est, distribuit.

3. SAC. Sed neque ille, Saturne, facile et promte. Equidem jam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, reliotisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homi-

γυνοῖς τοῖς πλείστοις αὐτῶν· πλὴν τὰ γε σοὶ
δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐσιν;

KRON. Οὐ μικρὰ ὅλως, εἰδὲ παντάπασι
εὐκαταφρόνητα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζε-
σθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοί γε μικρὸν
δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν
μονάδα κυλιομένε τῷ κύβῳ, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερ-
άνω ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον ἀπὸ
τῷ τοιούτῳ ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ
κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαν-
το, συντριβέντος αὐτοῖς τῷ σκάφους, περὶ ᾧ τῷ
μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ
ἡδισον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλῃ δόξαι ἅμα ἐν τῷ
συμποσίῳ, καὶ διακονημένων τὰς μὲν ἄλλας ἐς
τὸ

homines. Sed quae tu potes, scire velim, qua-
lia sint.

4. SAT. Non omnino parva illa quidem,
neque plane contemnenda, si ad vim exigantur
totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur
vincere alea, et provoluta reliquis in unionem
tessera, semionem in summo tibi semper appa-
rere. Multi enim ad satietatem usque inde
sibi pararunt viaticum, quibus propitia secun-
daque tessera annuerit: alii contra enatarunt
nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum,
tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucu-
dissime, et simul aliis canendi peritiorem videri
in convivio, et ministrantium alios incidere in
aquam,

τὸ ὕδωρ ἐμπροσθεῖν, (τῆτο γὰρ τῆπιτίμιον τῆς ἀδεξίης διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλι-
λίνικον, καὶ τῶδλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς,
ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ'
ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀτσαγάλῳ κρατήσαντα,
ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ
αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ
αὐτῆ ἀναβοῇσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ
ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελ-
θεῖν; πῶς ἔχῃ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδυ-
ρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον
γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ,
ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα
διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα.

τῆ-

aquam, (hoc enim ministerii parum dextri
praemium est) te vero et honestum victorem
praedicari, et praemia auferre victo, vides,
quantum sit bonum? Porro regem solum fieri
omnium, talorum victoria, ut neque ridicula
tibi injungantur imperia, et imperare ipse pos-
sis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse
proclamet; alii, ut nudus saltet, et succollata
tibicina ter domum circumeat; nonne haec
etiam magnificentiae meae specimina? Si vero
causseris, non verum esse, neque firmum hoc
regnum, importune feceris, qui videas, me
ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere
imperium. De his igitur, quae dare in pote-
state

τάτων δ' ἔν, ἃ μοι δυνατὰ δέναι, τῶν πεττῶν,
τῷ ἄρχειν, τῷ ἄδειν, καὶ τῶν ἃ κκτηριθμησά-
μην, θαρρύων αἴτει, ὡς ἐμῷ πρὸς εἰδέν δεδιξομεί-
ξε σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄρισε, τῶν μὲν
τοιμάτων εἰ δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκείνῳ μοι ἀπὸ-
κρίναί, ὃ μάλις ἐπόθην εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἴ-
πης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδω-
κὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀΦίη-
μί σοι τὰ χρέα. ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρι-
νῆμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ. ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον
ἐκείνο, εἰ ἀληθὴ ταῦτ' ἔσιν, ἃ περὶ σὲ ἀκούομεν,
ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκεί-
νη δὲ ὑΦελομένη τὴν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη
ἀντὶ

state mea est, de talis, de regno, canendi, et
quaecumque enumeravi, audacter pete, qui
nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

5. SAC. Sed talibus mihi, Titanum opti-
me, nihil opus est. Quin tu illud mihi re-
sponde, quod scire maxime vellem, idque
mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium
pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita
remittam. SAT. Interroga modo: respon-
debo enim, si sciam. SAC. Primo illud, vera-
ne sint ista, quae de te audimus, devorare te
solutum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,
subducto furtim Jove, lapidem subjectum pro
puero

ἀντί τῃ βρέφει, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς
 ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πο-
 λέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων
 ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν
 ἅπαν, ὅποσον μετὰ σὲ παρετάττετο. ΚΡΟΝ.
 Εἰ μὴ ἐορτήν, ὧ ἔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίε-
 το, καὶ λαιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας,
 ἔγνωσ' ἄν, ὡς ἐργίζεσθαι γὰρ ἐφεῖταί μοι, τοι-
 αῦτα ἐρωτήσας, καὶ αἰδεσθῆναι πολὺν ἔτῳ καὶ
 πρεσβύτην θεόν. ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε,
 καὶ παρ' ἐμαυτῇ Φημί, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμη-
 ρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄν-
 θρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σέ.

ΚΡΟΝ.

puero devorandum tibi dedisse: illum vero,
 adultus cum esset, bello te victum regno ex-
 pulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia,
 quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tarta-
 rum. SAT. Heus tu, nisi festum diem age-
 remus, et inebriari licitum esset, atque male-
 dicere prout libitum dominis, disceres sane,
 irasci mihi permittum, talia qui rogaris nihil
 reveritus canum adeo et senem Deum. SAC.
 Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte in-
 terrogo: sed Hesiodus et Homerus, nolo enim
 dicere reliquos homines prope universos, haec
 de te credunt.

Luc. Op. T. VIII.

D

6. SAT.

ΚΡΟΝ. Οἶα γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμᾶ εἰδέται; σκόπαι δὲ ἔτως, ἔσθ' ὅσις ἄνθρωπος (ὃ γὰρ θεὸν ἔρω) ὑπομείνειν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταΦαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελΦῷ περιπεσὼν, ἦσθιε; καὶ τᾷτό γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσεις λίθον ἀντὶ βρέφους ἔσθίων, εἰ μὴ ἀνάληγτος εἴη τὰς ὀδόντας; ἀλλ' ἔτε ἐπολεμήσαμεν, ἔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀΦείλετο, ἐκόντος δέ μᾶ παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντας ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ ἔτε πεπέδημαι, ἔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρας, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλός, ὥσπερ Ὅμηρος, εἰ.

1EP.

6. SAT. Putas enim pastorem illum, jactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

7. SAC.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἄφῃκας τὴν ἀρχήν; ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τῷ χρόνῳ ὢν (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) ἔ γάρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς ἄνω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τὰς ἐπιόρκας, ἢ ἱερσύλλας, ἢ βιαίως καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην ἔν εὐ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν ἔσι τὴν ἀρχήν, αὐτοὶ εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἄτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, ἄτε ὑπὸ τῶν τάναν· τίς αὐτάντων ἐνοχλᾶμενον, ἄτε βροντῶντα, ἢ ἀσφα-

7. S A C. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjurios aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et juvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poeniter, cessi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem pro-

ἄσφραπτοντα, ἢ χαλάσαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκα-
ζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τέτον ἡδισόν
βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰα-
πετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολο-
γῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν
ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξ-
ελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν,
ὥς ὑπομνήσαιμι τὰς ἀνθρώπους, οἷος ἦν ὁ ἐπ'
ἐμῇ βίῳ, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα
ἐφύετο αὐτοῖς, καὶ σάχυνες, ἀλλ' ἑτοιμος ἄρτος,
καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμη-
δόν, καὶ πηγὰὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ
γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία
τῆς

cantibus, neque molestias ab his, qui contraria
peterent, perferrem, neque tonarem, aut ful-
gurarem, aut grandinem dejicere interdum
cogerer: sed vitam hanc agerem senilem ju-
cundissimamque, meracius nectar bibens, fa-
bulans cum Japeto et aliis aequalibus. At ille
imperat inter mille molestias: nisi quod paucos
dies, ea qua dixi lege excipere mihi visum est,
ut admoneam homines, qualis fuerit me impe-
rante vita, cum ferente nullo aut arante nasce-
rentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam
panis, et carnes curatae, fluebat amnium instar
vinum, et fontes mellis atque lactis. Boni enim
erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa
bre-

τῆς ἐλιγοχρονίᾳ ταύτης δυναθείας, καὶ διὰ τῷ-
το ἀπανταχῇ κρότος, καὶ ὠδή, καὶ παιδιὰ, καὶ
ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. ἔδει
γὰρ ἐπ' ἐμῷ δόλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τῷτο εἴκαζον
εἰς τὰς δόλους καὶ πεδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ
τῷ μύθῳ ἐκείνῳ ποιεῖν σε τιμῶντα τὰς τὰ
ὁμοία πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δαλεύοντα,
μεμνημένον τῆς πέδης. ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ
τὰ τοιαῦτα ληρῶν; ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύ-
σομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τῷτο ἀποκρίναί, τὸ
πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σῷ ἀνθρώ-
ποις; ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, ἔ μὴν περὶ ταλάν-
των γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ
καρύων

brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus
ubique et cantus, et lusus, et aequalitas inter
servos pariter ac liberos: neque enim me re-
rum potiente servus quisquam erat.

8. SAC. Ego vero, Saturne, conjiciebam,
illam te in servos et compedum tritores huma-
nitatem ex ista fabula exercere, qui honorem
habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse
quoque serviens et memor compedis. SAT.
Non definis nempe nugari talia? SAC. Bene
mones, et definam. Verum hoc adhuc mihi re-
sponde. Alea ludere an consuetum erat etiam
his, qui sub te vivebant? SAT. Omnino: sed
non de talentis et denis drachmarum millibus,

καρύων τὸ μέγιστον, ὥς μὴ ἀναῖσθαι ἡττηθέντα,
 μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔντα μόνον τῶν ἄλ-
 λων. IEP. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος
 γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευσον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες;
 ὥς ἐγώ γε καὶ μεταξὺ λέγοντός σε, τοῖόνδ' ἐ τι
 ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν
 χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τῆτον βίον ἀγα-
 γῶν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος
 ὑπ' αὐτῶν; διεσπᾶσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες,
 καὶ αἱ Θραῦτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίωνα
 αἱ κύνες, περὶ τῆ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέ-
 ρος, πρὸς ἀλλήλας ἑκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε
 ἀδὲ ἐορτάζοντες ἔξω τῆ Φιλοκερδέως εἰσιν, ἀλλὰ
 πρόσ-

ut apud vos; sed summum de nucibus; ne do-
 leret victo, nec ploraret, et solus semper cibo
 se abstineret. SAC. Bene illi quidem, de qua
 enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei?
 Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam
 cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro
 viris, in nostram hanc vitam productum vulgo
 ostenderet, quid miser ab illis passurus esset?
 Incurfione facta illum, novi ego, discerperent,
 ut Pentheum Maenades, et Orpheum Thra-
 ciae, aut Actaeonem canes, certamine inter
 illos constituto, quis majorem inde partem au-
 ferat: qui quidem ne festis quidem diebus ce-
 lebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in
 quae-

πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λησεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τὰς Φίλας· οἱ δὲ σοὶ τε λοιδορεῖνται, ἔδὲν δέον, καὶ τὰς κύβας συντρίβουσιν, ἀναιτίκας ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιῶσιν.

Ἄταρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἀβρὸς ἄνω θεὸς ὧν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέσατον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ ἔδὲν ἔτι, ὃ ἂν πέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύε, 2) καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ,
καὶ

quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex, electra injucundissima *anni parte*, cum nix tenet omnia, et Boreas multus, et nihil non concrevit glacie, et arbores siccae ac nudae, destitu-

D 4

tae-

2. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους] Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non concrevit gelu. sed pro ἔτι malletm εἶσι. Graevius.

καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπην-
 θηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικενυφόντες, ἄσ-
 περ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον
 οἱ πολλοὶ, τὴνικαῦτα ἐορτάζεις; ἔ γάρ πρεσβυ-
 τικός γε ὁ καιρὸς, ἔδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσαι.
 ΚΡΟΝ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ὦ ἔτος, ἤδη πί-
 νειν δέον. παρήρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς
 ἐκ ὀλίγον, ἔ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσ-
 φιλοσοφῶν. ὥς τε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὖωχώ-
 μεθα δὲ ἡδὴ, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευ-
 θερίᾳ ἡδὴ ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρ-
 χαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν,
 καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. ἔτω γὰρ ἂν τὴν πα-
 ροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ Φησι, παλὶμπαιδας
 τὰς

tæque foliis, et prata informia, ac sine flori-
 bus, et contracti homines instar valde senum,
 ad focum plerique sunt, tum festos dies agis?
 Nec enim vel senibus illud tempus vel deli-
 cate viventibus commodum. SAT. Multa, mi
 homo, me interrogas, cum jam bibendum esset.
 Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei
 non parvum, ista non necessaria mecum phi-
 losophando. Itaque jam ista omitte: epulemur
 nunc et plaudamus, et libertate jam fruamur,
 deinde ludamus alea de nucibus more veteri,
 et reges constituamus, illisque obsequamur:
 sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis
 pueros senes ait fieri. SAC. Sed utinam sitiens
 bibe.

τὰς γέροντας γίγνεσθαι. IEP. Ἀλλὰ μὴ δύνατο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἂ λέγεις ἤδῃα. ὥςτε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισται καὶ τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνκσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακῆσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

bibere non possit! si cui jucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi scriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

Κρονοσόλων.

Τὰδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης
 τῷ Κρόνῳ, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἐορτήν.
 ἃ μὲν τὰς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις
 ἐπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ',
 ὅτι ἐμμενέσι καὶ κείνοι τοῖς νόμοις, ἧ αὐτίκα
 ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ κατὰ τῶν
 ἀπειθάντων μεγάλη ὥρισα. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλά-
 σιοι, ἐρεᾶτε, ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κήσητε τῶνδε τῶν προσαγμάτων. ὥς ὅσις ἂν
 ἔτω μὴ ποιήσῃ, ἴσω ἔτος, ἐκ ἐμῶ νομοθέτη
 ἅμε-

Cronosolon s. Legislatur Saturnalium
 (q. d. Saturnifolon.)

Haec edicit Cronosolon, Sacerdos Saturni et
 Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius
 dies pertinent, legislator. Quae pauperibus
 facienda sint, ea in alio descripta libro ad illos
 jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque
 meis obtemperaturos legibus, aut statim futu-
 ros poenis obnoxios, quae contra inobsequen-
 tes magnae sane statutae sunt. Vos autem, di-
 vites, videte, ne legem violeris, neque negli-
 genter haec imperia audiat. Nam quicumque
 ita

ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προεῖλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἐορτὴν, ἢ ὅναρ ἐπισῆς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγοροῦν ἐναργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ ἔπεδότης, ἔδὲ αὐχμᾶ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληξέντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τσθηγμένην· τὰ δ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὥφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βεδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν
 δυσχε-

ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se speretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat et validus, et paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est.

II. Nempe videns me severo vultu et cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, et graviter

δυσχεραίνοιμι, ἔ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορέας πολὺς, καὶ κρύσαλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἤνισα ἐπεφραίμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζέσης, ἐώρων τὲς μὲν ἄλλες παρασκευαζομέναι, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐώχησονται, ἐμαυτῷ δὲ ἔ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπισθεν, καὶ τῷ ὠτός με λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεμάζειν 3) εἶωθε, τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων,

viter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet,

3. προσεμάζειν] Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν. *du Soul.* Fateor assimilandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem, legendum προσπαίζειν *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placet προσπελάζειν *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. *Gesner.*

σόλων, ἀνιωμένω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔΦην, ὦ δέσποτα, ὅταν κατάρατες μὲν καὶ μιαιφὰς ἀνθρώπους ὑπερπλατύντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρεῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' ἔδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔΦη, ἔρᾳδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθῆς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πείσχετε· ἃ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοςόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἃ χρεὶ πρᾶττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτὰς οἱ πλάστοι ἐορτάζοιεν, κοί-

solet, *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris affligiari? Non enim merito, inquam, cum saecerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorum multi, in penuria et rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone et Parcisi aliis vobis eveniunt, quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, et leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis*

κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδα,
ἔφη.

Ἐγὼ, ἡ δ' ὅς, διδάξομαί σε' κἄτα ἀρξάμε-
νος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἡπισάμην,
καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι, ἦν μὴ τῆτο ποιῶ-
σι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν περι-
φέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκ-
τομίαν πεποικηώς, τὸν Οὐρανὸν, τὰς δὲ πλε-
σίς μὴ εὐνεχίζων, - ὅποσοι ἂν παρανομήσω-
σιν, ὡς ἀγείραιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ
κυμβάλοις, βάκχοι γενόμενοι. ταῦτα ἡπεί-
λησεν. ὥς καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν
τὰς θεσμῆς.

Νομοι

*vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam
ego.*

12. *Ego vero, inquit, te docebo; deinde
initio statim facto docuit. Deinde cum
omnia jam scirem, Etiam dic illis, inquit,
Si hoc non fecerint; tum frustra ego falcem
hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero,
qui patrem Coelum exsecuerim, bosse divites
autem quosquor leges violaverint non castrem,
ut tanquam Galli stipem Magnae Marri col-
ligant cum tibiis et cymbalis! Haec minatus
est. Itaque optimum vobis fuerit leges non
violasse!*

Legum

Νόμοι πρῶτοι.

Μηδένα μηδέν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον
 πράττειν ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιάν,
 καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι
 καὶ πεμματαργοὶ, ἐνεργοὶ ἔσωσαν. ἰσοτιμίᾳ
 πᾶσιν ἔσω, καὶ δάλοισι, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πύ-
 νησι, καὶ πλεσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν
 ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέσω. λογισμὰς παρὰ τῶν
 ἐπιμελεσμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τῷτο
 ἐξέσω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξα-
 ταζέτω μηδὲ ἀνυχραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ, μηδὲ
 γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν; ἢ
 ἐπι-

Legum caput primum.

13. Ne quis neque forense quidquam, ne-
 que privatum negotium intra festos dies agito,
 nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem
 pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunt.
 Aequali jure omnes sunt et servi et liberi,
 et pauperes et divites: irasci, aut indignari,
 aut comminari nemini liceat. Rationes rerum
 curae alicujus creditarum exigere Saturnali-
 bus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut
 vestem dinumerato, neque scribito per dies
 festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut
 orationem meditator vel habeat, nisi urbanam
 forte

ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀσθεῖοι, καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

Νόμοι δεύτεροι.

Πρὸ πολλῆς τῆς ἐορτῆς, οἱ πλάσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἐκάστω τῶν Φίλων τῆνομα, ἔχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς ἄσης τὴν περιττήν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτὰς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύριων ἐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔσω τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς, καθάριστον μὲν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα
τοι-

forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

Legum caput alterum.

14. Diu ante solenne in tabella scribing nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo ejiciuntur, et avaritia, et
lucri

τοιζῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείοις αὐτῶν.
ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται,
θυόντων Διὶ πλατοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ
Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δεῖλην
ὄψιαν, ἀναγινωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν
ἐκείνο πινακίον.

Κατανεύμεντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ,
πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ
δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττά-
ρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἥδη πρεσβύ-
ται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμματίον ὃ, τι τὸ
πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφότεροι ὑπο-
πτεύουσιν τὰς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέ-
ται, μίαν κύλικα ἑκάστος πίνοντες, ἀποσφραχόν-
των

Luci cupiditas et quæ sunt reliqua plerisque
illorum familiaria. Cum vero munditias fece-
rint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, et lar-
gitori Mercurio, et magnifico Apollini. Deinde
fero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-
viarium.

15. Distributione autem ex dignitate cu-
jusque instituta ante solem occasum amicis mit-
tant. Qui vero deferunt, ne plures sint tri-
bus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum
jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid
sit quod mittatur, et quantum, ne ambo suspe-
ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro,
uno quisque calice epote recurrant: plus ne

Luc. Op. T. VIII.

E.

postu-

των ἀπαιτάντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεκα-
 δευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον
 γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγό-
 μενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπα-
 χθές δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιζελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλάσιος πλεσιῶ μη-
 δὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐσιάτω Κρονίοις ὁ πλεσιος
 τὸν ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρι-
 σθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια
 εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ· εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν,
 δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέσῃ, ἀπολαμβάνέτω καὶ
 κῆνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλεσιοὶ καὶ χρεᾶ ὑπὲρ
 τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ
 τινες ἂν καὶ τῷτο ὀφείλοντες, καλαβαλεῖν μὴ
 ἔχω-

postulent. Eruditiss duplica mittuntur omnia:
 æquum enim, illos esse duplicarios. Quae
 simul cum donis nunciantur, quam moderatissi-
 ma sunt et paucissima: odiosum autem nemo
 quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur
 laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec
 convivio sui ordinis hominem dives excipito.
 Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris sub-
 eat. Si quis superiore anno absens ea re ex-
 pers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito.
 Aes etiam alienum divites pro amicis pauperi-
 bus solvunto, atque habitationis mercedem, si
 qui eorum hanc etiam debitam solvere non
 pos-

ἔχωσι καὶ ὅλως, πρὸ πολλᾶ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτι μάλιστα δέονται.

Ἀπέσω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἷνε ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχέια, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεᾶς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλεσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτᾷ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνηται, καὶ τῷτο λαμβανέτω ὁ πλεσίος πάνυ Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγνῶσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθῃται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴσω τῇ τῆς ἀρεπῆς ἀπειλῇ ἐνοχος ὢν, καὶν πέμψῃ
ὅσα

possint. Atque in universum diu ante hoc ipsa curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecumque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, et acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat falsis se minis obnoxium, etiamsi quan-

ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν σεφάνες, οἱ δὲ
 λιβανωτῆ χόνδρες πεμπόντων. ἦν δὲ πένης
 ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύνα-
 μιν πέμψῃ πλεσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔσω δη-
 μόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν
 θησαυρὸν τῷ Κρένῃ· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὕπε-
 ραίαν πληγὰς παρὰ τῷ πλεσίῳ λαμβανέτω τῷ
 νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ ἐλάττας διακοσίων
 καὶ πεντήκοντα.

Νόμοι Συμποτικοί.

Λέεσθαι μὲν, ὅποτεν τὸ σοιχεῖον ἐξάπεν 4)
 ἦ, τὰ δὲ πρὸ τῷ λητρῷ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ
 ἔσω-

tum oportebat miserit. Alii vero corollas, aut
 turis micas mittunto. Si vero pauper vestem,
 aut argentum, aut aurum ultra facultates mi-
 serit diviti, quod missum erit publicum esto,
 venditumque thesauro Saturni infertor: pau-
 per vero postridie ejus diei plagas a divite ac-
 cipito ferula in manus impacta, non pauciores
 quam quinquaginta supra ducentas.

Leges Convivales.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum um-
 bra fuerit. Ante balneum nuces sunt et
 tali.

4. τὸ σοιχεῖον ἐξάπουν] Quid sit σοιχεῖον,
 Pollucis verbis dicamus 6, 44. Τῇ σκιά δ'
 ἑτε-

ἔσωσαν. κατακείσθω ὅπερ ἂν τύχοι ἄναξος, ἀξιώμα, ἢ γένος, ἢ πλῆτος, ἀλίγον συντελείτω ἅς προνομήν. 5) οἶνε τῇ αὐτῇ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔσω πρόφασις τῷ πλεσίῳ, ἢ σομάχεῳ ἢ κεφαλῇς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τῇ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἵτον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν· ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔς' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μέν

rali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi ac-
cumbito. Dignitas vel genus vel divitiae pa-
rum ad jus prius capiendi cibi conferunt. De
vino eodem omnes bibunt: nec obtentui-esto
diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus
ea caussa de meliori bibat. Carnium distribu-
tio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gra-
tiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cun-
ctantur, neque, quoad ipsis videtur, praeter-
mittant ac differant quae ferenda sunt. Neque

E 3

huic

ἐτενμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον
ὁδοῦ, ἣν καὶ σοιχεῖον ἐκαλον. Itaque non
gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit,
quod vice gnomonis fungitur, umbra,
σοιχεῖον est. *Gesner.*

5. προνομήν] Malletm προνομίαν, praerogati-
vam, cum Pell. quam προνομήν, praedam,
pabulationem. *Reitz.*

μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω·
μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς, ἀλλ'
ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν.

Οἶνοχόος ὁξὺ δεδορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς
ἑκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ'
ὁξύτερον ἐπακκέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ
ἐξέσω παρέχεν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν. πάν-
τες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόν-
τες τῇ πλεσίᾳ. μηδὲ ἐπάναγκες ἔσω πίνειν, ἣν
τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὄρχη-
σὴν, μήτε κιθαρῖσιν, αὐτὰς ἄγειν ἄρτι μανθά-
νοντα ἐξέσω. ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ
μέτρον ἔσω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττυέτωσαν
ἐπὶ

huic magna, alii vero oppido parva apponun-
tor, neque uni femur, alteri vero maxilla
suis: sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernitō *velut* de spe-
cula in unumquemque, et minus in dominum:
et acutius etiam audito. Sunt varii generis
calices. Jus esto propinare, si quis velit, ami-
citiae poculum. Propinanto omnes omnibus, si
voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut
citharistam tironem in convivium ne adducito.
Dicti jocosī, si quis velit, jus esto: modus, quod
nemini doleat. Super omnia alea de nucibus
lu-

ἐπὶ καρύων· 6) ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑσεραίαν ἔσω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὅπόταν βέληται. ἐπ' αὖν δὲ τὰς οἰκίας ὁ πλεσίος εὐώχῃ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ. τὰς νόμους τέττας ἕκαστον τῶν πλεσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκὴν σήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἔς' ἃν αὕτη ἡ σήλη μένῃ, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν εἶδέν εἴσῃσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσονται.

ludanto: si quis pecuniam luferit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quam diu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed siquando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

6. ἐπὶ καρύων] An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; Reitz.

Επιστολαὶ Κρονικαί.

Εγὼ Κρόνῳ χαίρειν.

Εγεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τῷτο προσθεῖς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν ἡμῶν ὑπερπλατεῖν, καὶ τρυφᾶν, ἃ κοινωνῶντας ὧν ἔχασι τοῖς πενεσέροις, τὰς δὲ λιμῶ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεσώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε ἄδὲν ἀντεπέ-
σει-

Epistolae Saturnales.

Ego Saturno salutem.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denunciasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero
nihil

σειλας, ἡγήσάμην δεῖν αὐθις ἀναμνήσασθαι σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄρις Κρόνε, τὸ ἄνισον τῆτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, 7) ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρω μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλῆ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔσω, εἰ τοίνυν βαδίζοι ἔτιω

nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici: alter vero *ejus* pes

E 5

discal-

7. μύρμηξ ἢ κάμηλος] Proverbialiter adhibetur de rebus maxime inaequalibus. Lucianus noster, sive Pauper hoc ait, Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους putes: tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. *Jensius.*

ἔτις ἔχων, ὁρᾷ, ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι
 μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καὶ
 ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσῷτον καὶ τῷ
 βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνίστον· καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι
 ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγέσης, ἐντραγωῇδῃσι
 ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ περὶ καὶ χαμαὶ βαδίζουσι,
 δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χειρὸν αὐτῶν ὑπο-
 κρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνε-
 σκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις.

Καίτοι ἀνέω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς
 τὸ παλαιὸν, ἃ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 πράγματα, σὲ ἔτι μοναρχέντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ
 ἄσπορος καὶ ἀνῆροτος ἔφυσεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ,
 δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάσῃ ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ
 μὲν

discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur,
 vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, mo-
 do humilis, prout hoc vel illo pede procedat.
 Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii
 induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico
 nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus
 et humi ingredimur, qui possemus, bene noris,
 non deterius illis agere, et gradum grandire, si
 quis nos etiam similiter atque illos instruat.

20. Quamquam audio poëtas dicere, olim
 non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum
 potiente: sed tellurem sine semine atque ara-
 tro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad
 satietatem usque epulas. Fluvios autem vino
 par-

μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρρεον.
 τὸ δὲ μέγιστον, αὐτὰς ἐκείνας Φασὶ τὰς ἀνθρώ-
 πους χρυσῆς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν
 αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν ὕδὲ μό-
 λιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴ τι καὶ τὰ-
 τε ἀτιμότερον ἢ τροφή δὲ μετὰ πόνων τοῖς
 πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχα-
 νία, καὶ τὸ, οἶμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γέ-
 νοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πα-
 ρὰ γυν ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἥττον ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλασσίας
 ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ το-
 σῆτον μὲν χρυσόν, τοσῆτον δὲ ἄργυρον ἐγκλει-
 σάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα
 δὲ,

partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui
 melle. Quod vero maximum, illos ipsos ho-
 mines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero
 nec omnino ad illos accessisse. At nos contra
 ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito,
 aut si quid illo vilius: victus autem cum labore
 plerisque contingit: caeterum paupertas, et
 consilii inopia, et desperatio, et illud *bei mihi!*
 et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud
 nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea
 indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in
 tanta esse felicitate videremus: qui tantum
 cum aurum atque argentum incluserint, vestes
 autem quot? habeant, mancipiaque et currus,
 et

δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγροὺς πᾶμ-
 παλλα δὲ ταῦτα ἔκαστα κεντημένοι, ἔχ' ὅπως ἔ-
 μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ἐδὲ προσβλέ-
 πειν τὰς πολλὰς ἀξιώσι.

Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποκνίγει, ὦ Κρόνε,
 καὶ ἀφόρητον ἡγάμεθα τὸ πρᾶγμα: τὸν μὲν ἐφ'
 ἀλκρυίδων κατακείμενον, τοσάτοις ἀγαθοῖς ἐν-
 τρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων
 εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ
 τὰς ὁμοίαις, ὀνειροπολεῖν, εἰ ποθεν ὀβολοὶ τέσ-
 σαρες γένοιοντο, ὥς ἔχοιμεν ἄρτων γένῃ ἢ ἀλφί-
 των ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύ-
 μον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα,
 ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσο-
 δία-

et vicos totos, et agros; et magnam quidem vim
 singulorum possideant; tantum abest, ut eorum
 quidquam nobis impertiant, ut neque adspice-
 re de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praesertim, Saturne, angunt,
 et intolerabile arbitramur; istum quidem ja-
 centem in purpura tot in bonis delicias agere
 ructantem, et beatum praedicari a familiari-
 bus, perpetuosque dies festos agere: me vero
 ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam et
 in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
 ut pane certe aut pulve oppleri, adhibito na-
 sturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubi-
 tum queamus. Aut igitur haec immuta, Sa-
 turne,

δίατον, ἢ τὸ ὕσατον, αὐτὰς γε ἐκείνας καλεῖεν
 τὰς πλεσίας, μὴ μόνως ἀπαλαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσία χοινικά
 γε ἡμῶν πάντων κατασπιδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων,
 ὅσα καὶν ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, ἐκ ἂν αὐτὰς
 ἀνιάσεις· ταῦτα γὰρ πάντως ἀπολλύμενα, καὶ
 ὑπὸ τῆς χρένης διαφθαρησόμενα, ἡμῶν δέναι πε-
 ριβλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσασι,
 εὐρώτι πολλῷ κατασαπῆναι.

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἑκάστον, ἄρτι μὲν τέσ-
 σερας, ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμ-
 βάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δει-
 πνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης με-
 τέχην ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι
 τῶν

turne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod
 extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne
 soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri
 choenicem certe in nos omnes spargant: de
 vestibus autem tantum, quantum a tineis si
 corrodat, aegre non ferant; haec ergo omni-
 no peritura, et corrumpenda a tempore, nobis
 uti dent induenda potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.

22. Verum etiam coena excipere illos *jube*
 assumptos modo quatuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti modo coenarum, sed
 populari magis ratione, ut ex aequo participes
 sint universi; nec alter quidem obsoniis se in-
 gurgi-

τῶν ὀψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐς ὧτα, ἔς' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐς τὴν πλακῦντος τὸ λοιπὸν μηδὲ ἐσκομισθέντος συός, διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμένειν, ἔς' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἑκάστος, ἀλλὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀνεδῆναι μεγάλην κύλινα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη· καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ πᾶ γὰρ γεγρα-

φθαι

gurgitet, manente servo atque adstante, donec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum injicere, praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placentae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos jube* pocillatoribus, ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum postulaverit; sed cum semel jufferit, infundere statim, et tradere, non minus quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idemque esse *impera*; ubi enim scri-

ptam

Φθαί τῆτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμὶς μεθύσκεσθαι, ἔμοι δὲ ὑπὸ τῆ γλεύκης διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα;

"Ἦν ταῦτα ἐπανορθώτης, καὶ μετακοσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἑαὶ πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδόμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λεσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάρσχος μὲν ἐς τὴν Φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσῶσαν τὸν τε ἄλλαντα ὅλον καταφάγειν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τῆ πλακῆντος τὸ ἥμισυ τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάνια

μετα-

ptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter?

23. Haec si correxeris, Saturne, tum demum, ut vita vita sit, et festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore jus corruperit, et aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentiam devoraverit. Aper vero atque cervus, et por-

μεταξὺ ὀπτῶμενα, τὸ ἑμοιον παιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίκ βοῶν Φησι· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φαύσειν εἰς τὸ ἄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας, καί τοι ἀππτέρεις ἤδη ἔσας, καὶ ἐσκειυασμένους, ἀναπταμένους οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύειεν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλιστα αὐτὰς ἀνιάσειε, τὸ μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷας τὰς Ἰνδικὰς, ἀνορύττοντας ἐν τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ εἰς τὸ δημόσιον. τὴν ἀποθήκην δέ οἱ 8) ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμε-

porcelli, dum assantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsiliences in montem ipsis cum verubus aufugiant: gallinae autem saginatae, licet vulsis jam pennis apparatae, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri

8. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ] Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurimum numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπεὶ δὲ ἀν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen
ab

ἐπιμελητῶν κοσμινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ
τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυννευτικῆς
μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὰς ὠραίους
καὶ κομήτας, ἕς Ῥακίνθας, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρ-
κίσσας ἐνομάζουσι, μεταξὺ ὁρέγοντας σφίσι τὸ
ἐκπωμα, Φαλακρὰς γίγνεσθαι, ὑποὐρέξεως τῆς
κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν
ταῖς κωμωδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς
κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντῆν τὸ
μεταξὺ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ
πλείω τέτων εὐξαίμεθ' ἂν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ
ἄγαν Φίλαυτον τῆτο ἀφέντες, ἕς τὸ κοινὸν πλα-
τεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

cribri instar perforata sit ab optimis muribus,
ne quid a reti thunnis capiendis differant: at-
que ut pueri illorum pulchri et comati, quos
Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appel-
lant, dum poculum illis porrigunt, coma de-
fluente calvescant, et barba crescat iis acuta,
quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque
in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementer-
que pungens, interjectis partibus levibus atque
nudis. Haec, et his plura vota faciemus, si no-
luerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore,
in commune esse divites, et mediocria nobis
impertiri.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia,
vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel
αὐτοῖς, per distributionem. *Gisner.*

Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιατάτῳ χαίρειν.

Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ ἕτορος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπισέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἕτερος ἂν εἴη, τῷ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] 9) τοῖς παισὶ διάνειμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖ-

λεῖ-

Saturnus mihi suo carissimo sal.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, et bonorum divisionem me jubeas instituere? At illud alterius opus fuerit, ejus, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Jovis autem curam maxime per-

9. εἰς ὢν] Merito *Ed. Florentina* haec omittit, misere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interposito. possem quidem conjicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destitui, scil. regnare. Sed non satis certo, ideo uncis illa suspecta verba seclusi. *Reisz.*

λείται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότκ, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τῷτο ἔπλεον ἡμερῶν ἑπτὰ. ὥς περὶ τῶν μειζόνων, ἃ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλατεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπισέλλω δὲ τοῖς πλασίοις περὶ τῶν δειπνῶν, καὶ τῷ χοίνικος τῷ χρυσίῳ, καὶ τῶν ἐσθῆτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς Φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν.

Τὸ

pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem *fere contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites; Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solennis causa aliquid mittant; justa enim ista, et digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant.

Τὸ δὲ ἕλον, ἴσα οἱ πάντες ὑμεῖς ἐξηπατη-
 μένοι, καὶ ἐκ ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλα-
 σίων, εἰ γὰρ πανευδαίμονας αὐτὰς οἶσαθε εἶναι,
 καὶ μόνες ἡδύν τινα βίῃν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν
 τε πολυτελεῶς εἶναι αὐταῖς, καὶ μεθύσκεσθαι
 αἶνῃ ἡδύος, καὶ παισὶν ὑφαίοις, καὶ γυναῖξιν ὀμ-
 λαῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάν-
 ῳ ἀγνοεῖτε ὅποῖόν ἐστιν. αἱ γὰρ Φροντίδες αἱ
 περὶ τῶντων ἔμικραί, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπωγρυπνεῖν
 ἐκείναις, μὴ τι ὁ εἰκονόμος βλαβεύσας, ἢ ὑφε-
 λόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος
 φθαρῇ, 10) ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐμ-
 πώμα

26. In universum autem scitote, pauperes,
 falli vos, neque recte de divitibus sentire, si
 undique beatos illos putatis, et suavem vitam
 solos vivere, quod sumptuose coenare illis licet,
 et dulci vino inebriari, et cum pueris formosis
 atque mulieribus esse, et vestimentis uti molli-
 bus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Cu-
 rae etenim de hisce non parvae. Sed opus est
 invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus
 dispensator vel stupore perdat, vel fraude sub-
 ducat, ne acescat vinum, ne curculionem creet
 frumentum, aut pocula latro auferat, ne dela-
 tori-

10. φθαρῇ] Alibi hoc verbum non inve-
 nio, φθαρῶ quidem ap. Sierb. in Ap-
 pend. Sed ideo vulgatum Luciani non
 rejici-

πώματα, μὴ πισεύσῃ τοῖς συμφοαῖνταις ὁ δῆμος,
λέγῃσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάν-
τα εἰς τὸ πολλοσὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων
αὐτῆς. εἰ γὰρ ἡπίσασθε τὰς φόβας, καὶ τὰς
μερίμνας, ἃς ἔχῃσι, πάντες ἂν ὑμῖν φανήσονται ὁ
πλάτος ἔδοξεν.

Ἐπεὶ τοι οἶμαι με αὐτὸν ἔτιως ἂν ποτε κορυ-
βαντιάσαι, ὥς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλατεῖν, καὶ βα-
σιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα
ἄλ-

toribus credat populus, tyrannidem ab ipso
affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una
de multis particula molestiarum, quae illos
premunt, fuerit. Si enim timores seletis, quos
habent, et curas, fugiendae omnino vobis vi-
deantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsam me ita insanire
unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent
divitiae, et imperium, relicta illa concedam

F 3

aliis,

reficio, nec tamen dicere habes, nam a
ζῶο νῦνο, adeoque quod vermibus quasi
vivat: an a ζῶο sereno sit derivandum,
utrumque enim aptum. Verum quia tum
Φθαρσιζέση potius formaret, et supra etiam
σκολιζέων ζέσας vermibus scotens, habui-
mus, ita et hic forsitan Φθαρσιζέση scriben-
dam. Reint.

ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὲρ ἄλλω-ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλεοίοις καὶ ἄρχαι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιοῶν.

Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτρυνῶ πρὸς μέ, ὡς τὰς μὲν σκῶν καὶ πλακέντων ἐμφορεμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμιον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐσι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ ἐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκότερον αὐτῶν· ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν ἔτε κερηβαρῆντες ἀνασαιήτ' ἂν ἐς τὴν ὑπεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, ἔτε ὑπὸ τῆς ἁγαν πλησμονῆς, δυσώδεις τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ
τέτων

aliis, desideam ipse privatus, et sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adeste diviribus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se et placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, et minime forte molestum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis repleto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum
istum

τέτων τε ἀπολαύσει, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός,
 ἢ παισὶν, ἢ γυναῖξιν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ
 συναναφυεσύντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 ὕδερρον, ἢ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολ-
 λῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι
 δύναιο, μὴ πάντως ὥχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νε-
 κρωδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικό-
 μενον, τοῖς αὐτῆ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ
 τεττάρων ὀχήμενον, ἐλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω,
 κατὰ ῥέεφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ
 ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελεῶν συγκεκαττυ-
 μέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευσοι, καὶ ἄσι-
 τοι ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευμονίας, ἢ ὅραθ' ὅτι

istum *divitiarum* fructum habeant, tum majo-
 rem noctis partem cum pueris aut mulieribus,
 aut prout mala libido imperaverit, volutati,
 tabem, vel pulmonis inflammationem, vel
 aquam intercutem non difficulter ex multa illa
 luxuria colligunt. Aut quem illorum osten-
 dere facile possis, qui non plane sit pallidus,
 non multum cadaveri similis? Quem autem, si
 ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum
~~utentem~~ pedibus, non quatuor hominum hume-
 ris invectum? aureum illum quidem quod ad
 externa, intus vero confutilem, quales sunt
 tragicae vestes, de pannis plane vilibus confar-
 cinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem,
 nedum ut iis vescamini; podagrae autem et pul-
 monum

ὅτι καὶ τέτων ἀπειροὶ ἐς; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην
 τιμὴν αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι ἐδ' αὐτοῖς ἐκεί-
 νοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, II) καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα
 τῆ πόρε ἐσθίειν τέτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτὰς
 ἄνω λαχαῖνα καὶ θυμὸν ὀρεγομένους ἐνίοτε,
 ὥσπερ σὺ τῶν λαγῶν, καὶ συῶν.

Ἐὼ λέγων, ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὰς, ἢ υἱὸς
 ἀνδραγαθός, ἢ γυνή, τῆ οἰκέτι ἐρώσα, ἢ ἐρώμε-
 νος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν·
 καὶ ὅπως, πολλὰ ἐστὶν, ὥστε ὑμεῖς ἀγνοῶντες,
 τὸν

monum morbi nonne videtis ipsorum quoque
 vos expertes esse? aut si quid tale simili alia
 causa accadat. Quamquam ne ipsis quidem
 suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra
 quam satis est, de his edere. Verum videas
 illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupi-
 dos; ut neque tu ita leporum aut aprorum.

29. Mirro dicere, quae illos alia excruciant,
 aut filius corruptus, aut uxor amans servum,
 aut puer necessitate potius praebens quam
 amore. Multa sunt in universum, quorum vos
 igna-

II. ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me,
 fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur
 ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam de-
 di, quamque Erasmo etiam placuisse ob-
 servo. Gesner.

τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν παρφυ-
ραν, καὶ ἣν ἴδητέ ποτε ἐξαλαύνοντες ἐπὶ λευκῇ
ζεύγας, κεχήμεναι, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερ-
σφᾶτε αὐτῶν, καὶ καταφρονεῖτε, καὶ μήτε
ἐπεσρέφεισθε πρὸς τὴν ἀργυρεῖν ἀρμάμαξαν,
μήτε μεταξὺ διαλεγόμενων, εἰς τὸν ὃν τῷ δα-
κτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφαιρῶτε, καὶ τῶν ἰμο-
τίων παραπτόμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετο,
ἀλλ' εἰᾶτε καὶ ἑαυτὰς πλεεῖν, οὐ ἴσα, αὐτοῖς
ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπι-
δείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τρικέζας,
καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυ-
ρος ἡ κτήσις εἴη.

Τὰ

ignari aurum modo illorum spectatis et pur-
puram. Et si videas illos aliquando albis equis
vectos, hiatis *admiratione*, et adoratis. Si vero
despiceretis ea et contemneretis; nec adver-
teret vos argenteum carpentum; nec inter
agendum cum illis ad zmaragdum in anulo
respiceretis, et cum stupore quodam molliriem
vestium admiraremini; si pro se divites illos
esse pateremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
niant, ut secum coenatis rogent, uti suos vo-
bis lectos, et mensas, et pocula ostendant,
quorum usus nullus est, si testibus careat
possessio.

Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὖροιτε ἂν, αὐτὰς ὑμῶν
 ἔνεκα κτωμένους, ἔχ' ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται,
 ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς πα-
 ραμυθῆμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον
 ἐορτάζειν, ἐνθυμωμένους, ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαν-
 τας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τῆ βίης, καὶ κείνους τὸν
 πλῆτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπι-
 σελῶ γε αὐτοῖς, ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ', ὅτι
 ἐκ ὀλιγωρήσεσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.

Οἱ πένητες ἑναγχος ἐπεσάλμασί μοι, αἰτιώ-
 μενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναί σφίσι τὸν ὧν ἔχετε
 καὶ

30. Certe pleraque vestra illos caussa possi-
 dere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos
 ut admiremini. Haec consolandi vos caussa scri-
 bo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc*
nomine solenne hoc a vobis celebrari dignum
 est, si cogitetis, abeundum esse paullo post de
 vita omnibus, relictis illis bonorum copia, vobis
 paupertate. Verum etiam scribam illis, ut pro-
 miseram, et novi meas ab illis literas non neg-
 lectum iri.

Saturnus divitibus salutem.

Literas mihi nuper miserunt pauperes, quibus
 vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi
 imper-

καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἡξίεν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν
 τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν·
 δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ
 τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν
 ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον
 σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ
 ὧν ἀδικεῖσθαι ὦντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἐώρων
 ἐπ' ἐμὲ καθήκουσιν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην
 γράψαι πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιῶσι ταῦτα
 μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασι, ξιγῶν-
 τες τοσάτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέ-
 τι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι καλεῖν πρὸς
 μετέχων τῆς ἐορτῆς, ἐκάλειν με ἀναγκάσαι
 ὑμᾶς

impertiatis. Atque in universum illud petiere,
 ut communia omnibus bona facerem, quorum
aequam unusquisque partem haberet. Par enim
 esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius
quam opus est, alius vero plane nihil suavitatis
 habeat. Respondi ego, de his Jovis potius in-
 spectionem esse. De praesentibus autem, et iis
 injuriis, quibus se per festos hosce dies affici a
 vobis putabant, ad me pertinere videbam judi-
 ciam, et scripturum me vobis recepi. Sunt au-
 tem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem
 videbatur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *ri-*
gentes tanto gelu, et fame pressi festos insuper dies
agamus? Si igitur vellem ipsos quoque in par-
 tem celebrationis venire, voluerunt, uti vos co-
 gerem,

ὑμᾶς ἐσθλήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδᾶναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιττά, καὶ παχύτερα ἢ καθ' ὑμᾶς καὶ τῷ χρυσίῳ ὀλίγον ἐπισαλάσαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τῷ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλᾷσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκης ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐστιν ἔκ παντὸς χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἃ καλῶς ποιῶντες ἔχετε.

Νῆ Δία καὶ τῶν δαίμωνων πέρι, ὡς συνδοκνοῖεν ὑμῖν, καὶ τῷτο προσθεῖται ἡξίαν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνως ὑμᾶς τρυφᾷ, ἐπιπλαισαμένως τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων
τινὰς

gerem, cum de vestimentis, quae haberis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litera vobis apud Jovem moturos amplius: sin minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Jupiter judicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus.

32. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarent, vos nunc solos, clausis januis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quorundam
con-

τινὰς ἐσιῶν διὰ μακρῆ ἐθέλησητε, πλέον τῆ
 εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ·
 καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίνεσθαι·
 οἶον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τῆ αὐτῆ οἶνε συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν
 αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάν-
 τες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον κατα-
 λπόντες. ἀλλ' ἔδὲ ἐς κόρον ὅμως Φασὶ πίνειν·
 τὰς γὰρ οἶνοχόας ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσ-
 σέως ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ
 μὲν γὰρ ἄλλα ἔτως αἰσχροὶ ἐσιν, ὥς ἐκόντῳ
 λέγω, ἀ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται,
 καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρσώτων, ἐς
 αὖν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνης δὲ παραθεόντων·
 καὶ

convivio excipere post longum intervallum vel-
 letis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae
 inesse, et pleraque ibi conrumeliose in se fieri,
 ut illud, quod non de eodem vino bibant: Her-
 cules! quam est hoc illiberale! atque reprehensionem ipsi digni, qui non inter haec surgant, et
 discedentes vestrum vobis vos convivium habere jubant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere ajunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carnum divisione et ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum vos iugurgiteris, illos autem praetercurrant, et
 alia

καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα
ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γὰρ ἡδισον, καὶ συμπο-
τικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστίν. καὶ ὁ ἰσοδαίτης 12)
τάττε

alia in hoc genere multa, jejuna illa quidem,
et minime digna liberis. Suavissimum enim et
maxime convivale est illa aequalitas: et praeest
hanc

12. ὁ ἰσοδαίτης] Difficile forte fuerit dice-
re, quis sit ille ἰσοδαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν
συμποσίων. Α δίαίτα, δαιτάω, descendat
ὁ ἰσοδαιτητής, ut mox c. 36. habebimus
συνδαιτητήν, sed hic quoque nusquam est.
Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epi-
theton esse docet *Plutarchus* de EI p. 692.
ante med. *H. Sierb.* Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα
καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομά-
ζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ
τῆς δαιτὸς εἴσεως; *Homero* familiaris, de qua
Comment. ad Il. α, 468. it. *Athenaeus* I, 10.
Laetitiaē dator Bacchus aequum amat ho-
die; idem apud Graecos, qui συμπόσιον,
comhibium dixere, non *convivium*, merito
ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem
convenit, quod est apud *Harpocrationem* et
Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ
τὰ δαιμῶδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα
ἐτέλει. Laudat *Harpocration* hic *Hyperide-
m* pro *Phryne*. Notum, quam libenter
Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen
est,

τάττε ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς
τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

Ὅρατέ ἔν, ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων
τάτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δα-
πάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς
χρείας ἡ δόσις αἰμυνηςος. ἄλλως τε, ἐδ' ἔν
οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ ἐχί καὶ πενήτων
συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδα-
μονίαν ὑμῖν συντελούντων. ἐδ' ἂν ἔχοιτε τὰς
θαυ-

hanc ob causam convivii vestris aequus ille da-
pium divisor *Baccbus*, ut aequum omnes habeant.

33. Curate igitur, ut non amplius vos ac-
cusent, sed honorent potius amantque, minute-
rum istorum participes, quorum vos sumtum
non sentiat; quae tamen, ut munus, oppor-
tuno adeo ad usum tempore datum, perpetua
ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne ha-
bitare quidem urbes possitis, nisi et pauperes
in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad
feli-

est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης,
ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλού-
τωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video
in *Schreveliana* editione, ubi etiam lauda-
tur *Meurf.* Att. lectt. p. 50. Luciano qui-
dem restituendum τὸν ἰσοδάτην, mihi in-
dubium est. *Gesner.*

θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλῆτον, ἢ μόνοι καὶ
 ἰδία καὶ ὑπὸ σκότῳ πλετῆτε. ἰδέτωσαν ἔν
 πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον,
 καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προπινόντων φιλοτησίας,
 μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν τὸ ἔκπωμα,
 καὶ τὸ βίαιος ἰώσαν αὐτοὶ διαβασάσαντες,
 καὶ τῆς ἰσορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος
 ὅς ἐπανθεῖ 13) τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστέῳ
 καὶ φιλανθρώπῳ ἀκείνῳ, καὶ τῷ φθονεῖσθαι
 ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσασθε· τίς γὰρ ἂν φθονή-
 σαι τῷ κοινωνῶντι, καὶ δίδόντι τῶν μετρίων;
 τίς

felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias
 admirentur vestras, si soli et privatim, et in
 tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, et
 admiretur argentum vestrum, et mensas, et
 amicitiae poculum *sibi invicem* propinent; atque
 inter bibendum considerent poculum, cuius
 pondus ipsi manu librando explorent, et argu-
 mentum quam accurate expressum sit? et quan-
 tum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 enim, quod mansueti et humani audietis, etiam
 invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invi-
 deat ei, qui impertiat sibi quod aequum est,
 atque donet? Quis vero non optet, quam lon-
 gif-

13. ὅς ἐπανθεῖ] *Ος delendum videtur. Gu-
 jarus. Probo, et pro non scripto habeo.
 Reisz.

τίς δ' ἄν εὐξαιτο εἰς τὸ μῆκισον διαβιῶναι αὐ-
τὸν, ἀπελαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὥς δὲ νῦν ἔχε-
τε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ
ὁ πλετοῦς, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος.

Οὐδὲ γὰρ εἰς ὁμοίως ἡδὺ, οἶμαι, μόνον
ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τὰς λέοντάς Φασι, καὶ
τὰς μονίᾳς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιοῖς
ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις,
οἱ πρῶτα μὲν ἐκ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπό-
σιον ἔασσας εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς,
καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι, καὶ φιλοφροσύ-
ναις ποικίλαις συνέσονται, οἷα ἡδίστα διατρι-
βαί, φίλα μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλα
δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν
ὑπε-

gissime illum extendere aevum et bonis frui?
Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felici-
tas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae,
suavitatis vita vestra expers.

34. Neque enim aequè jucundum, puto, est,
impleri solum, quod de leonibus ajunt et de
genere luporum solivago: atque in convictu
hominum dextrorum, et gratiam inire omnibus
in rebus studentium: qui primo non patientur
convivium esse mutum et vocis expers, sed in
fabulis convivalibus, et jocis non molestis, et
vario genere comitatis una versabuntur: quod
genus suavissimae consuetudinis Baccho amicum
et Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postri-

ὑπεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φι-
λειῶσαι παρασκευάζουσι. 14) ταῦτα πολλὰ
πρίασθαι καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, οἱ μύοντες οἱ πένητες
βαδίζουσιν, (ὑποθώμεθα γὰρ ἔτῳ) ἐκ ἂν ὑμεῖς
ἠνίασεν ἐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε 15) τὰς
ἀλκρυεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολέθων τὸ πλῆ-
θος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐὼ λέγειν,
εἰς καὶ ἐπιβελὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
ἀναγ-

die narranda apud omnes dexteritate vestra
amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel
magno redimere bonum fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis ocu-
lis incederent pauperes, ponamus enim hoc;
ponne vobis id molestum esset? non habenti-
bus, quibus ostenderetis vestes purpureas, et
pedissequorum turbam, aut speciem anulorum.
Omitto dicere, fieri non posse, quin insidias et
odia

14. παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros
legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne
abhorreat ab εἰσρησι et συνέσοντα. Gesner.

15. ἐπιδείξασθε] Scribendum ἐπιδείξασθε,
vel quemadmodum habet Florentina ἐπι-
δείξτε. Fensius. Forte blandior medicina,
et magis Graecismum olens fuerit, si lega-
mus εἰς ἐπιδείξασθαι. Gesner.

ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυ-
 Φᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὐξέσθαι καὶ ὑμῶν
 ἀπειλῶσιν, ἀποτρέπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς
 ἀνάγκην αὐτὰς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ ἄτε
 ἀλλάντων γεύσεσθε, ἄτε πλακῆντος, ἢ εἴτι
 λείψανον τῆς κυνός· ἡ Φακῆ δὲ ὑμῶν ἀπαέρδην
 ἐντετηκότα ἔξει. ὧς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι
 μεταξὺ δρασμὸν βελύσκειν ἐκ τῶ ὀπτανεία εἰς
 τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατρίναςαι, 16)
 ἄπτε-

odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota con-
 tra vos facturos minantur, abominanda sunt;
 et absit, ut in necessitatem eorum votorum
 deveniant. Nam neque farcimen gustabitis,
 neque placentam, nisi si quid forte canis reli-
 querit: lenticula vobis saperdae tabem habe-
 bit: aper et cervus dum affantur, fugam de
 culina meditabuntur in saltum: et gallinae,

G 2

ili-

16. ψύττα (sic) κατατρίναςαι] Ψύττα ha-
 bet *Aldina* posterior, quasi de anatibus
 sermo esset. Verum supra in ipsa paupe-
 rum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio
 παχειῶν, id est *gallarum pinguium*, quan-
 do nihil est, quod a nobilissima nos signi-
 ficatione depellat. Nimirum ψύττα le-
 gendum, atque interpretandum ex *He-
 sychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ τα-
 χίως

ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτὰς τὰς πένητας
ἐκπέτησονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι
τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ
ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βελεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἐορ-
τῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστα-
τα, καὶ ἐπιμεφίξετε πολλὴν πένιν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου
τελέσματος φίλους ἔμμεπτους ἔχοντες.

Οἱ

ilicet! contentis aliis etiam implumes ad ipsos
pauperes avolabunt: quod vero maximum,
pincernarum formosissimi, calvi vobis uno mo-
mento fient, idque fracta insuper amphora.
Ad haec quae tum dies festos deceant, tum
vobis sint tutissima, statuite, et multam illis
paupertatem levate, quos parva pensione *inter-
rosia* amicos habebitis minime contemnendos.

Divi-

χέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνο-
ματοποιημένον, illi σίττα apud Theocri-
tum simile: quod ad ludicras hasce minas,
et actionem quandam, vitamque illis con-
ciliandam oppido convenit: licet in seria
oratione damnatum idein ψύττα κατατεί-
νας putem Λεξιφ. c. 3. Gesner. Vel ψύττα
cum Florentina, vel ψύτταν cum Solano
scribendum. Reitz.

Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρουσιν.

Πρὸς γὰρ σε οἶσι μόνον ὑπὸ τῶν πένήτων ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, ἐχί δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιέντων γε-
νέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρμένην ὡς αἰσὸν τὴν νομὴν πέποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιομέν· ἀλλ' αἶσεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς πῶρ, παρ' αἰσέτασιν ἢ αἰτία, καὶ διὰ τῆτο παρεκίβη αὐτῶν τὰ πολλὰ τοῦ δὲ ἕμως ἀπολογησόμεθα, ἐπείπερ ἄρχεις γὰρ ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα σφὸν ἀφθαλμῶν λαβόν-

Divites Saturno salutem.

Nimirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus, et divisionem fieri postulantibus, et fatam accu-
santibus, quod inaequalem illam divisionem fecerit, et nos, qui nihil impertiri illis digne-
mur? Verum novit ille, ut qui sit Jupiter, pe-
nes utros culpa sit, et ob id ipsum preces illorum furda fere aures transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae

λαμβάνοντες, αὐτὴν γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικαλεῖσθαι
ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖ-
ναι, καὶ συνενωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διετα-
λάμεν ἄλλω ποιῶντες, ἰσοδικαιτητὰς καθεσώτες,
ὡς ἂν μὴδὲ τὸν συνδικαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσα-
σθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες,
ἐπειδὴ περ ἅπαρ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύ-
ρας, ἐν ἀνέσταν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις πεπνυγμένους. εἰ
δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, καὶ μὴδὲ πρὸς ἕκαστον λαμβά-
νομεν, ὁρῶντες καὶ μῦθος καὶ πρὸς χεῖρας αἱ βλασ-
φημίαι καὶ ἐπὶ ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἳ γε
ἀκούοντες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδᾶσιν ἐκ τῆ
συγ-

scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tan-
quam pulchrum esset auxilium ferre de sua
copia indigentibus; et suavius, versari cum
pauperibus atque epulari, semper faciebamus
ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque
convictor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habe-
re dixerant, cum semel fores iis aperuissemus,
alia super alia petere non desierunt. Si vero
non omnia statim neque in ipso verbo accipe-
rent; ira, et odium, et maledicta in promptu.
Ac si quid mendacio nobis affingerent, crede-
bant tamen, qui audirent, velut accurate ipso
ex convictu scientibus. Itaque alterum de
due-

συγγεγονέναι. ὥς δὲ δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα
ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμέ-
νης, 17) αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτάν-
των καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις
αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τὲ ἐμπίπλασθαι, καὶ γα-
ρρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τὲ ἱκανῶ-
σίωσιν, ἢ παιδὸς ὥραϊς, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ
ἐκπώμα, ἐνυζαν τὴν χεῖρα, ἢ καλλακῇ, ἢ γα-
μετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες
τὲ συμποσίς, ἐς τὴν ὑπεραίαν λοιδορῶνται ἡμῖν
κατελ-

duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino
esse oportebat; aut, si omnia illis diripienda
permitteres, ipsum fieri statim pauperem, et
unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero
coenis non satis habentes impleri, et ingurgi-
tare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset,
bibissent, vel formosi pueri, dum poculum
praebet, manum stringebant, vel pellicem aut
conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi
vomitu opplevere triclinium, postridie male-
dictis nos perstringunt; quam sitierint, quam
famis

G 4

17. προῖεμένους] προῖεμενον emendat Jmsf.

κατελθόντες, 18) ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ
 συνῆσαν διηγέμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψύ-
 δεσθαι αὐτῶν δοκῶμεν, τὸν ὑμέτερον παράσι-
 τον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίωνα· ὃς ἀξιώθεις κοι-
 νῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἡρα-
 κλέους ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ὧν ἡμεῖς
 ἐβχλευσαμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας
 τῆς ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν
 αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σὲ συνδοῖντο, με-
 τρείων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν φασί, μηδὲν δὲ
 ὑβρι-

famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec
 mentiri contra eos videamur, vestri illius para-
 fiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus
 mensa, dignationem aequalem vobis habens,
 ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir
 fortis.

39. Haec sunt et talia, quibus inducti de-
 crevimus in posterum nostrae securitatis causa,
 non amplius accessum illis in nostras domus
 praebere. Si vero te arbitro ac vindice spon-
 deant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros,
 neque

18. κατελθόντες] Rarior vocis usus, non-
 dum putō satis observatus Lexicis. Ponit-
 ur hic quidem, putō etiam alias, ut κα-
 θικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum
 invahi etc. Gesner.

ὑβρισκὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοι-
νωνόντων. ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχη τῇ
ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμ-
ψομεν, καὶ τὰ χρυσία ὅποσον οἶόν τε, καὶ
προσδapaνήσομεν, καὶ ὅλως εἰδέν ἐλλείψο-
μεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφείμενοι τὰ κατὰ τέχνην
ἐμιλεῖν ἡμῖν, Φίλοι. ἀντὶ κολαίκων καὶ παρασί-
των ἐςῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε εἰδέν ἂν αἰτιάσαιο,
καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλοντων.

neque contumeliosum quidquam admissuros in
conviviis, in communionem veniunt, quod
bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de
vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro
etiam, quantum aequum fuerit, insuper im-
pendemus. Atque in universum nulla in parte
deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobis-
cum agere desinunt, pro adulatoribus et pa-
rasitis amici sunt. Nos quidem, si et isti face-
re officium voluerint, nulla in re accusabis.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

Φίλων καὶ Λυκῖνος.

ΦΙΛ.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν φασὶ γογενῆ-
σθαι ὑμῖν· χθές ἐν Ἀριστανέτῃ παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινὰς φιλοσόφους λόγους εἰρήσθαι, καὶ ἔρι-
ν ἡ μικρὰν συζητῆσαι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδε-
το Χαρίνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι
τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν
συνασίαν. ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπέ-
σατο

Convivium, seu Lapithae.

Philon et Lycinus.

P H I L.

Varia vos ratione tempus fefellisse ajunt heri
in coena apud Aristaenetum, et philosophos
quosdam sermones habitos, et contentionem
non parvam super iis ortam, ac, si non menti-
tus est Charinus, ad vulnera usque rem pro-
cessisse, ac sanguine dissolutam disputationem.
LYC. Et unde, mi Philo, sciebat ista Chari-
nus?

ἔατο Χαρίνος ταῦτα; ἔ γάρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκε, ἔφη, τῷ ἰατρῷ ἀκῆσαι. Διόνκιος δέ, καὶ αὐτός, οἶμαι, τῶν συνεδείπνων ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ἔ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε ἔδ' αὐτός ἄπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅτε μεσότης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥς τε θαυμάζω, εἴ τι σάφες εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακοληθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτςλεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονειμία.

ΦΙΛ. Τοιγαρῶν, ὦ Λυκίνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτός, εἰ βελοίμεθα τάληθ' ἀκῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἔκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευσ' καὶ τὸν Διόνκιον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτός
μὲν

nus? neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E Dionico se dicebat audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus. LYC. Omnino; neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit; sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire jussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omni-
bus;

μὲν δ' παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβοῦς εἰδέ-
ναι τὰ γεγενημένα, καὶ τὰς λόγους αὐτὰς ἀπο-
μνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιαύτων,
ἀλλ' ἐν σπευδῇ ἀκροώμενον. ὥς τε καὶ ἀνιφθάνοις
ἑσιῶν ἡμᾶς ἠδίστην ταύτην ἐξίασιν, ἥς καὶ οἶδ'
ἂν τις ἠδίων ἔμοι γέ καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφον-
τες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναστωτὶ ἔξω βέλως ἐξιασό-
μεθα· εἴτε γέροντας ἐμπαρώνησάν τι παρὰ
τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἡμῖς
ἔχρην ὑπὸ τῇ ἀκρατῇ προαχθέντες, καὶ
πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς
ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπεξιέ-
ναι διηγεμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ
γενό-

bus; te vero, quidquid actum fit, accurate
scire, et ipsos sermones memoria complexum,
quippe qui non obiter talia, sed studiose audi-
re soleas. Itaque non effugies, quin epulo
nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe
nullum eo jucundius: idque eo magis, quod
sobrii in pace et sine sanguine, extra teli ja-
ctum epulabimur, siue senes vinolento furore
turbarint convivium, siue juvenes, inducti
nempe a mero et dicere, quae minime opus
erat, et facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter a nobis
petis, ut in vulgus efferamus ista et persequa-
mur, narrandis quae per vinum atque ebrie-
tatem

γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεῶν ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὃς ἐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτῷ ὀργίων ἀτέλεσον καὶ ἀβάνηευτον περιεῖδεν. ὄρα ἔν, μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν καὶ ἔδδ' ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων 1) ἐγὼ δὲ, ἀπαγε, ἐν ἂν τι τοιαῦτον εἶπομι.

ΦΙΛ.

tatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, et Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dioniscus, quod apud Charinum ista elocutus est, et hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL.

1. καὶ πολλὴν — Φιλοσόφων] et multa contumelia asperxit philosophos. *Vitrina*.

ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκίῃ. ἀλλ' ἔτῳ
 γε πρὸς ἐμὲ ἔτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώ-
 σκων πολὺ πλέον ἐπιθυμῆντά σε εἰπεῖν; ἢ ἐμὰ
 ἀκῆσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκῆ-
 σμένων, καὶ πρὸς κίονά τινά, ἢ πρὸς ἀνδριάν-
 τα ἡδέως ἀν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεί-
 ρων ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι
 νῦν, ἔκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ'
 ἔξεις, 2) καὶ παρακοληθήσεις, καὶ δεήσῃ. καὶ γὰρ
 θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ,
 ἀπίωμεν ἀλλὰ αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.
 ΛΤΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, διηγῆσομαι γὰρ,
 ἐπεὶ-

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed apud
 me certe hoc agere non conveniebat, qui certo
 sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam
 me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui
 audire velint, vel ad columnam statuamve cu-
 pide accessurus effususque uno spiritu con-
 nexa inter se omnia. Si proinde nunc disce-
 dere velim, non finas me, nondum auditis illis
 abire; sed venias, persequaris, roges. Hic
 ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et,
 si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis.
 At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narra-
 bo

2. ἔξεις] Quid est vulgatum ἔξεις, venies?
 quare lubens Florentinum ἔξεις, resinabis,
 arripui. Reitz.

ἐπεὶπερ ἔτῳ προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς
πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ
ἐπιλέλησμαι Λυκίνα, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις
αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥς ἐδὲν.
ἐμᾶ δεήσει.

Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ
Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰςία
ὕμᾱς; ΛΤΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδε
αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῷ δανεισμῷ
τῷ Φιλοσοφῶντι. ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία,
μεγαλῷ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ ἔπειτα καὶ
ὥραν γάμων. ΛΤΚ. Ἄλλ' ἐκ εἶχεν ἄλλον ἐπι-
τηδειότερον, οἶμαι. τῷτον ἔν κόσμῳ τὸ εἶναι
δοκῶντα, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὠρμημένον, ἔτι
δὲ

bo enim, quando ita cupidus es; sed ne mul-
tis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini inge-
nium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris,
et occupabis dicere omnibus, ne mea opera
opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, con-
vivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse
Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio colloca-
vit philosophanti. PHIL. Pulcherrimo, ita me
Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc et
nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non ha-
buit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur,
qui et honestus esse videretur, et animum
appli-

δὲ μόνον ὄντα πλασίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προεῖλετο
 ἰωμφίον ἐξ ἀπάντων. ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις
 αἰτίαν τὸ πλατεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυ-
 κῖνε, τίνες οἱ δειπνῶντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τὰς μὲν ἄλλας τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ
 δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὥσπερ ἐθέλεις,
 οἶμα, ἀκῶσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύ-
 της, ὁ ἀπὸ τῆς σοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ
 Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδάσκαλος ὢν ἔτος τῷ
 Ἀριζανέτῃ υἱέος, τῷ Ζήνωνος τῶν δὲ ἀπὸ τῷ
 περιπάτῃ Κλεόδημος, οἶσθα τὸν σωμαῖον, τὸν
 ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπί-
 δα καλεῖσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικύρειος Ἑρμῶν πα-
 ρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθύς ὑπεβλέ-
 πον-

applicuisse ad Philosophiam, insuper vero uni-
 cum in domo Eucriti divitis, sponsum praeopta-
 vit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi nar-
 ras causam, Eucriti divitias. Sed convivae
 quidam erant, Lycine?

6. LYC. Reliquos quid tibi dicam? de phi-
 losophis autem atque eruditis, quos, puto, au-
 dire cupis maxime, erat Zenothemis ille de
 porticu, et cum illo Diphilus cognomine Laby-
 rinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister?
 De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argu-
 tum illum et redarguendi peritum? Gladium
 et Falcem appellant discipuli. Verum Epicu-
 reus quoque Hermon aderat: quem statim, cum
 ingre-

πεντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεσρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐνκαγῇ μυσσά-
τόμενοι. ἔτοι μὲν Ἀριστανέτε αὐτῷ Φίλοι, καὶ
συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ
ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιάος, καὶ ὁ ῥήτωρ
Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαίρεαν, Ἴων ὁ
Πλατωνικὸς συνεισιᾶτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν,
σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ πολὺ τὸ
κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γὰρ
οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτόν, εἰς τὴν ὀρθότητα
τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρεῖλθεν,
ὑπεξάνισαντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιᾶντο ὡς
τινα τῶν κρείττωνων· καὶ ὅλως, θεῷ ἐπιδημία
τὸ

ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque
avertabantur, manifeste velut parricidam et
impiatum hominem abominati. Hi Aristae-
neti ipsius amici et familiares invitati ad coenam
fuerant, et cum illis Grammaticus Histiaeus et
Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponsum vero Chaeream Plato-
nicus Ion una coenabat, illius magister, vene-
rabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu
multum prae se ferret honestatis: quare Cano-
nem illum vocant vulgo, ad mentem viri sem-
per rectam respicientes. Advenienti igitur
affurgere omnes, et illum, tanquam Deum ali-
quem, salutare: et omnino Dei alicujus inter

τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστὸς συμπα-
ρών.

Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάντων σχε-
δὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
κες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, ἐκ ὀλί-
γων ἔσσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκρι-
βῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιε-
χομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς
ἕκαστος ἀξίας εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ
Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνδοιάζε-
το, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊ-
κὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικυρεῖον,
ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένεσ τᾶ πρώτῃ
ἐν

homines peregrinatio videbatur admirabilis il-
lius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, prae-
sentibus fere omnibus, ad dextram intrantium
totum illum lectum mulieres occupabant, quae
non paucae aderant; et inter eas sponsa, accu-
rate velata, circumdata mulieribus: in lecto
vero januae opposito alia multitudo, pro sua
quisque dignitate, *accubuit*.

9. E regione denique mulierum primus
Eucritus, deinde Aristaeus: deinde dubium
erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoi-
cum quippe senem, an Hermenem Epicureum?
Sacerdos enim erat Castorum, et primi in civi-
tate

ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν
 ἔλυσεν· εἰ γάρ με, Φησὶν, ὦ Ἀριστεύετε, δεύ-
 τερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τεταῖ τῷ ἀνδρὶ, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικυρεῖα, ἀπαιμι,
 ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν
 παῖδα ἐκάλεσεν, καὶ ἐξιόντι ἐπέειπε. καὶ ὁ Ἑρμῶν,
 Ἐχέ μεν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ
 καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίσασθαι
 καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῷ Ἐπικύρῳ πάνυ 3) κατα-
 πεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὡς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπι-
 κύρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ
 μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ
 Περι-

tate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemi-
 nis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem du-
 ces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epi-
 cureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium:
 et cum dicto puerum vocat, exiturum se simu-
 lat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum pri-
 mum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti
 certe decebat concedere, licet Epicurum omnino con-
 temneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sa-
 cerdotem Epicureum! et cum dicto accumbit, et
 post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus

H 2

Peri-

3. τοῦ Ἐπικούρου πάνυ] Lege Ἐπικούρου
 τοῦ πάνυ. La Croze.

Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖτον ὁ
 νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ
 ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διο-
 νυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίνε, μισεῖόν τι τὸ
 συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τῶν πλείων ἀνδρῶν,
 καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπανῶ, ὅτι τὴν
 εὐκτασιότατην ἑορτὴν ἄγων, τὰς σοφωτάτας
 ἐσιῶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι περ τὸ κεφα-
 λαίον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, ἔχει
 τὰς μὲν, τὰς δ' ἔ, ἀλλ' ἀναμιξ' ὅπαντας. ΛΥΚ.
 Ἔσι γάρ, ὦ ἐταῖρε, ἔχει τῶν πολλῶν τέτων
 πλεσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ
 τὸ πλεῖστον τῷ βίῃ τοῖς τοιέτοις ξύνεσιν.

Εἰς κω-

Peripatericus, deinde Ion, et sub illo sponsus;
 tum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno
 discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, et
 Histiaeus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-
 dam mihi pro convivio narras, sapientium ple-
 rorumque virorum. Laudo equidem Aristae-
 netum, qui in celebritate omnium exoptatissi-
 ma, sapientissimos accipere prae reliquis volue-
 rit, delectis, qui unuscujusque sectae flos sunt,
 non hinc quibusdam, reliquis non item, sed
 indifferetim omnibus. LYC. Est enim, sodalis,
 non de vulgo divirum, sed eruditionis amans,
 et majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epu-

Εἰσιώμεθα ἔν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκευάσθω ποικίλα. πλὴν ἔδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμαί, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τῷ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας εἰς τὸν Ἴωνα, Ὁρᾷ, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπὶ κλον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησαι ζωμᾶ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐς ὧτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τὰς ἄλλας, καὶ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον ἔν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ ἔδὲν ἐδεόμην δεῖξοντός μοι τῷ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς.

“Αμμ

II. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenferi, jussula et panificia et condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*, inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta jure illius vestis, et quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt?* Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram.

"Αμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν 4) ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλητοῦ, ἐκβῆναι τὸ κοινὸν ἐπιχαριστικισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦκοντα. τοῖς μὲν ἐν πολλοῖς ἀνάλισχυντα ἐδέκει πεποιημέναι, καὶ ὑπέκρουον 5) τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις, Μενέλαε· ὁ δ',

Ἄλλ' ἐν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponie venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere, itaque quae in promptu erant maxime mustitantes subiciebant, alius illud, *Heus Menelae, furis!* alius,

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
et

4. ἐπεισέπεσεν] Bergl. ad *Alciphr.* III. p. 408. corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. *Aristoph.* *Pluto* v. 804 recte legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαμεν. Conf. omnino supra *Dial. Meretr.* XV. p. 414. et 416. Reitz.

5. ὑπέκρουον] Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e *Longino* l. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum nume-

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν κατὰ εὖσοχα, καὶ χαρίεντα
ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερόν ἔδειξ
ἐτόλμα λέγειν· ἔδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδά-
μαντα, βόην ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρακτικώτα-
τον

et alia tempori illi opportuna et venusta im-
murmurantes. Verum aperte dicere nemo au-
debat: metuebant enim Alcidamantem, clamo-
sum plane hominem et Cynicorum omnium vo-

H 4

calif-

numeris similes, unde hoc dicit consequi
apud auditores, ὡς ἐνίοτε προειδόμενος τὰς
ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν
τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ
τινὶ προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν. Quas jam
animo praecipiente consuevit oratori clausulas,
eas ipsi submissa voce quasi subjiciant ac
praetant dicentibus, etc. Sumrum credo a
citharoedis, cantus formulam leni fidium
pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam
formulam praetexuisset impudentiae suae
Cynicus; convivae alii alios inter se me-
morare incepterunt, submissa tamen voce,
versiculos, ad retundendam illius impu-
dentiam aptos. Non erat opus, inter ho-
mines eruditos, integris uti versibus: suf-
ficiebat initia indicasse etc. Vide quae de
vi. τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὅρχ.
c. 16. Gesner.

τον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ καὶ αἰμείνων ἔδο-
κει, καὶ Φεβερῶτατος ἦν ἅπασιν.

Ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε
θρόνον τινὰ λαβόντα 6) καθίζεσθαι παρὰ
Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε, Φησί,
γυναι-

calissimum; quam ob causam etiam videbarur
superior caeteris, formidabilis quidem omnibus.

13. At collaudatum Aristaeus iussit sella
capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodo-
rum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quid-*
dam

6. Θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari
rationem triclinii veteris, quae hic pul-
chre descripta fuit. Tres magni lecti, tres
κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus pa-
ralleli illi quidem, sed non applicati, ut
a tergo liber accessus esset. Vacat plane
quartum latus, in quo medio janua est.
Sic convivae omnes et se invicem contueri
possunt, et januam prospicere: et liber
est in illo spatio accessus ministratoribus,
et acroamatis. Hic jam impleti sunt tres
lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico,
qua e regione Histiaei et Dionysodori
posita, qui in tertio lecto ultimi accum-
bebant, ipse quoque exaequari quodam-
modo convivis posset, et mensae si non
accumbere, uti caeteri, tamen assidere.
Gesner.

γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνον καθί-
ζεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλα-
κῆς ταύτης εὐνῆς μικρᾷ δεῖν ὑπτιοὶ κατακείμε-
νοι, ἐσιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶν ὀρθοσάδην δειπνήσασμι, ἐμπεριπατῶν
ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κἀμοίμι, χαμαὶ
καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ'
αἰγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ἄτως,
ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισαίνετος, εἰ σοὶ ἥδιον.
καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ἐν κύκλῳ περιῖων ὁ Ἀλκιδά-
μας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν
ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανισάμενος, καὶ τοῖς
περιφέρεισι τὰ ὄψα συμπερινοσῶν.

Καὶ μέντοι καὶ σιτάμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς
περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυ-
σὸν

*dam jubet ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut
vos, qui molli isto cubili tantum non supini accum-
bentes epulamini, subjecta veste purpurea. At ego
vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in
coenatione; fessus autem humi subjecto palliolo cu-
bito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic
fiat, inquit Aristaeetus, siquidem ita mavis. Ab
eo tempore per orbem circumiens Alcidas
coenabat, castra subinde, ut Scythae solent,
ad copiosiore pastum transferens, et circum-
ferentes opsonia ministros prosequens.*

14. Verum dum pascitur, operosus tamen
erat, qui de virtute et vitio interim disputaret,

σὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκηώπτων. ἡρώτα γάρ
τὸν Ἀρισταίνετον, τί βάλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦ-
ται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν περασιῶν ἴσα
δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλῆντα
ἐπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ
νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀνχόσσαν αὐτῷ, ζωρό-
τερον ἐγχέοντα καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινεναπνέειν,
ἐκ εἰδώς, ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος
ἐπεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσί-
γησε μικρὸν, καὶ ἐς τῷδαφος καταβὰς ἐκυ-
τὸν ἐκείτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἡπειλήκει, πῆξας
τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν
τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ
τῶν γραφῶν δαίκνυται.

Ἦδη

et aurum atque argentum sibi haberet derisui.
Interrogabat enim Aristaenetum, quid sibi vel-
lent tot ac tanti calices, cum siglinorum idem
usus esset? Sed enim, quum jam molestus esse
inciperet, ad quietem in praesentia redegit Ari-
staenetus, quod innueret puero, uti scyphum
illi daret bene magnum, infunderetque mera-
cius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam ex-
cogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste ma-
lorum initium dedisset. Caeterum sumto illo
tacuit paullulum Alcidamas, atque humi abje-
ctus jacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto
stixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille
apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur.

Ἦδῃ δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συνεχᾶς περιεσσεύετο ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίᾳ, καὶ Ὀμιλίᾳ, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεσῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὥρᾳον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐσιτάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστ' εἰ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσεις, καὶ μετὰ μικρὸν ὃ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τῷ Κλεοδήμῳ τὴν Φιάλην· ὃ δὲ τότε δακτυλὸν ἀπέθλιψεν αὐτῷ, καὶ δραχμαὶς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὃ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δακτυλὸν θλιβόμενον αὐθις ἐμειδιάσεν, ἔμην συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα,

15. Jam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, jam amicitiae pocula, et confabulationes, jam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, in primis si quid actum est venustius) diligenter jam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero et digitum illius strinxit, et drachmas, puto, duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ridere denuo, sed pecuniam, puto, non observavit.

σμα, ὥς τε μὴ δεξαμένε ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
παρέσχον ἐνπεσῆσαι, καὶ ἠρύθρϊσαν ἄμφω
μᾶλα σαφῶς. ἠπóρουν δὲ οἱ πλησίον, ἔτινος
εἴη τὰ νομίσματα, τῷ μὲν παιδὸς ἀρναμένε μὴ
ἀποβεβλημέναι, τῷ δὲ Κλεοδήμω, καθ' ὃν ὁ
ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιημένε τὴν ἀπόρ-
ρίψιν. ἡμελήθη δ' ἔν, καὶ παρώφθη τῷτο, ἔ-
πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνε, ὡς ἐμοὶ
ἔδοξε, τῷ Ἀρισταίνετᾳ μετέβησε γὰρ τὸν παῖδα
μικρὸν ὕψερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ
Κλεοδήμῳ τινὰ παρασχῆναι διένευσσε τῶν ἐξώρων
ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκό-
μον καὶ τῷτο μὲν ὥδ' ὅς πως ἐκχωρήσει, μεγά-
λης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ
ἔφθη

vavit. Illo itaque non fumente, strepitum ca-
dentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod
aperte observares, erubescitibus. Dubitabant
proximi, utrius essent nummi, negante puero
sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fue-
rat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neg-
lectum itaque hoc et praetermissum, quod non
multi vidissent, praeter solum, ut mihi vide-
batur, Aristanetum. Transtulit enim puerum
paullo post, quem nemine sentiente exire ju-
beret, et Cleodemo adstare nutu imperavit ali-
quem de exoletis jam et robustis, mulionem
quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic
abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futu-
rum,

ἔφθη διαφροιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κα-
τέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τῷ Ἀρισταίνετῃ τὴν
παροινίαν ἐνέγκαντος.

Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώνει γὰρ
ἤδη, πυθόμενος, ἢ τις ἢ γαμημένη παῖς καλοῖ-
το, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ,
ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι,
ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλῆες ἀρχηγέστα. ὥς δ'
ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἴ-
πεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προπίνον ἐπὶ
τῷ ἡμετέρῳ θεῷ τῷ Ἡρακλῆει; καὶ μὴν εὖ εἰδέ-
ναι χεῖρ, ὥς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμῆ τὸν σκύφον,
ἔποτε τοιῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγώ,
ἄτρεπτος μὲν ἄλκην, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην
τὸ

rum, si prius inter omnes percrebuisse, neque
extinctum statim fuisset, dextre Aristae-neto
vinolentam libidinem accipiente.

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam ab-
bibisset, percunctatus, quomodo sponsa vocare-
tur, imperatoque silentio, magna voce, di-
rectis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit,
Cleanthi, *Herculis ducis atque principis poculum!*
Ridentibus autem ea de causa omnibus, *Ris-
stis*, inquit, *purgamenta, quod sponsae propinavi,*
advocato Deo nostro Hercule? Quin bene noritis,
nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nasca-
zur filius, qualis ego, invictus viribus, liber ani-
mo, corpore auiem ita robustus! hic magis se, ad
sum-

τὸ σῶμα δὲ ἔτιω καρτερός· καὶ αἶμα παρεγύμνα-
 εἰσὶν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχυρὸν. αὐτὸς
 ἐπὶ τέτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγα-
 νακτῆσας ἐπὶ κίβητι, δριμύτητι καὶ παράφορον βλέ-
 πῶν, καὶ δῆλος ἦν ἔκτετι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ'
 ἂν τινος καθεύκετο τῇ βουκκλησίᾳ, εἰ μὴ κατὰ και-
 ρὸν εἰσεκεκόμιστο πλακῆς εὐμεγέθης· πρὸς ἐν
 ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τῷ
 θυμῷ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριτίων.

Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-
 ρὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος
 ὁ ῥήτωρ αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει 7) διεξήκει, καὶ
 ἐπη-

summam usque turpitudinem, denudabat. Rur-
 sus propter haec ridere convivae, et ille indi-
 gnabundus surgere, atrox quiddam et furiosum
 cernens, ut manifestum esset, illum quietem
 non amplius acturum. Forte alicui impactu-
 rus erat clavam, nisi tempestive illata esset pla-
 centa bene magna: conjectis in hanc oculis
 fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens
 illam se ingurgitabat.

17. Et jam plerique ebrii, jam clamore
 plenum convivium. Dionysodorus enim rhe-
 tor ibi dictiones quasdam per vices recitabat,
 lau-

7. αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ul-
 timis vocibus intelligendum sit, fateor me
 nescire. *Du Soul.*

ἐπηρεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεςώτων οἰκέτῶν·
ὁ δὲ Ἰστιάῳς ὁ γραμματικὸς ἐρῶν ψάλλει, ὕστερος
κατακείμενος, καὶ συνέφερεν εἰς τὸ αὐτὸ τὰ
Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ
ἀπάντων μέαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι·
μάλιστα δ' ἐκείνα, ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ
μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινέες. καὶ,
Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τέ, καὶ εὐχολὴ πέ-
λεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε, παρὰ τῷ παιδὶ
λαβὼν λεπτόγραμμον τι βιβλίον.

Δια-

laudentibus ipsum, qui a tergo adstabant, ser-
vis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus
Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in
unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis qui-
busdam, ut unum ex omnibus illis carmen
oppido ridiculum conficeretur. In primis au-
tem illa, quasi futura praediceret:

Consulerunt clupecos; et,

*Hic vero gemitusque fuit clamorque vi-
rorum.*

Zenothemis legebat captum a puero libellum,
minutissimis scriptum literis.

18. In-

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἶδοθασι, τῶν παρακοιμίζοντων τὰ ὄψα, 8) μηχανώμενος Ἀρισκίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτρεπῇ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κενόν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρεῖληθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων· ἔτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διασρέφων, ὡς γελοιότερος Φανείῃ· καὶ ἀνάπαισας συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιαῶν τῇ Φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τὰς παρόντας.

Οἱ

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristae-nerus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, jussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, et anapaestos cum varia gesticatione, voce Aegyptium quid sonante, pronunciat. Tandem etiam quaedam dicta jacet in praesentes.

19.

8. τὰ ὄψα] Hinc discas proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. *De Soul.*

Οἱ μὲν ἄν' ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθεῖεν·
ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι
ἀπερρέψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐ-
τὸν, ἀγανακτήσας ἐκείνος, καὶ πάλας δὲ δῆλος
ἦν Φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμῶντι, καὶ κατέχοντι
τὸ συμπόσιον, ἀπορρέψας τὸν τρίβωνα, πρῶ-
καλεῖτο οἱ παγκρατιάσειν. εἰ δὲ μὴ, καταίσειν
αὐτῷ, ἔφη, τὴν βακτριάν. ἔτω δὴ ὁ κακοδαί-
μων Σατυρίων (τῷτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκα-
λεῖτο) συσᾶς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρῶγμα
ὑπερῆδισον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ
ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ
μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδῶντο, οἱ δὲ ἐγέ-
λων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας,
ὑπὸ

19. Atque alii, quum peterentur, rident.
Cum vero in Alcidadantem etiam simile quid
jactasset, quod Melitensem vocaret catellum:
indignatus ille, et olim apparebat illum invi-
dere *scurrae*, quod probaretur atque teneret
convivium, pallio abjecto istum ad pancratii cer-
tamen provocat, si negaret, clavam se illi im-
pacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion,
(id enim *scurrae* nominis erat) consistit, certat
pancratio. Erat res jucundissima, philosophus
vir compositus cum ridiculario, feriens, ver-
bera vicissim excipiens. Qui vero praesentes
erant, partim pudere, partim ridere, donec
plagis fatigatus, cederet Alcidas, a compacto

ὑπὸ συγκεκοτημένῃ ἀνθρωπείῳ καταγωνισθεῖς, γέλως ἔν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, καὶ πολὺ κατόπιν τῆς ἀγῶνος. ἐβεβραδύνει δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καὶ τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσαλθεῖν παρ' αὐτὸν, καὶ εἰδώς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσά τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελύειν αὐλεῖν. εἴτα, ἐπεὶ μὴ δύνατο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, εἰς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος ἔν ἐν τοσέτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· εἰς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ
πλη-

atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum caussa effuli.

20. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi sapinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse:

πληγῶν ἀριθμῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆ-
σαι πονήρως· μετὰ δέ, παραδόντα τὰς αὐλὰς
ἐκείνῳ, δεξασθαι παρ' αὐτῷ τὸ σκύτος, καὶ
τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι 9) τάχις διὰ τῆς Φω-
ταγωγῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τέτε, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ,
ἐπικαλεῖσθαι τὰς γειτνιώντας, ὑφ' ὧν ἀνασπα-
σάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ
καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ
τῷ προσώπῳ. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, ὃ μείον εὐδο-
κιμήσας τῷ γελωτοποιῷ ἐπὶ τῇ διηγῆσει, πλη-
σίον τῷ Ἰστιαίῳ παραβύσας ἑαυτόν, ἐδείκνυε
ἑσά

casse: ac primo quidem ipsum se male ceci-
nisse: tum vero traditis illi tibiis, corium ab
illo accepisse et lorum, pugionemque quam
celerrime per fenestram dejecisse in implu-
vium; et ab hoc inde tempore jam tutius cum
illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus
effracta janua ipse servatus sit. Ostendebat
autem vestigia quaedam plagarum et unguium
in facie. Ac Dionicus, qui non minorem nar-
rationis plausum, quam scurra, tulerat, jux-
ta Histiaeum se inferciens, coenabat de reli-
quis,

1 2

9. ἐπιρρίψαι] ἐπιρρίπτειν hic non potest lo-
cum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod
et MS. prae se fert. Graevius.

ὅσα λοιπὰ, ἂν ἄνευ θεῶ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις.

Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης παρ' Ἐτοιμοκλέας ἦκεν λέγων τῷ Στωϊκῷ, γραμματιδίον τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος ἔν τῷ Ἀριζανέτῃ, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. ΦΙΛ. Ἡ περ, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν; ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιῶτόν τι ᾤηθημεν· ἀλλ' ἔδ' ἐγγυὲς ἦν τὰτ' ἐνεγέγραπτο γάρ.

ETOI-

quius, non sine divino ille nutu nobis adveniēns, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.

21. Ingressus enim aliquis in medium fervus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeus, accedens ad candelabrum recitavit.... PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt? LYC. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς με-
βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέ-
ραι πολλῶν ἐνοχλῶντων, παρὰ πολὺ σὲ πλε-
σιωτέρων, ὅμως καὶ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν,
ἐπέδωκα, εἰδὼς τὰς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύ-
βας, καὶ παροινίας. ἐπὶ σὲ δὲ μόνον εἰκότως
ἀγανακτῆσαι μοι δοκῶ, ὅς τοσαῦτον χρόνον ὑπ'
ἐμῇ λιπαρῶς τετραπευμένος, καὶ ἡζήσας ἐνα-
ριθμῆσαι καὶ μετὰ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος
ἐγὼ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν.
ἀνιῶμαι ἔν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, ἕτας ἀχαρίζω
Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία καὶ ἐν ὑὸς ἀγρίᾳ
μοί-

22. HETOEMOCLES PHILOSO-
PHUS ARISTAENETO.

*De coenis quomodo affectus sim, superior omnis
vita mea perhibeat testimonium, qui, multis quo-
tidie flagitantibus mulsum te dīrioribus, nunquam
tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejus-
modi conviviorum et vinolentos furores. De solo
autem te indigne merito ferre mihi videor, qui
tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me ami-
cis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus
ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum
adeo te jam demonstres. Mibi enim non in aprī
portionē, aut leporis, aut placeniarum inest feli-
citas,*

μοίρα, ἢ λαγῶν, ἢ πλακέντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόςιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παιμμένῳ δειπνήσαι πολυτελες, ὥς Φασι, δεῖπνον δυνάμενος, ἐκ ἐπένευσα ἱεστεύοντι, σοὶ δ' ἀνόητος ἐμαυτὸν Φυλάττων.

Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλας εὐωχεῖς, εὐκότως ἔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, ἐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα, ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμασῶν σε φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρινθοῦ, ὧν (ἀπεῖν δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἐνὶ ἀποφρίξαι ἐν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ εἰκόματα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐστι φιλοσοφία;

citas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.

23. *At tu, relicta nobis, alios accipis: Neque id mirum; nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec tibi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis, Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego, (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obituro quam celerrime tibi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?*

φία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις
ἔξω; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κρατί-
ναν, ἢ πωρεῖτην, ἢ θερρίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ
μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν
ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω ῥαδίως τὴν ἀτι-
μίαν.

Καίτοι ὅπως μὴ ἔς ἐκείνην ἔχης καταφύ-
γειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὲ σε τῇ-
μερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον, ταῦτα ἐγὼ
τοῖς παρῶσιν ἀπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δεῖπνε ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δακῶ,
τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν
Ἀρτέμιν ἀγανακτῆσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν ἔπα-
ρελα-

bitu? Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornu-
tam, aut illam de Acervo, aut Merentem ratio-
cinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui
solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
feram ignominiam.

24. Tamen ne deinde ad illam confugere excu-
sationem possis, uti dicas, in tanto te tumultu et
occupatione oblitum esse: his te bodie salutavi, et
mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram
faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi.

25. Si vero ob coenam iratus tibi videar, il-
lud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dia-
nam, quod se solam non invitasset ille ad sacrifi-

ῥέλαβεν ἐκείνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς
ἔσιων. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

Ἦ λάθεται, ἣ καὶ ἐνόησεν, αἰάσατο δὲ μέγας
θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχασα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συος μέγιστον χερῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητᾶς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην,
ὅπως μάθης, οἷον ἄνδρα παραλιπῶν, Δίφιλον
ἔσιῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, ἐκό-
τως.

*cium, cum Deos reliquos epulis acciperes. Dicit
autem sic fere de illa Homerus:*

Immemor, imprudens; multum sibi mente
nocebar.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli
Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

26. Haec tibi pauca de multis apposui, ut
discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, et tra-
dideris illi filium: Recte illud quidem. Suavis
enim

τως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μετράκῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεσιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχροὺς ἦν ἐκὼς λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθῃκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τῷ παιδαγωγῷ αὐτῷ μαθήοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἔχρη ταραττεῖν ἐν γάμοις, ἐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάστιγι ἐφ' ἑτῶς αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητάς με ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκῆτῃ τέτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σσημῆντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσσειε, καὶ ἀντὶ τῷ δεῖπναι ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δοξώμεν ἐπὶ τέτῳ πεπομφέναι.

Τέτῳ,

enim est adolescentulo et gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adjicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Dipbilus dignus est, qui duos jam a me discipulos abduxerit, at ego philosophiae causa tacebo.

27. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut aprum partem, aut cervi, aut e sesamo placenta, mihi adferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse.

Τάτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινωσκομένων με-
ταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιχεῖτο ὑπ' αἰδῆς καὶ
εἴτο δὴ τὸ τέ λόγῳ, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡνυό-
μην, ὁρῶν τὰς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ
καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδειςαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, προ-
λιὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκῶντα
ἐθαύμαζον ἔν, οἷος ὢν διαλλάθοι αὐτὰς, ἐξα-
πατωμένως τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τῷ προσώπῳ
ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι ἔκ ἀμ-
λείᾳ παριδεῖν αὐτόν, ἀλλ' ἔποτ' ἂν ἐλπίσας
κληθέντα ἐπινεῦσαι, εἴδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἐαυ-
τὸν τοιέτῳ τινί, ὥς· εἰ δὲ τὴν ἀρχὴν περᾶ-
σθαι ἤξισ·

Ἐπεὶ

28. Haec dum legerentur, amice, et su-
dore diffuebam prae pudore, et, quod est in
proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum
videre in ridentes ad unumquodque *verbum*, qui
aderant, praesertim quotquot eorum norant
Hetoemoclem, canum hominem, quique vir
gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem
virum adhuc parum cognovissent, barba ista
atque vultus contentione decepti. Itaque mihi
videbatur non negligentia illum quadam prae-
termisisse Aristaenetus, sed, quod non spera-
ret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non
voluisse in eum se casum committere: atque
adeo ne tentare quidem sustinuit.

Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀνα-
γιγνώσκων, τὰ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὰς
ἐμφί τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δε-
δοικότας, καὶ ὠχρειῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
προσώπων ἀπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τῷ Ἐτοιμο-
κλέας κατηγορηθέντα· ὁ Ἀριστίνετος δὲ ἐτε-
τάρακτο, καὶ θορύβε μεσὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως
πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ
γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέ-
πεμψεν, εἰπὼν, ὅτι ἐπιμελήσεται τάτων. μετ'
ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεσθαι ἀφανῶς, τῷ
παιδαγωγῷ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κα-
λεύσαντος τῷ πατρός.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορ-
μῆς δεόμενος (ἐβέλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς
Στωϊ-

29. Cum ergo legere tandem servus desis-
set, convivium totum in Zenonem atque Di-
philum conjecit oculos, metuentes, pallentes,
vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemo-
clis ipsi facientes. Aristænētus perturbatus
ipse quoque et commotior, jubet tamen nos
bibere, et subridens bene vertere quae facta
erant studet. Ac servum quidem remittit, his
verbis usus, *sibi curae fore*. Paullo post surgit
clanculum Zeno, discedere ipsum, patris im-
perio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim require-
bat occasionem; (volebat enim manus conse-
rere

Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ἔκ ἔχων ἀρχὴν εὐλο-
γον) τότε ἔν τὸ ἐνδόσιμον παρατηρήσεως τῆς
ἐπιστολῆς. Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς
Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλαύ-
δης, ῥημάτια δύσετα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ
σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς
οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἔρχεσθαι ὅπως πρὸς βυ-
την, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνε-
τος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡρακλῆϊς, εὐ-
φροσύνη παῖτα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα.

Νὴ Δι', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερματαικείμενος·
ἡκηϊοὶ γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρι-
σταίνετῳ ἕς τὸ δεῖπνον, ὥς ἐκ ἀκαιρον ᾤετο
μεμνησθαι τῆς Καλυδωνίης· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίαν, ὡς
Ἀρι-

rere cum Stoicis, et rumpebatur, quod ratio-
nabile exordium ejus rei non haberet) prae-
bente tum initium epistola; Talia, inquit,
praeclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno mira-
bilis, et Cleanthes, voculas quasdam jejunas, et
interrogationes solum, atque habitus Philosopho-
rum: caeterum plerique Hecetaemocles; et epistolae
videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristae-
netus, Hecetaemocles autem Diana. Quam boni om-
nis omnia, Hercules! et solenni decora.

31. Sic per Jovem, ait, qui super illum cu-
babat, Hermon; audierat enim, puto, apertum
paratum Aristae-neto ad coenam: itaque non intem-
pestivum ratus est Calydonii illius meminisse, sed
per

Ἀρίσαιντε, πέμπε ὡς τάχις αὐτῶν ἀπαρχῶν,
μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ λιμῆ, ὥσπερ
ὁ Μελέαγρος, ἀπομαραινθεὶς· καίτοι ἔδεν ἂν
πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ
τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι.

Χρύσιππος γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς (ἔφη ὁ Ζη-
γρόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθεγγόμενος
παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἐκ ἐννόμιως
Φιλοσοφῆντος Ἐτοιμοκλέας τῷ γόητος, με-
τρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφῆς ἄν-
δρας; οἱ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα;
ἔσθ' ὑμῶν τῶν Διοσκέρων ἡδὴ, ὦ Ἑρμῶν, τὰς
πλοκάμους περιέκασκας, χρυσῆς ὄντας; καὶ δώ-
σεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν
Σω-

*per Vestam, Aristaeonem, mitte quam celerrime de
primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Melea-
gri illius instar contabescens. Quamquam nihil
ipsi vehementer malum sic accidas! Indifferentia
enim talia esse putabat Chrysippus.*

32. Nempe Chrysippi mentionem vos audetis
facere, inquit Zenothemis, erectus, et magna
voce usus, et ab uno viro non legitime philoso-
phante Hecleocle, impostore, Cleanthen metimini
et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi
ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos,
Hermon, detondisti aureos, poenas daturus traden-
dusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audiso-
ri

Σωφράτῃ γυναῖκα τῷ μαθητῷ ἐμοίχευες, ὡς
Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπα-
θες; καὶ σιωπήσῃς ἐν τοιαῦτα συνεπιζάμενοι
αὐτοῖς; ἀλλ' ἐμαυτὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυ-
ναικός, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὡςπερ σὺ. καὶ τῷ
ξένῳ μαθητῷ λαβὼν τὸ Φρόδιον παρακαταθήκας,
ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέ-
ναι, καὶ ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, καὶ δὲ
ἀγχω τὰς μαθητάς, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδώ-
σι τὰς μισθάς. Ἄλλ' ἐκεῖνο, εἶπεν ὁ Ζηνόθεμις,
ἐκ αὖν ἕξις γένοιτο μὴ ἐχὶ Φάρμακον ἀποδε-
δοσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα.

Καὶ ἅμα, εὐτυχὲς γὰρ πίνων, ὅπως ἔτι
λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμῶν σχεδὸν, κατε-
σκέ-

*ris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac depre-
bensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo ta-
cebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse
uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quemadmo-
dum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud
me depositum, interposito per Urbis custodem per-
jurio, acceperisse me negavi: neque quaternarium (in
mensum) drachmarum foenus exerceo, neque col-
lum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
mercedem. Verum illud non negabis, ait Zeno-
themis, venenum patri propinandum Critoni re-
vendidisse.*

33. Commodum bibebat: ergo quod reli-
quum erat in poculo, dimidium fere, illis ofe-
fun-

σκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς
 γειτονήσεώς, ἐκ ἀνάξιος 10) ὦν. ὁ μὲν ἔν' Ἑρ-
 μων ἀπεξύσσετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τὰς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
 ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (ὃ γὰρ εἶχε κύλικα)
 ἐπιστραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ
 τῇ ἀριστερᾷ τῷ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλε
 παῖσιν κατὰ κόρυς καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν γέ-
 ροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα,
 καὶ

fundit: cujus rei aliquis fructus etiam ad Io-
 nem ob viciniam pervenit, non sane indignum.
 Hermon igitur detergebat de capite proclinato
 merum, praesentes testificatus, quam accepisset
 injuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuuit Zenothemin,
 et prehensa sinistra manu illius barba, pugnum
 malae illius incussurus erat. Atque interfe-
 cisset senem, nisi retinuisset manum Aristae-
 netus, et transgressus super Zenothemin, me-
 dium

10. ἀνάξιος] Nihil hactenus ab Ione admis-
 sum lectum est, quapropter hoc fit meri-
 tus. Lege ergo ἀναίτιος, vel ἄξιος, vel
 denique, quod propius est, divitiū ἀν αἰ-
 τιος aut, ἀν ἄξιος. Alias ad sequentia
 respexisse putandus est, quod haud temere
 admiserim. Du Soul.

καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
κατεκλιθῆ, ὡς διασαίνειν, ὑπὸ διατρηχίσματι
αὐτῷ εἰρηνην ἄγοντες.

Ἐν ὧσφ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φί-
λων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐεινόουν, τὸ πρόχειρον
ἐκεῖνο, ὡς εἶδέν Ὀφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ
μαθηματα, εἰ μὴ τις ἄρα II) καὶ τὸν βίον
ἐνθιμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνης γὰρ περιττὰς
ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν
πραγμαμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆες
με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον
ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν
ὀρθῶν

dium se inter illos collocasset, ut separaren-
tur, et se tanquam muro interposito quietem
agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo,
ego apud animum meum cogitabam, illud prae-
ferim, quod cuivis in mentem venire necesse
est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi
quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim
principes in literis videbam risum debere in
ipsis actionibus. Deinde in mentem venit,
verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ra-
tione doctrinam abducere homines eos, qui ad
solos

II. ἄρα] Abest a Fl. Non immerito, quia
jam praeceffit. Reitz.

έρθων λογισμῶν τὰς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις Φραντίδας συνεχῆς ἀφερῶντας. τοσάτων γὰρ Φιλοσόφων παρόντων, ἔδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχροῦ, οἱ δ' ἔλεγον αἰσχίῳ. ἔδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογισζόμενος, οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς αἰσιτος ἔτι καὶ ἀποτος ἐγγράφει.

Ἀνέσπραπτο δ' ἐν τῷ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐσιώμενοι, ἔτε παροινῶντες, ἔτε ἀσχημονῶντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίγνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, ἔσγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδορῶν.

solos libros, et quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus Philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Heteroemocles impransus impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, et damnabant illos, puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu aliquid

ῥᾶντο, καὶ ὑπερνεπρίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν,
καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδά-
μας, καὶ ἐνῆρει ἐν τῷ μέσῳ, ἔκ αἰδέμενος τὰς
γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκά-
σειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, οἷς
περὶ τῆς Ἑρίδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. ἔ γάρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τῆ Πηλέως τὸν γάμον, ῥί-
ψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' ἧ τοσῶ-
τον πόλεμον ἐπ' Ἰλίου γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοι-
μοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν
εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, ἔ μείω τῆς
Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι.

Οὐ

illos esse putarent. Sapientes vero lascivie-
bant, conviciabantur, supra modum se imple-
bant, clamabant, ad manus veniebant. Admi-
rabilis ille Alcidas etiam in medio convivio
mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi
videbatur optime ille assimilare, si quis dicat,
simillima esse istius acta convivii iis, quae de
Eride poëtae narrant: nempe non vocatam il-
lam ad Pelei nuptias pomum illud in convi-
vium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum
exortum sit. Et videbatur sane mihi Heroe-
mocles, epistola illa, tamquam pomo, in me-
dium projecta, non minorum Iliade malorum
auctor existisse.

36. Ne-

Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέδους αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν εἰ ἐλθυχθεῖητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐριον δὲ ἀμυνῆμα ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον ἀποκρίναί μοι ἔν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, ἔδὲν ἄλλ' ἢ τῆτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τῆτο ἀμφὶ πᾶς πλασίως αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισῶντες, καὶ τῶν Ἐπικυρεῶν κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχισα ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖ-

36. Neque enim definebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos esset Aristaeus: Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *satis fuerit, si rudiatis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar.* Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Dipbile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, et hanc ob causam circa divites semper versemini, et foenori detis pecuniam, et usurarum exsulpatis usuras, et mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, et Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciat ac patiamini, indigne feren-

ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτῶντες, εἴ τις μη καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθιόντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀφθόνην περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τῷ Ζηνοθέμιδος, μεσὴν ἔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρίπτειν 12) αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς ἔκ ἀνῆκε, καρτερώς ἀντεχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν, ἔτινος ἔνεκα ἡδονῆς κατηγορεῖσιν, αὐτοὶ ἡδυσθαι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιῶντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ἐς ὁ Ζηνόθεμις, εἶπέ, ὦ Κλεόδημε,

tes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, *Euge*, inquit, Cleodeme, dicant, *cujus rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent.* Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, *qua*

12. ἀπορρίπτειν] Αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. et Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. Reitz.

δῆμις, καθ' ὃ, τι ἔκ ἀδιάφορον ἡγῶ τὸν πλεῖ-
τον. Οὐμειν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιῷ-
τον ἦν, ἄχρι δὴ δ' Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφα-
νέζεσθαι. Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ,
λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρέσης ἐορτῆς
καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως
ἐρεῖτε, καὶ ἀκῶσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ
τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείεη δια-
τριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες,
καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐ-
κριτον, ἀπαλλάχασθαι τῆς ἀηδίας ἔτω γὰρ
ἐλπίσαντες. καὶ μετῴλθε τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ
τὸν αὐτὸν τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ

*qua ratione non indifferentes esse duceas divitias.
Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae
utrinque dicebant, donec Ion proferens se mani-
festius, Definite, ait, ego enim, si videretur, ma-
teriem ponam in medio disputationis hac solemni-
tate dignae. Vos autem sine contentione dicite et
audite invicem, ut nimirum apud Platonem no-
strum major pars orii in disputatione consumpta est.
Laudare qui aderant omnes hoc consilium,
Aristaenetus praesertim atque Eucritus, qui
sic liberari ab illa se injucunditate posse spe-
rarent: transitque in locum suum Aristaenetus,
pacem sic factam arbitratus.*

Καὶ αἶμα εἰσεκκεκόμεσο ἡμῖν τὸ ἐντελές ὄνομαζόμενον· δεῖπνον, 13) μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας ὕδρς, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθυὺς ἐκ ταργήνα, καὶ σησαμῆντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, 14) καὶ ἐξῆν ἀπο-

38. Et simul infertur nobis ea, quae *absoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, et ossa aprugna, et leporina; et piscis de sartagine, et placentae e sesamo, et bellaria, licebat.

13. τὸ ἐντελές — δεῖπνον] Ultimius, credo, missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit *Casaubon.* ad Athenae. 4, 20. extr.) licciores cibos habens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Ματτύαν*, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV. extremo. *Gesner.*

14. καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod *Erasmus* dedit, *quaecumque liberum est, seu velis in alium condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι illud
au-

ἀποφέρεισθαι ταῦτα. πρᾶκτο δὲ ἔχ ἐν ἐκά-
 στῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστανέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ
 ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ
 ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊ-
 κῷ καὶ Ἑρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν
 καὶ τέτοις ἔτα. ἔξῃς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ'
 ἑς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί. τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησθ
 μοι τέτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ἐστὶ καὶ ἐν αὐ-
 τοῖς

batque ea domum ferre. Neque vero sua uni-
 cunque lanx proponebatur, sed Aristaneto et
 Eucrito in mensa una communiter, oportebat-
 que unumquemque, quod sibi proximum esset,
 sumere. Zenothemidi autem Stoico, et Epicu-
 reo Hermoni similiter in commune ipsis quo-
 que *offerebatur*: deinde Cleodemo, et qui jux-
 ta erat Ioni; post quos sponso et mihi; Diphilo
 autem, quod Zeno discesserat, utriusque *ad-
 moia portio*. Et memento mihi horum, Philo;

K 4 est

autem ταῦτα plane omiffurus. Verbi
 ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex *Hesychio*
 conjicias, apud quem sunt ista: ἐντραγεῖν,
 ἐντρυφεῖν. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμί-
 σασθαι. Vidit hoc etiam *Kubnius* ad Pol-
 luc. 6, 40. τὸ ἐντραγεῖν *saepius usuratum*
de tragomantibus, et id genus aliis scitamentis.
 Gesner.

τοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Μνησθήσομαι δὴ.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος ἔν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων, περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ἄποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφῶσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἔν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, πιδερασεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναῖκες γάμει, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκῆντα κοινὰς εἶναι

est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile. PHIL. Meminero sane.

39. LYC. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, si videatur, incipio. Et paulum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis et incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane, nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, et Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex. Platonis

ἄνακ ἐπείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζῆλον εἶη-
μεν.

Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς ἔκ ἐν καιρῷ
λεγομένοις. Διονυσόδωρος δέ, Οὐ παύσῃ, ἔφη,
Βαρβάρικα ἡμῖν ᾄδων; πᾶ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν
τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
Φθόγγῃ, καὶ Θάρμῳ; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυ-
σόδωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ
γρυμματικὸς Ἰστιάδης, ὁ βέλτιστος, Πύσχυθε,
ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθλάμιον ἀναγνώσομαι,
καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν.

Ἦν

*tonis placitis, uxores illorum (philosophorum)
esse communes, extra Zelum simus.*

40. Super his risus exortus est, ut quæ
minime opportune dicerentur. Dionysodorus
autem, *Non desines*; inquit, *Barbarica nobis no-
mina canitare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac
re, et apud quem? Nempe tu quoque vocem mirtis,
purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionysodo-
rus quoque vicissim, quæ solent, maledicturus
erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo,
Definite, inquit. *Ego enim epithalamium vobis
recitabo; et recitare incepit.*

Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημα, τὰ ἐλεγεῖα 15)

Ἦ οἷη πότ' ἄρ' 16) ἦγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροις,
 Δίχ' Κλεανθίς ἄνχσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Πρῆχσσε πασάων ἀλλάων παρθενικῶν,
 Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης.

Νυμ-

41. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Unica tandem qualis Aristaeene in domibus

Diva Cleansbis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, siue adeo Luna.

Salve

15. ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα] Bergler ad *Alciphr.* III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis Poëtis, *Pindaro, Hesiodo et Anacreonte* confarcinata. *Reitz.*

16. ἦ εἰη πότ' ἄρ'] Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat *Erasmus*. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. *Gesner.*

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτις
ἐΦήβων,

Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδος.

Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῷτον θαλαμήϊον ὕμνον
ἔνόν ἐπ' ἀμφοτέροισι πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος ἔν ἐπὶ τέτοισι, ὡς τὸ ἐμὸς, γενο-
μένη, ἀρέσθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ
ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισαίνετον, καὶ Εὐκρι-
τον, τὰ πρὸ αὐτῶ ἐκάτερος, καὶ γὰρ τὰμα, καὶ
ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ἐμοίως,
καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιε καὶ τὰ τῷ
Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,
καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς
τῶ

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime ju-
venum,*

Nereæ præstans ac Thetidis nato.

*Nos vero hunc volis rursus thalameium hymnum,
Communem ambobus sæpe canemus olim.*

42. Rifu super his, qualem credere par
est, exorto, auferendi apposita jam tempus
erat; auferuntque Aristaenetus et Eucritus
quisque quod ante se erat: et ego mea, et
Chaerea quae ipsi erant posita, atque Ion si-
militer et Cleodemus. At Diphilus ea quoque
auferre postulabat, quae egresso jam Zenoni
fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat,
pugna-

τὰς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνι-
θος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλη
νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ
ἀΦῆκε, πολὺν γέλωτα παρσχὼν τοῖς συμπό-
ταις, καὶ μάλισα ἐπεὶ ἡγανάνκει μετὰ τῆτο,
ὥς ἂν τὰ μέγιστα ἡδίκημένος.

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἄρρα
κατέκειντο, ὥσπερ εἶρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ
Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνι-
κῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τῶ Ἑρμῶνος, πιμελεστέρα,
(ἄτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀνα-
ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτῶ ἑκάτερον ἐν τῷ τοίνυν
ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσσεχε
τὸν

pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
in diversa, gallina utrinque comprehensa, et
huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta.
Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis
praebito, praesertim cum post ista indignaretur,
velut injuria maxima affectus esset.

43. Hermon et Zenothemis juxta, ut supra
dictum est, accumbebant: supra Zenothemis,
alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia
aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
lina ante Hermonem pinguior, forte id qui-
dem fortuna, arbitror. Oportebat autem has
etiam, et suam quemque tollere. Hic Zeno-
themis, et adverte mihi, Philo, animum; jam
enim

τὸν νῦν, ὁμᾶ γάρ εἰσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν
πραχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ'
αὐτὸν ἀφείς, τὴν πρὸ τῆς Ἑρμῶνος ἀνείλετο,
πιωτέραν, ὡς ἔφην, ἔσαν. ὁ δ' ἀντεπελάβετο,
καὶ ἐκ εἰς πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ ταῖσι, καὶ
συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐ-
ταῖς εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τῶν πωγῶνων ἐπει-
λημμένοι, ἐπεκαλῶντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεό-
δημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα
καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσαντο οἱ μὲν ὡς τέτον, οἱ
δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνῃ τῇ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ
μέσον αὐτὸν ἐφύλαττεν.

Οἷο' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν
Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέ-
ζης

enim in ipso capite quasi rei gestae versamur.
Zenothemis ergo, sua relictæ, illam pinguior-
em, ut modo dicebam, quæ ante Hermonem
erat, aufert. At hic ab altera parte prehen-
dit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare.
Hinc clamor, et irruentes in se invicem, ipsas
sibi gallinas in faciem impingunt, prehen-
sisque invicem barbis auxiliaturos advocant:
Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alci-
damantem et Diphilum, coeuntque adeo hi ad
hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
hic enim se servabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Ze-
nothemis sublatum de mensa scyphum, qui
ante

ζης, κείμενον πρὸ τῆ Ἀριζανέτης, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καί κείνῃ μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτραπέτ' ἄλλῃ·

διεῖλε δὲ τῆ νυμφίᾳ τὸ κρανίον ἐς δύο, χρησάμει μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή ἔν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τῆ μεираκίης, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνέπηδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῆς. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἤριζευσεν, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τῆ Κλεοδήμας μὲν τὸ κρανίον, τῆ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόναν ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίχας, βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειρῶντας, κατέτρωσεν· ἔμην ἀπετραύποντο ἐκεῖ·

ante Aristaenetum stabat, in Hermonem con-jicit.

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

Sponsaque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem ple-raeque, mater praesertim sponsa, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, et clavae ictu Cleodemi cranium et malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accur-

ἐκείνσι· ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὁρῶν τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ζυμμαχίαν ἡκοντα τῷ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῷ κλιντῆρος.

Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰσριαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτὰς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμα, εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ Κλεοδήμῳ, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο ἔν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτῷ Ὀμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἄλκι-

accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, et morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, *votumque*, Homeri sui verbo, *cruorem*. Caeterum tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium

Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ κατ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ αὖν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεσῶς, εὐρών ἔκασα, ἐκ ἀναμειγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ τῇ Ἰστιαίᾳ διδασχθεῖς, ὥς ἔσιν ἐπισφαλές διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας ἔν καὶ Κενταύρους εἶδες αὖν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφας ῥιπτειμένους.

Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὥς τὸ εἰκός, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ ἡ ῥαδίως εὐπόρησαν Φωτὶς ἄλλα, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ
ἐπεὶ

omnium fuit Alcidamas, qui cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret in quoscumque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos.

46. Tandem Alcidamas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo jam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In
hisce

ἐπεὶ παρὴν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατε-
λήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυ-
μνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ επε-
δάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφω-
ράθη πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς
κόλπης, ἐξανασάντος αὐτῆς· εἴτ' ἀπολογούμενος,
Ἰωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δῆναι
αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμο-
νικῶς ἔλεγε τῷ πεποιηκέναί.

Ἐπὶ τέτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευ-
τήσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ
τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ
Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φορβύδην ἐξεκομί-
ζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύ-
της

hisce tenebris multa, eaque turpia, perpe-
trata, et cum adesset tandem, qui lumen in-
ferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae
sublata veste vim inferre studens; Dionysodo-
rus autem in ridiculo alio facinore oppressus.
Scyphus enim de sinu surgentis excidit.
Deinde excusandi causa Ionem dixit in turba
sibi, ne periret, dedisse, Ion autem providen-
tia quadam hoc a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod post
lacrimas in risum rursus exiit de Alcidamante,
et Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati jacen-
tes exportabantur, ita male se habebant: senex
in primis Zenothemis utraque manu, altera
Luc. Op. T. VIII. L nasum

της Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τῆ ὀφθαλμῷ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπολύσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων ὥς τε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καὶ περ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξέκκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς ἐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένος τὸ τραῦμα τῆ Διονίχης, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταηνίαις κατειλημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατεθείς, ἐφ' ἧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικρὰς ὁ ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες 17) ἀπήγοντο, ἐμῦν-
τες

nasum tenens, altera oculum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Memoriam tamen, Zenothemi, te indifferentem jam non putare dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecruri sponsam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomem-

17. καθευδήσαντες] Sic legitur in omnibus, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Alcibi-

τες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μὲντοι Ἀλκιδά-
μας, αὐτῷ ἔμεινεν. ἔ γάρ ἐδυνήθησαν ἐμβαλεῖν
τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαζ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε.

Τῷτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τῷ
συμπόσιῳ, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν,
τὸ,

Πολλὰ μορφὰ 18) τῶν δαιμονίων

Πολ.

vomentes plerique in via. Verum mansit ibi
Alcidas. Neque enim ejicere virum pote-
rant, cum semel in lecto, in quem obliquo se
corpore abjecerat, dormire occoepisset.

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit con-
vivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habes fortuna vices:

L 2

Mul.

Alcidamanta, illic pernoctavit. Puto ego
rescribendum καταδεθέντες, quod menti
scriptoris optime convenit; nec a scriptu-
ra vulgatae multum abhorret. *Du Soul.*

18. πολλαὶ μορφὰ] Tres versiculos totidem
verbis habet Euripides in fine Alcestidis,
Andromaches, Baccharum et Helenae,
quibus subjiciuntur isti, Τῶν ἀδοκῆτων
πόρον εὔρε θεός. Τοῖόνδ' ἀπέβη τόδε
πρᾶγμα. *Gesner.*

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς ἐκ ἀσφαλές, ἀπράγμονα ὄντα, συνεσιᾶσθαι τοιέτοις φιλοσόφοις.

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides ast irrita manfit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.

Ἐστὶν ἐν Συρίῃ πόλις, ἡ πολλὸν ἀπὸ τῆς Εὐ-
 Φράτης ποταμῆς, καλεῖται δὲ Ἱερή, καὶ ἔστιν Ἱερή
 τῆς Ἡρῆς τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τόδε
 τὸ ὄνομα καὶ ἅμα τῇ πόλει οἰκομένη ἐγένετο,
 ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δὲ σφισι
 τῶν ἱερῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπω-
 νυμὴ ἀπίνετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος ἔρ-
 χομαι ἐρέων, ὅσας ἐν αὐτῇ ἐστὶ. ἐρέω δὲ καὶ
 νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱερὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις,
 ταῖς ἄγασσι, καὶ θυσίαις, ταῖς ἐπιτελέασσι. ἐρέω δὲ
 ὅσας

De dea Syria.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate
 fluvio: vocatur ea Hierapolis (*urbs sancta*) et
 est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen
 non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo
 primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fie-
 rent, id cognominis adepta est. De hac igi-
 tur urbe jam dicam, quae in ea sint: dicam
 vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur,
 et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae
 faciunt. Dicam vero etiam quidquid de con-

ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱερὸν εἰσαμένων μυθολο-
γέεσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως ἐγένετο. γράφω δὲ
Ἀσσύριος εἰὼν 1) καὶ τῶν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν
αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην,
ὁκόσα ἔοντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἰσορέω.

Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἰδ-
μεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λα-
βεῖν, καὶ ἱεῖα εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανη-
γύριαι ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱεῖα
ἐγνώσαν, καὶ λέγας ἱεῖς ἔλεξαν. μετὰ δὲ ἄ-
πολλος ὧ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσ-
σύριοι ἐς θεὰς ἤκασαν, καὶ ἱεῖα καὶ νηὰς ἤγειραν,
ἐν

ditoribus sacri illius fabulantur, et templum
quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius,
qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, ae-
tatem meam antecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novimus,
Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
et condidisse templa atque delubra, et coetus
sacrorum causa instituisse. Primi etiam nomina
novere sacra, et narrationes sacras tradiderunt.
Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii
illam de Diis doctrinam audierunt, et templa
atque

1. Ἀσσύριος εἰὼν] *Syrium* veritas necesse est,
ut et c. 17. *De Soul.*

ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ζόαντα ἐση-
σαντο.

Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόα-
νοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔσι ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, καὶ παρα-
πολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ
πλείστα ὅπωπα. τό γε τῷ Ἡρακλέος τὸ ἐν
Τύρῳ, καὶ τῷ τῷ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνας
αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιό-
τερος, καὶ Τύριος ἦρως ἔσι.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ
Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀσάρ-
της ἔσι. Ἀσάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σελήναϊν ἔμ-
μενα. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱερέων ἀπηγγέστο, Εὐ-
ρώπης ἔσι τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ'
ἔβαν

atque aedes excitarunt, in quibus simulacra
quoque ponerent, et signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine
sculpta imagine erant templa. Et sunt in Sy-
ria quoque templa, Aegyptiis illis non multum
aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut
Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci ca-
nunt, Herculis. Sed quem ego dico multum
antiquior, et Tyrius heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice tem-
plum magnum, quod habent Sidonii. Prout
ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto
ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi
aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi.

ἔᾶσαν Ἀγήνορος τῆ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ
 τε Ἀφάνης ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμή-
 σαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἔᾶ-
 σαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθει, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον
 ἀμειψάμενος, ἤρπασε καὶ μιν ἐς Κρήτην Φέ-
 ρων, ἀπίκετο. τὰδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινί-
 κων ἦκεν, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδωνίοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ
 τῷ Διὶ· τὸν δὲ νηὸν ἐκ ὁμολογέεσι Εὐρώπης
 ἔμμεναι.

Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλοι Φοίνικες ἱρὸν, ἐκ Ἀσσύ-
 ριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίας πόλιος ἐς
 τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν ἐκ ὅπωπα,
 μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι.

Εἶδον

Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, et in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audiui, et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Jovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt.

5. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicen venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque et antiquum est.

6. Vidi

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλω μέγα ἱεὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέεσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγεισι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς σὺς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τῆς πάθεος τύπτονται τε ἐκάστῃ ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἵσαται. ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύδωνται, πρῶτα μὲν καταγίγχει τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἰσὶν νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τε μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρρέονταί, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι ἐκ ἐθέλουσι ξυρρέουσαι,

6. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, et in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis et plorant, et peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus et lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, et coelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *bis suis* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno

σθαι, τοιήνδε ζήμειν ἐκτελέεσι. ἐν ἡμῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴσανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μέναισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἄνιοι Βυβλίων, οἱ λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, καὶ ἐς τὸν Ἀδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέτω δὲ, ὁκόθεν καὶ τὰδε πρὶς δοκέεσι. κεφαλὴ ἐκάσκει ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώεσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέεσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ εἰς ἄδραμα, ἀλλ' ἐς μένην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔς τὸ σὺμπαν, θωῦμα. καὶ τῷτο ἐκάσκει

die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis; ex mercede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, et luctus illos et orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam vero, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interjectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc

ἐκάσχι ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρσόντος ἐν Βύβλω ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηγάμην Βυβλίνην.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῆς Λιβάνης τῆς ἄρεος, εἰς τὴν ἄλλα ἐκδιδόι· ἔνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέσται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάσχι ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ πολλὸν τῆς πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόνται δὲ, ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι ὁ Ἀδωνίς ἀνατὸν Λίβανον τιτρώσκειται, καὶ τὸ αἷμα εἰς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγου-

hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum.

8. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ~~ortum~~ exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, et magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus.

λέγῃσι. ἐμοὶ δὲ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθῆα δο-
κέων λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο τῷ πάθεος αἰ-
τίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ
ἔεινε, διὰ τῷ Λιβάνῳ ἔρχεται· ὁ δὲ Λιβανὸς
κάρτα ξυνθόγεώς ἐστὶ ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκεί-
νησι τῇσι ἡμέρησι ἰσάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ
ἐπιφέρῃσι, ἔχσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ
δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τῷδε τῷ πάθεος
ἔ τὸ αἶμα, τὸ λέγῃσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ
μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ
ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα
θεῖη καὶ τῷ ἀνέμῳ ἡ συντυχίη.

Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου,
ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν
Ἄφρο-

gus. Mihi vero Byblius homo, qui vera vide-
batur dicere, aliam narravit mutationis illius
causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen,*
bospes, venit per Libanum. At Libanus multum
rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes,
qui statos illis diebus flarus habent, terram fluminis
inferunt minio valde similem. Haec illud terra
reddit sanguineum: huiusque mutationis non san-
guis, quem dicant, sed regio ipsa causam sustinet.
Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera
dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti
opportunitas videtur.

9. Adscendi vero etiam e Byblo Libanum,
diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi
Ve-

Ἀφροδίτης 2) ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερόν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μὲν ἐς τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.

Τουτέων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέει, ἔδεν τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μίξον ἔμμεναι, ἔδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, ἔδὲ χώρα ἄλλη ἱεροτέρα. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀνκθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἰδρῶει γάρ

Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa vetera et magna per Syriam templa.

10. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, et donaria antiqua, et spectanda multa, et signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant enim apud illos

2. ἱερόν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, f. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαιδ. c. 3. Add. Selden. de Diis Syr. 2, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. Gesner.

γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται
καὶ χρησμηγορέει· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγένετο
ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τ᾽ ἱερᾶ, καὶ πολλοὶ
ἤκασαν. ναὶ μὲν καὶ ὄλβη πέρι, ἐν ταῖσι ἐγὼ
οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικινέ-
ται χρήματα, ἐκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων,
καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης,
τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι.
εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάτρη ἀποκέα-
ται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄρ-
γυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέρχεται· εὐρταὶ μὲν γὰρ
καὶ πανηγύρεις ἄδαμοῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων
τοσαῖδε ἀποδεδέχεται.

Ἰσο-

illos simulacra, et moventur, atque edunt ora-
cula. Clamor etiam saepe in aede multis exau-
dientibus ortus, cum clausum esset templum.
Verum etiam divitiarum causa eorum, quae
ego novi, primum est. Multae enim ad illos
opes, veniunt ex Arabia, et a Phoenicibus et
Babyloniis, et aliae e Cappadocia. Quaedam
vero etiam Cilices adferunt, quaedam Assyrii.
Vidi ego quae in templo occultis locis reposita
sunt, vestem multam, et alia, quae in aurum
et argentum discreta sunt. Festorum dierum
quidem celebrationes et conventos nullis aliis
hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt.

II.

Ἰσορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ
ἔσι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέσσι, πολ-
λοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφα-
νέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις· καὶ ἄλλοι βέρβα-
ροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες, τὰς
ἐγὼ πάντας μὲν ἑρέω, δέκομαι δὲ ἔδαμᾶ.

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύ-
θα 3) τὸ ἱρὸν εἰσασθαι λέγασι· τῆτον Δευ-
καλίωνα, ἐπὶ τῇ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευ-
καλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἕλλησι ἤκασα, τὸν
Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγασι. ὁ δὲ μῦθος ὥδε ἔχει·
ἥδε

II. Percontanti autem mihi de annis, quot
essent illi sacro? et quam ipsi Deam illam pu-
rarent? multae narrationes dictae sunt sacrae
aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulo-
sae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes,
quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio.

12. Vulgus igitur Deucalionem esse, Scy-
tham, ajunt, qui templum condiderit; eum,
inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua
fuerit. Jam de Deucalione narrationem inter
Graecos audiivi equidem, quam Graeci nempe
de

3. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθα] Scytham cur
faciat, nescio, cum Theffalum alii tradant:
sunt et qui eum ex Aegypto oriundum
statuant. Vid. *Marm. Ox.* 106. *du Soul.*

ἦδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, ἃ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο. αἱτοὶ δὲ γένεος τῇ δευτέρᾳ εἰσὶ τὸ αὖθις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περὶ τῶν ἀνθρώπων τὰδε μυθεύονται. ὑβρισταὶ κάρτα ὄντες, ἀθέμισα ἔργα ἔπρασσον ἔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσον, ἔτε ξείνας ἐδέκοντο, ἔτε ἐκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε δ' ὅ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο. Δευκαλίων δὲ μένος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέραν, εὐβελίης
τε

de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed illud saeculum periere omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant: Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque enim juris jurandi religionem servabant, neque recipiebant hospites, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, et pluviae fieri magnae, et amnes majores descendere, mare autem multum adscendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus al-
teri

τε καὶ τῆ εὐσεβείας εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἐωυτῶν, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκτο. καὶ μιν ἔτι ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτῃ. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες ἰσορέεσι.

Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πέλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ

sevi saeculo reservatus prudentiae et pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos et uxores imposuit, et ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, et equi, et leonum genera, et serpentes, et reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Jove immissa, intercedit. Sic in una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci.

13. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatus factum esse magnum, qui aquam
Luc. Op. T. VIII. M omnem

καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίων
 δέ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βωμὰς τέ ἔθετο, καὶ
 νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι. Ἦρης ἅγιον ἐσήσατο.
 ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔσι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα
 ἔον, νῦν τοῖόνδε ἐγένετο, ἃκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ
 εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἰσορείης τόδε
 πρήσσει· δις ἐκάστῃ ἔττει ἐκ θαλάσσης ὕδωρ
 εἰς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρει δὲ ἃκ ἱερεῖς μᾶ-
 γον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέ-
 ρηθεν τᾷ Εὐφρήτῳ, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς θά-
 λασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρει
 τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέει, μετὰ δὲ εἰς
 τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα,
 μικρόν

omnem receperit. Deucalionem vero, cum
 haec facta essent, altaria constituisse, et sa-
 cram Junoni aedem ad hiatum collocasse.
 Equidem hiatum vidi: et est sub templo sane
 parvus. An vero ex majore olim tantillus jam
 factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum hujus narrationis *est,*
quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de
 mari aqua in templum venit. Ferunt eam non
 sacerdotes solum; sed Syria omnis et Arabia,
 et trans-Euphrataei multi homines ad mare
 accedunt, et aquam ferunt omnes, quam pri-
 mum in templo effundunt: deinde vero in
 hiatum ea descendit, capitque ille hiatus,
 par-

μικρὸν ἔόν, ὕδατος χρεῖμα πολλόν. τὰ δὲ ποιεῖ-
σcentes, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνημε-
ΐσμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ
τῷ ἱερῷ, τοιοῦτος ἐστίν.

Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς
δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστίν. ταύτην καὶ
τότε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, ἐκ Ἡρῆ δὲ
εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ
ἵτομα. Δερκετῆς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθνησά-
μην, θέημα ξένον ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὀκό-
σον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρας πόδας, ἰχθύος ἔρη ἀπο-
τείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστίν.
πίσις δὲ τῷ λόγῳ αὐτοῖσι ἡ καὶ ταῖς ἐμφανέες.
ἰχθύος

parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum
faciunt, a Deucalione hanc in eo templo le-
gem latam esse dicunt, ut illud esset calami-
tatis pariter ac beneficii monumentum. Anti-
qua ergo de templo ista illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonia Semiramide, cu-
jus multa per Asiam opera exstant, ab hac
ergo Semiramide hanc quoque sedem constitu-
tam esse arbitrantur: nec vero Junoni consti-
tuisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto.
Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mi-
rum spectaculum. Dimidia est mulier: quod
est autem a feminibus inde ad extremos pedes,
piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa

ἰχθύας χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι, καὶ ἔκαστε ἰχθύων
 ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τὰς μὲν ἄλλας σιτέοντα,
 περισερὴν δὲ μάνην ἔσσι, ἀλλὰ σφίσι
 ἡδὲ ἱερή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκεῖ αὐτοῖς ποιέ-
 σθαι Δερκετῆς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν,
 ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισερὴν ἀπίνετο·
 ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον
 ἐστὶ, τάχα καὶ δέξομαι· Δερκετῆς δὲ τὸ ἱερὸν ἔμ-
 μεναί, ἔδαμᾷ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπ-
 τίοισιν ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας ἔσσι, καὶ
 τὰδε ἔσσι Δερκετοῖ χαρίζονται.

Ἔς

tota est mulier. Argumenta illis hujus rela-
 tionis non valde aperta. Pisces rem sacram ar-
 birrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves
 reliquas in cibo habent, columba sola non
 vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic
 fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et Semi-
 ramidis caussa: alterum, quod piscis formam
 habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis
 in columbam exiit. At ego aedem quidem il-
 lam Semiramidis opus esse, forte receperim,
 Dercetus autem esse delubrum, nequaquam
 vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud
 Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utan-
 tur, neque illud Dercetus gratia faciant.

"Εσι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφῶ
 ἀνδρὸς ἤκασα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ
 ἱερὸν Ἄττει ποίημα. Ἄττης τὸ γένος Λυδὸς 4)
 μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδι-
 δάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοί, καὶ Σαμό-
 θρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττει πάντα ἑμαυθον. ὡς
 γὰρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίη μὲν ἀνδρῆτις ἀπε-
 παύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἡμεΐψατο, καὶ
 ἐσθῆτα γυναικῆτιν ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν
 Φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε,
 ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συ-
 ρίην ἀπίετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἀνθρῶ-
 ποι

15. Est vero alia etiam sacra narratio, quam
 a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse,
 delubrum vero opus Attis. Attes porro gene-
 re Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit.
 Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothraces
 peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo
 enim tempore castravit illum Rhea, virilem
 victum desuit, specieque permutavit feminea,
 et vestem induit muliebrem, et terras omnes
 pererrans, orgiaque peregit, et enarravit, quae
 passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec per-
 venit etiam in Syriam. Cum autem Trans-

M 3

Eu-

4. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς] Vulgatus Ἄττις
 dicitur Luciano quoque in aliis locis.
 Grævius.

ποιοῦντες αὐτόν, ἔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ
 τῷ χώρῳ τὸ ἱεὺς ἐποιήσατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς
 τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέσται. λέγοντες γάρ μιν
 Φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφα-
 λῇ πυργωφόρος, ὁκοῖν Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖν.
 ἔειπε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσι ἐν τῷ ἱεῷ,
 ὅτι Γάλλοι Ἡρῇ μὲν ἑοικότες, Ῥέῃ δὲ τέμνον-
 ται, καὶ Ἀττεα μιμέσονται. τὰ δὲ μεν εὐπρα-
 πέα μὲν δοκεῖ εἶμεναι, ἀληθέα δὲ ὅ. ἐπεὶ
 καὶ τῆς τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκασα πολλὸν
 πιστότερην.

Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τῷ ἱεῷ πέρι,
 τοῖσι Ἰλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν
 μὲν θεὸν Ἡρῇ δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσεα
 τῷ

Euphrataei neque ipsam reciperent, neque
 orgia, illo ipso loco hoc sibi delubrum fecit.
 Signis vero multis haec Dea ad Rheam acce-
 dit. Leones enim illam vehunt, et tympa-
 nam habet, et turrim gerit in capite, qualent
 Rheam Lydi faciunt. Dicebat idem de Gallis,
 qui in templo sunt, Gallos Junoni nusquam;
 sed Rheae castrari, et imitari Artē. Haec
 speciosa quidem mihi videntur esse, vera non
 item: quandoquidem etiam castrationis illius
 causam aliam audivi, multum fide digniorem.

16. Placent vero mihi, quae de templo di-
 cunt ii, qui Graecis majorem partem consen-
 tiunt, qui nempe Deam Junonem putant esse,
 opus

τῆ Σαυέκης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς
 Συρίην ἀπίκτο, καίηνν ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰ-
 θιοπίνην. 5) καὶ ἔσι πολλά ἐν τῷ ἱερῷ Διονύσει
 παιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτας βαρβα-
 ροί, καὶ λίθοι Ἰνδοῖε καὶ ἐλεφάντων κέρατα,
 τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπικῆς ἤνεκε, καὶ Φαλλοὶ
 δὲ ἑσῶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοις δύο καὶ ἑκα-
 τὰ γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπέγραμμα τοῖονδε ἐπιγέ-
 γραπτόν·

TOTΣ

opus vero a Baccho Semeles filio factum.
 Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua
 rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo
 Bacchi auctoris indicia: in his et vestes Barba-
 rae, et gemmae Indicae, et Elephantorum
 cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit;
 et stant phalli in vestibulo duo maximi, in
 quibus talis est inscriptio:

M 4

HOSCE

5. ἐπ' Αἰθιοπίνην] *Ala. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιο-
 πίνην.* — Si quid in ista lectione veteri
 peccatum sit, non in praepositione pecca-
 tum, sed in casu arbitror, legendumque
 ἀπ' Αἰθιοπίνης: nam in reditu suo hic fuisse
 Bacchum, ea probant, quae sequuntur,
 illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπικῆς
 ἤνεκε. *Gesner.*

ΤΟΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΤΣΟΣ ΗΡΗΙ
ΜΗΤΡΤΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ ταῦδε ἀρκεῖ. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο,
τί ἐστὶ ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὰς ἑλ-
ληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοῖόνδε
τι. Φέρουσι, ἀνδρας μικρὰς ἐκ ξύλου πεποιημέ-
νες, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ
ταῦδε νευρόσπασα. ἐστὶ δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ,
ἐν δεξιᾷ τῆ νηῶ καθεύδει σμικρὸς ἀνὴρ χαλκεός,
ἔχων αἰδοῖον μέγα

Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκισέων τῆ ἱερῆ μυ-
θολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τῆ νηῶ περί, θεσίος
τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέ-
γουσι

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam
vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi
sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in
quibus etiam tale quid usurpant: virunculos
parvos e ligno factos, pudenda magna haben-
tes; vocantur autem haec neurospasta (*q. d. ner-
vis tracta*). Est hoc etiam in delubro. In dex-
tra templi positus est vir parvus, cum magno
veretro.

17. Ista de conditoribus sacri narrant. Jam
vero de ipsa aede dicam, et illius positione,
quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit.

Ajunt,

γεσι τὸν νῦν ὄντα μὴ ἔμμεναι τὸν
τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατε-
νεχθῆναι χρόνῳ ὑπερῶν· τὸν δὲ νῦν ὄντα Στρα-
τονίκης ἔμμεναι ποῖμα, γυναῖκός τῃ Ἀσσυ-
ρίων βασιλῆος. δοκεῖ δέ μοι ἡ Στρατονίκη
ἐκεῖνη 6) ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡγήσατο,
τὸν ἡλεγξε τῇ ἱητρῇ ἐπινοή. ὥς γάρ μιν ἡ συμ-
φορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχερῶ
δοκέοντι, κατ' ἡσυχίαν ἐνόσσε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων
ἔδέν· καὶ οἱ ἦτε χροὴ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ
τὸ σῶμα δὲ ἡμέρης ἐμαραίνεται. ὁ δὲ ἱητρός, ὡς
εἶδός

Ajunt, aedem, quae nunc fit, non esse illam ab
initio statim structam, sed istam temporis in-
juria collapsam: quae vero nunc fit, eam Stra-
tonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis
fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Strato-
nice, quam privignus suus amavit, quem me-
dici deprehendit ingenium. Cum enim ille
ipsum morbus invasisset, consilii expers in ma-
lo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
Jacebat autem sine dolore, sic tamen, ut colo-
rem plane mutaret, et corpus in dies magis

M 5

illi

6. Στρατονίκη ἐκεῖνη] Seleuci uxor, nover-
ca Antiochi: Medicus autem Erasistra-
tus, si recte narrat *Plutarchus* in *Demetr.*
p. 1660. seq. *H. Steph.* *Gesner.*

πῶς μιν ἐς αὐτὸν ἐμφοχίῃς ἀρξάμενοντα, εἶναι
τὴν κατὰ τὸν ἔρωτα εὐμενεῖα. ἔρωτος δὲ ἀφανέος
πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀπθινέες, καὶ
φωνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μεθῶν δὲ, ταῦ-
τα ἐποίεε. χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τῷ νενηισκῶ
τὴν καρδίην, ἐκάλει δὲ τὰς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάν-
τας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν
ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρική ἀπῆκετο,
τὴν τε χροὴν ἡλλάξατο, καὶ ἰδρῶσθαι ἄρχατο,
καὶ πρόσω ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλατο.
τὰ δὲ γινόμενα, εὐφάνεα τῷ ἰητρῷ τὸν ἔρω-
τα ἐποίεε. καὶ μιν ὧδε ἰήσατο.

Καλέ-

Ille marcesceret. At medicus, cum videret,
illum manifesto nullo morbo laborare, amo-
rem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati
enim amoris signa multa, oculi languidi, et
vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita
se instituit. Dextra manu cordi adolescentis
imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis
omnibus intrantibus tranquillus admodum erat:
adveniente autem noverca, et colorem muta-
bat, et incipiebat sudare, et tremore corripie-
batur, et cor ei palpitabat. Ista cum fierent,
manifesto morbum medico prodidit. Atque
ita illum sanavit.

Καλέσας τῷ νενήσκει τὸν πατέρα, κέρτα
 ἑρρωδόντα, ἤδε ἡ νῆσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὅδε
 ἑρρωσεί, ἔ νῆσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδίκη· ὅδε γάρ-
 τοι ἀλγεί μὲν ἔδεν, ἔρωσ δέ μιν καὶ Φρενοβλα-
 βείη ἔχει. ἐπιθυμεί δέ, τῶν ἑδαμῶ τανύεσται
 Φιλῶν γυναῖκα ἐμήν, τὴν ἐγὼ ἐτί μετισταμα-
 ῖ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δέ αὐτίκα
 ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίῃ καὶ ἰητρικῇ, μὴ μοι
 παῖδα ἐλέσῃ· ἔ γὰρ ἐθέλων ταύτην συμφορῇ
 ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νῆσος ἀεκάσῃ. τῷ σὺ μη-
 δαμῶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔχεις πάσῃ βλαπ-
 τείῃ, μηδὲ ἰητρὸς ὢν, Φόρον προξενείῃ ἰητρι-
 κῇ. ὁ μὲν ὥδε ἀγίως ὢν, ἑῴετο, ὁ δέ μιν αὐ-
 θις ἀμείβετο· ἄνδρα σπύδεις, γάμον εὐὲν
 ἀπα-

18. Vocato patre adolescentis vehementer
 anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
injuria. Nihil enim ipse doli; sed amor illum
 tenet atque amentia. Concupiscit enim, quae nun-
 quam consequetur: meam quippe uxorem amat,
 quam ego neutquam dimitiam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim sup-
 plicare, *Per*, inquit, *tuam sapientiam et medi-*
cinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec
enim volens hoc teneretur malo, sed involuntarius ei
morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum exci-
tare regno universo; neque, medicus cum sis, mor-
tis hujus infamiam conciliare medicinae. Sic ille
 imprudens orabat. At ita respondit medicus:
Nefa-

αἰπαιρεόμενος, ἡδὲ ἱητρὸν ἀνδραβιόμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὥς ἔδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, ἔδδ' παιδί σωτηρίας ἐφθίνεις, εἰ καίτοι μητρειῆς ἐπεθύμεις· ἔ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἐμμεναι, γαμετὴν, ἢ παιῖδα ὀλέσσαι. ὥς δὲ τὰδε ὁ ἱητρεὺς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθείς· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδω. πείθεται μὲν τεττέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλείην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ 7) ἐπώ-
νυμον

Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, et filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, et uxorem et regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit,
et

7. Εὐφράτῃ]. Textui Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, *errorem* esse aut
Luci-

νυμον ἐσωτῆ ἐποίησατο, ἐνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ εἴσατο.

Ἡδὲ δὴ ὢν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέεσα, ὄναρ τοῖόνδε ἐθήησατο, ὡς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει νηὸν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, εὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νῆσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ σῆσαι τὸν νηὸν ὑπεδέξατο.
καὶ

et urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus et deprehendit amorem et sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti templum Hierapoli sibi excitaret, si non pareret, multa illi et mala interminans. Illa initio quidem nullam ejus rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, et viro enarravit visum, et Junonem placavit, et statuere

Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit aut scribere debuit. Adi *Plinium* H. N. VI, 26. *du Soul*.

καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενομένην ὁ αἰτὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν ἑξοί καὶ χρήματι, καὶ στρατὴν πολλήν, τὲς μὲν οἰκοδομεῖν, τὲς δὲ καὶ τῷ ἀσφχλέος εἵνεκα· καλέσας δὲ τινὰ τῶν ἐσωτὲρ Φίλων, γενεήν κάρτα καλὸν, τῷ ἄνομα ἦν Κουβαβες, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κουβάβε, ἐσθλὸν εἶναι, Φιλῶ τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὲ ἐπεδέξαι. νῦν δέ μοι χρειώ μεγάλης πίσιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἰκέτευσαι, καὶ στρατῷ ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικουμένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ ταῦτα ὁ
Κομ-

tuere aedem recepit. Cumque statim convalescisset, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, et vehementer te laudo sapientiae pariter et benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Sum vero magna tibi fide opus est: ideoque volo te, uxorem comitatum meam, opus tibi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur.

Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων
μή μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολ-
λὸν ἑωυτῇ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ
ἔργον ἰρὸν. τὰ δὲ ὀρῶδεε, μή ποτέ οἱ ζηλοτυ-
πίη χρένῳ ὑξέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτα,
τὴν μῆνος ἀπαξεν ἔμελλε.

Ὡς δὲ ἀδαμῶ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέ-
ρης ἄπτεται, δᾶνά οἱ χρένον ἐπτά ἡμερῶν
μετὰ δὲ ἀποσειλά μιν, τελέσαντά τι τῶν μά-
λιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτῇ
οἶκον ἀπικινύεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖαδε
ὠδύρετο. ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πί-
σιος; τί δέ μοι ὁδῶ, τῆς τέλος ἤδη δέρομαι;
νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔφομαι. τὸ δὲ
μοι

liiur. Ad haec Combabus statim supplicare,
et multum rogare, ne se mitteret, neque com-
mendaret sibi res multum se majores, pecu-
nias, uxorem, opus sacrum. Partim vero me-
tuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stra-
tonice orireretur, quam solus abducturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, et humi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi iux, cujus jam finem pro-*

μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε
 πᾶσαν αἰτίην κακῶ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν
 μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον
 ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίησε, καὶ
 ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ-
 μασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφόρσε σημη-
 νάμενος, τὸ τρωῦμα ἰῆτο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοι-
 πορέειν ἐδόκει, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα,
 πολλῶν παρβόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήιον,
 καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσπστα, τόδε μοι μέγα
 κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ
 κάρτα ἐπόθεον· νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ἐδὸν ἔρ-
 χομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι
 ἀσφα-

*prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mu-
 lierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi
 omnem ego mali causam atque obitum removero.
 Itaque magnum mihi perficiendum, opus est, quod
 omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse
 se mutilat, et resecta pudenda in vasculo par-
 vo recondit cum myrrha et melle, et aromatis
 aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo ob-
 signat. Tum curat vulnus, et cum iter facere
 posse sibi videretur, accedens ad regem multis
 praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
 loquitur: Hoc mihi, Domine, pretiosissimum pi-
 gnus domi fuerat repositum, valde mihi carum.
 Jam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud*

ἀσφαλῆως ἔχεν· τότε γάρ μοι χρυσὸν βέλτερον, τότε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον· εὖτ' ἂν δὲ ἀπίνωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι Φερερίην ἐνετείλατο.

Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τῆδε ἀσφαλῆα ὁδὸν ἦνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν, σπαλῆν τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφίσι τρεῖς ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε, τὰ περ ὁ Κομβάβος ὀρρώδεις. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει τὴν Ἡρην τεττέων αἰτί-

illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi carius; et non minus quam vita pretioſum. Cum rediero, ſalvum rurfus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo, quaefloribus ſuis ſervandum tradit.

21. Combabus igitur ab eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque iſtis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum cauſſam volentem fuiſ-

αὐτὴν ἐθέλουσιν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λαθεῖν μηδαμῶ· Στρατονίκην δὲ τίσεσθαι, ὅτι ἔρημίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τὴν νῆσον ἐκρυπτε· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱεσίνην ἐδίξετο, ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτῇ δὲ ἐπιχειρεῖν ἠδέετο. ἐπινόεει ὦν τοῖα δὲ ῥῖνῳ ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· αἶμα δὲ ῥῖνῳ ἐσίοντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ ἔκαστα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν
 πρησ-

se: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec ad-
 mo-

πρησσομένων ἑκάστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὡς δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ὅτε ἐκ δειπνῆς ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γένων ἀπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγεε. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέχετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναινέτο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλει. ἀπειλάσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ πᾶσαν τὴν ἑωυτῇ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδῶσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ ἔμποτε ἔλπετο, μανίης μὲν ἔτω ἐκείνης ἔσχετο, 8) ἔρω-

τος

modum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coeniam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, gēna contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pettimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae numquam speraverat, Stratonice, furor ille

N 2

qui-

8. μανίης μὲν οὕτως ἔσχετο] Haud dubie legendum ἀπέσχετο sic quidem a furore illo destitit. Jenius.

μα-

τος δὲ ἔδαμᾷ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεῖ-
σα, ταύτην παρχμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος
ἀπρήκτοιο. ἔσι ὁ ἔρως ἔτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ
ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέεσι,
καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνοντα, ζηλοτυπέει
δὲ

quidem constitit, amoris autem neutiquam
obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc
habet irriti amoris solatium. Viget ejusmodi
amor Hierapoli, et nunc adhuc ita fit. Amant
feminae Gallos, furunt Galli in feminas, ze-
lory-

μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit
se, constitit furoris, vel, quantum ad furo-
rem. Homericæ dicendi ratio, id est opti-
ma. Il. ρ', 696. et aliquoties alias, θαλε-
ρὴ δὲ οἱ ἔσχετο Φωνή, vox faucibus hæsit.
Od. ρ', 238. Φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani,
Er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔσχε-
το δ' ἄλμη, constitit mare. Il. χ', 416. it.
Od. β', 70. Σχέσθε Φίλοι, ut nostri,
Halt! continete vos. Et cum genitivo Od.
δ', 422. σχέσθαι βίης, et Il. ν', 747. μά-
χης σχήσεσθαι οἴω. Servemus itaque eru-
dito scriptori suam elegantiam, a qua nec
Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt.
Alioqui facile esset legere, unica literula
paullum immutata, μανίης μὲν οὐκ ἔκει-
νης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insa-
nia. Sed melius est nihil tetigisse. Gesner.

δὲ εἰδείς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρεῖμα κάρτα ἰρὸν νομίζεται.

Τὰδ' ὦν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίην, εἰδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνώμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τῷ ἔργῳ Κομβάβον μετακάλεε. ἄλλοι δὲ λέγασσι λόγον ἔτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν εἰς τὸν ἄνδρα, τῷ Κομβάβῃ κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέεσαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθενεβοίης πέρι λέγασσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι εἰς Στρατονίην μυθολογέασσι. ἐγὼ μὲν ὦν εἰδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, εἰδὲ
Φαί-

lotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, et quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram; Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua Graeci dicunt, et Phaedra Ghossia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. E quidem neque Sthenoboeam

Φαίδρην τοιαῦδε ἐπιτελέσας, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχέτω, ὥπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσύνων τε ἦν, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία οἰκοὶ ἐλίπετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν Φρερᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην πρᾶφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίσιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε εἶναι, καὶ ἐς πίσιν ὑβρί-

credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nuncius venit, causamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset defensio. Venientem rex statim in vincula conjectum tradit custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accusare occipit, et adulterium illi atque malam libidinem objicit: graviterque commotus fidem et amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui et adulter esset, et
in

ὑβρίζοντά, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντά, τῆς ἐν ταῖς
ἔργω τοιαύδε ἐπρηξ. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες
ἠλεγχόν, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι
συνθόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεσ' αὐτίκα
θνήσκειν Κομβάβον, θανάτῳ ἄξιον ἐργασμέ-
νον.

Ὁ δὲ τέως μὲν ἐσήκεε, λέγων ἄδεν. ἐπεὶ
δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, Φθέγγατό τε, καὶ
τὸ κειμήλιον ἦτες, λέγων, ὡς ἀνάρξει μιν ἔχ-
ὑβριοῦ ἔδδ' γάμων εἶναι, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυ-
μίων, τὰ οἱ ἀπίων παρεθήκατο. πρὸς τὰδε δ'
βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, διελεύς ἐνεπαί-
τα οἱ Φρερέην ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνεκε, λύσας τὴν
σφρη-

in fidem sibi habitam contumeliosus, et in
Deam impius, cujus in opere commississet talia.
Multi adstantes *eam* convincunt, quod aperte
amplexantes vidissent. Tandem placet omni-
bus mori statim Combabum, qui morte digna
perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil dicens.
Cum vero ad supplicium jam ducendus esset,
loquitur, pignus suum reposcit, interfici se di-
cens non contumeliae *regi illarum* aut matrimo-
nii *illius violati* causa, sed quod illorum cupi-
ditate *rex* teneretur, quae discedens ipsi com-
mendasset. Ad haec vocato quaestore rex ad-
ferri jubet, quae custodienda illi tradiderat.

εΦρηγίδα· ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέ-
 δειξε, καὶ ἐωυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλθετέ τε·
 ὦ βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀρέωδέων, εὐτέ με
 ταύτην ὁδὸν ἔπεμψες, ἀέκων ἥϊον. καὶ ἐπεὶ με
 ἀναγκαίῃ μεγάλη ἐκ πένε κατέλαβε, τοιοῦδε
 ἐπετέλεσα, ἐσθλα μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ
 ἂν εὐτυχέα· τοιοῦσδε μέντοι ἔων, ἀνδρὸς ἐπ'
 ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβώσας,
 περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρυῶν ἅμα ἔλεγε· ὦ
 Κομβάβε, τί μέγα κακὸν ἐργάσαο; τί δὲ
 σεωυτὸν ἔτω ἀεικέλιον ἔργον μᾶνος ἀνδρῶν
 ἔπρηξας; τὰ δ' ἀπάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλις,
 δὲ τοιαῦδε ἔτλης, οἷα μήτε σε παθεῖν, μήτε
 ἐμὲ ιδέσθαι ὠφέλει· ἔ γάρ μοι ταύτης ἀπολο-
 γίης

Cum attulisset, detracto Combabus signo quae
 inerant demonstrat, seque ipsum adeo, quo-
 modo affectus esset, dixitque: Haec ipsa, Rex,
 ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, et iuvē
 invitus, et cum magna abs te mihi necessitas impo-
 sita esset, hoc feci, commodum illud quidem domi-
 no, mihi vero minime secundum. Talis tamen
 cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere
 potest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec,
 complexus illum cum lacrimis dixit: Quod tibi
 tantum, Combabe, malum intulisti? Quod in te
 iam incredibile facinus solus virorum designasti?
 Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris,
 quae utinam neque tu passus esses, neque ego vi-
 dis-

γίνης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοῖαδε ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων
 συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δώ-
 ρεὴ ἀπίζεταί, χρυσός τε πολλός, καὶ ἀργυρὸς
 ἀπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βα-
 σιλήιοι. ἀπίζεσθαι δὲ παρ' ἡμέας ἀνευ ἐσχαγε-
 λέος, εἰς τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, εἰδ' ὅ-
 ῃν γυναικὶ ἅμα συνάζωμαι. τὰδε εἶπέ τε ἄμψ,
 καὶ ἐπόισε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων
 ἐγεγόνεε. ἐδόκει δὲ εἰς ἔτι Ἀσσυρίων Κομ-
 βάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἴκελος.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λεί-
 ποντα τῷ νηῷ (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐθις

*dixit! Hac enim defensione mihi opus non erat.
 Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo qui-
 dem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors
 delatorum: postea donum venies magnum, aurum-
 que multum, et argenti immensum, et vestimen-
 ta Assyria, et equi regii. Intrabis ad nos, nemine
 intro nuntiante; neque quisquam a nostro te con-
 spectu arcebit, neque si cum uxore jaceam. Haec
 dixit simul et fecit. Illi statim ducuntur ad
 supplicium; huic munera tribuuntur, et major
 fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quis-
 quam sapientia par Combabo aut felicitate.*

26. Postea cum petiisset, ut liceret sibi quae
 deerant templo perficere (imperfectum enim

αὐθις ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτᾷ ἔμμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐσεβείας εἴνεκα, ἐν τῷ ἱερῷ ἐστά-
ται χάλκεον· καὶ ἔση ἐν τιμῇ ἐν τῷ ἱερῷ Κομ-
βάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέες τᾷ Ῥοδίᾳ ποίημα,
μορφῇ μὲν ὁμοίῃ γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει.
λέγεται δὲ τῶν Φίλων τὰς μάλιστα οἱ εὐνοέον-
τας, ἐν παρὰμυθίῃ τᾷ πάθος, κοινανίην ἐλ-
θεῖν τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτὰς, καὶ
δίατταν τὴν αὐτὴν ἐκρίνω διατρέοντο. ἄλλοι δὲ
ἱερολογέσι ἐπὶ τῷ πρῆγματι, λέγοντες, ὡς ἡ
Ἥρη Φιλέσσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν
ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ μῆνος ἐπὶ τῇ ἀναν-
δρῆϊ λυπέοιτο.

Τὸ

reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum,
et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc
etiam rex virtutis et bene factorum causa, uti
aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, ho-
noris causa in templo Combabus aeneus, Her-
mochis Rhodii opus, forma qualis mulier, ve-
stitum autem habet virilem. Dicitur porro
amicorum benivolentissimos, consolandi illius
causa gratia, in communionem iacturae illius
venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et ean-
dem quam ille vivendi rationem elegerunt.
Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, ada-
matum a Junone Combabum: hanc multis il-
lum castrandi se mentem injecisse, ne solus
adematam sibi virilitatem graviter ferret.

Τὸ δὲ ἔθος τῆτο ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι
 νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάσθε ἔτεος ἐν τῷ ἱερῷ
 τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον πα-
 ραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἡρῆ χαριζόμενοι. τά-
 μνονται δ' αὖν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε ἥκ ἔτι ἀνδρῆτην
 ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἴματα τε γυναικῆια φορέουσι,
 καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον,
 ἀνακέσθαι καὶ τετέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτή.
 συνενείχθη γὰρ οἱ καὶ τὰδε. ξείνη γυνὴ ἐς πα-
 νήγυριν ἀπικομένη, ἰδῆσα καλὸν τε ὄντα, καὶ
 ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρῆτην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῃ
 ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθῆσα ἀτελέα εὐόντα, ἐωυ-
 τὴν διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀδυ-
 μέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει,
 ἐσθῆ-

27. Interim ille mos, postquam semel susce-
 ptus est, etiam manet, multique singulis annis
 in templo exsecant se et effeminant, sive Com-
 habi consolandi causa, sive gratum Junoni ut
 faciant. Exsecant certe. Verum hi vestimenti
 non amplius virilem habent, sed et vestimenta
 gestant muliebria, et opera mulierum faciunt.
 Quantum audiui, etiam horum origo ad Com-
 babum refertur. Nam usque illi venerunt et ista.
 Peregrina mulier, in conventum *sacrum* quae
 venisset, conspecto homine ita pulchro et vesti-
 to viriliter, magno illius amore exarsit: post
 cum comperisset mutilum esse, ipsa se intere-
 mit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi
 infe-

ἐσθῆτα γυναικίην ἐνεδύσατο, ὅπως μήκετι
ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἦδε αὐτῇ Γάλ-
λοισι γολῆς θηλείης. Κομβάβα μὲν μοι πέρι
τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγων
ὑξέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως
τάμνονται, καὶ ταφῆς, οἰκίην θάπτονται, καὶ
ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν ἐκ ἐσέρχονται· πρότερον
δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τῆς νῆς, καὶ
μεγάλθεος, καὶ δῆτα ἔρῃω.

Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται,
λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλις α τῆς
πόλιος· καὶ οἱ τείχεα δοιὰ περικέαται· τῶν δὲ
τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἔκ πολλὸν ἡμέων
πρε-

infeliciter adeo succedere Venerem, muliebrem
vestem sumsit, ne alia amplius mulier ea ratio-
ne deciperetur. Haec causſa Gallis vestitus fe-
minei. Ac de Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum
autem deinde procedente sermone mentionem faciam,
et castrationis illorum, *hoc est*, quomodo castrentur,
et sepulturae, qua sepe-
liantur, et cujus rei causſa in templum non in-
grediantur. Prius autem cogito de positione
templi et magnitudine dicere: et jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum constitutum
est, collis est. Jacet autem in media urbe, et
duplici muro est circumdatus. Murorum alter
antiquus est, alter non multum aetate nostra
isupe-

πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τῆ ἱερᾶ, ἐς ἀνε-
 μον Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὸν ὀργυιέων. ἐν τέτοις τοῖσι προπυλαίοις
 καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τὰς Διόνυσος ἐσήσατο,
 ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων 9) ὀργυιέων. ἐς τε-
 τέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνῆλθε ἐκάσθε. ἔτεος δις
 ἀνέρχεται, οἰκείη τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρό-
 νον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὶν δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἡδὲ
 λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψὲς τοῖσι
 θεοῖσι ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει·
 οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχοῦθεν ἐπαῖουσι. ἄλλοις
 δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέε-
 σθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ
 ἄνθρω-

superior. Vestibulum templi in Boream ven-
 tum porrectum est, centum circiter passuum
 magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant
 phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine
 tricenorum passuum. In horum unum phallum
 vir singulis annis bis adscendit, moraturque in
 summo phallo tempus septem dierum. Causa
 illi hujus adscensionis ista memoratur. Vulgus
 putat, in alto illum versari cum Diis, et bona
 petere toti Syriae, eosque sic e propinquo au-
 dire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa
 fieri autumant, in memoriam illius calamitatis,
 cum

9. τριηκοσίων] τριήκοντα fersan. Guicetus.

ἄνθρωποι εἰς τὰ ἄκρα καὶ εἰς τὰ περιμήκεια τῶν
 δένδρεων ἤρισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐρῶδες
 ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ ταῦτα ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν
 Διονύσῳ σφέας καὶ ταῦτα ποιεῖν. συμβάλλομαι
 δὲ ταχέοισι. Φαλλὰς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρῃσι, ἐν
 τοῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνκας κατίζῃσι·
 ὅτε μὲν εἵνεκα, ἐγὼ καὶ ἐρέω. δοκεῖ δ' ὦν μοι
 καὶ ὅδε εἰς ἐκείνῃ μίμησιν τῷ ξυλίνκῃ ἀνδρὸς ἀνέ-
 χεσθαι.

Ἡ δὲ οἱ ἀνοδος τοιήδε. σιρῇ μακρῇ ἐωυτόν
 τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ
 ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ Φαλλῷ, ὁκόσον
 εἰς χώραν ἄκρῃ ποδός· ἀνιῶν δὲ ἅμα ἀναβάλλει
 τὴν σιρῇν ἀμφοτέρωθεν, ὅπως περ ἡνιοχέων.
 εἰ

cum homines in montes et arborum altissimas
 aquarum multarum metu adscenderunt. Mihi
 quidem ista quoque parum probabilia, ac puto
 illos haec etiam Baccho facere. Conjicio autem
 inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem
 ligneos in phallis viros collocant: cujus rei
 causa, non dixerim equidem. Videtur ergo
 mihi illius lignei viri imitatione hic adscen-
 dere.

29. Porro adscensus est ejusmodi. Catena
 longa se pariter ac phallum circumdat. Postea
 inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine,
 quae extremum pedem recipiat. Quantum
 vero adscendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu,

εἰ δέ τις τόδε μὲν ἔκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἴκηται τῆς ὁδῆς, σαρὴν ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἰθυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα ἀπὸ τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρόνον, τῶν εἶπον ἡμερῶν. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσιν· εἴτ' ἀφέντες ἐκείνην πρόσθε κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ ἔννομα ἐκαστος. παρεσεὼς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξιόμενος τ' ἔννομα, εὐχολὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται.

ἅμα

Itu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem quod dico intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio, quem secum habet, longo illo quidam, sursum trahit quae vult, ligna, et vestes, et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum et argentum, quidam vero aes adferunt: deinde in conspectu illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero accepto nomine preces pro unoquoque nuncupat: inter

ἄμα δὲ εὐχόμενος, προτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰεὶ μέγα καὶ ἰσχυρὸν, κινεούμενον, εὐδαι δὲ ἔδαμα. ἦν γάρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἦδε ἡ ζήμην τῷ ὕπνῳ ἐπικέσται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἱεῖ τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρικέα ἐς, ἃ ἔχω ἐρεῖν. δοκέειν δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρξωδία. Φαλλοβατῶν μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρεεῖ. ὁ δὲ νηὸς ὀρεεῖ μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα.

Εἶδος δὲ, καὶ ἐργασίην ἐς, ὁκοίης νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιέεσι. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς
μέγα-

ter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepit, scorpheus adscendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpheus narrant, ea sacra sunt et religiosa; utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videretur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent e solo crepidoma-

μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπιτίε-
ται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθος πεποιήται, ἃ καί-
τα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θαῦμα μὲν καὶ ὁ πρό-
νηος 10) μέγα παρέχεται, θύρηαί τε ἡσκηται
χρυ-

magna, passuum duorum altitudine, in qua
aedes imposita est. Adscensus in illam e lapide
factus non sane latus. Adscendenti spectaculum
magnum etiam atrium templi praebet: et val-
vis

10. ὁ πρόνηος] Quidquid sit de usu aliorum
scriptorum, qui nescio an hic satis inter se
convenient, hic certe auctor partibus tem-
pli sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύ-
λαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, ma-
gnus, centum passuum, non ipsi modo por-
tae, orientem spectanti, objectus, unde
nomen habet; sed ad latus boreale, (non
idem ad australe, nec ergo aequabiliter)
multum excurrens, in quo phalli positi.
Ex hoc *propylaeo* demum per gradus adscen-
ditur in crepidinem duos passus altam, cui
templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus*
est, atrium templi, aedes anterior, aperta
undique, columnis subnixa, rectum com-
mune ipsius *pronaï*, et *aedis* proprie dictae,
τοῦ ναοῦ sustentibus. Hic *pronaus* (*por-
ticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θύρησι
χρυσέησι, *excultus est valvis aureis*, non
quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus
Luc. Op. T. VIII. O aper-

χρυσέησιν. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς χρυσᾷ τε πολλᾷ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσή. ἀπό-
ζει δὲ αὐτᾷ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς
χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι,

πρὸς-

vis aureis excultum est. Intus autem aedes
auroque multo relucet, et lacunar totum est
aureum. Sentitur autem hic divinus odor,
qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longin-
quo

apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu
suo, *argumentis*, in quibus describendis
multi sunt poëtae et antiquarii, porticum
illam, illum *pronaon*, exhilarant. Per has
igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie
dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus
magnitudinis, ut aliquot centum armatos
ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. 3, 12.
et in *cella Jovis Capitolini cremare* Caesaris
cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab
hac *cella* diversus hic et minor est θάλα-
μος, interior et sanctior recessus, cum
choro templorum nostrorum comparari
qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris
templo ille νεὺς s. σηκὸς ἀμφίδυρος, au-
gustior, quaedam *aedicula*, cui inclusa ima-
go, de qua vid. Ἑρωτ. c. XI. Ὀπισθόδο-
μος, posticum templi, plane separatus et
bene munitus ad thesauros asservandos
etc. *Gesner.*

προσβάλλει πνοιὴν καὶ ἄρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτῷ
ἀπίης, ἔδαμῶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἶμα-
τα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμ-
παν αὐτῆς μνήσεαι.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς ἐκ ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν
αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς
τῆτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ ἐκ ἡσκηται, ἀλλ' ἐς
ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν
νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ
ἱεῖς μῶνον. καὶ μέντοι πάντες ἱεῖς, ἀλλὰ τοὶ
μάλιστα ἀγχίδροοί τε εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ
ἱερὸν μέλειται θεραπεία. ἐν δὲ τῷδε εἶαται τὰ
ἔδεα, ἧ τε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα 11)
ἐτέ-

quo adscendenti spiritum inhalat optimum; et
si inde discesseris, non deserit; quin et vesti-
menta tua diu servant odorem; et ipsi tibi
semper obversabuntur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed
thalamus in ea factus alius. Adscensus etiam
in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed
totus ex adverso *venientibus* apertus. In ma-
gnum ergo templum ingrediuntur omnes; in
thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdo-
tes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur
Diis, et quibus omnis administratio sacro-
rum curae est. In hoc collocata sunt signa,

O 2

tum

11. ἧ τε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα.] In-
terpretandus hic locus est de Jove Doli-
che.

ἐτέρῳ ἐνέματι κληίζκσι. ἄμφω δὲ χρύσοί τε εἰσι, καὶ ἄμφω ἔζονται. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέκσι· ὁ δὲ ταύραισιν ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τῷ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἶματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν πᾶς ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.

Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφήν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ζῦμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρη ἐσί· ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄτρακτον.

καὶ

tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Verum Junonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsam assimules.

32. Verum Juno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, et Veneris, et Lunae, et Rheae, et Dianae, et Nemesis, et Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colum altera: et in capite, gerit radios et

cheno, auctore *Luca Holstenio* in notis ad *Siephanum*, de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. *Almeloveen*.

καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, 12) καὶ
 πύργον, καὶ κεσόν, 13) τῷ μένῃ τὴν Οὐρανίην
 κοσμέεσι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περι-
 κέεται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ
 μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὑδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶ-
 δεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶιοι πολλοί, καὶ ὑά-
 κινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέεσι Αἰγύπτιοι,
 καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμέν-
 νιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγῳ
 ἄξιον,

et turrim; et cestum habet, quo solam Coele-
 stem Venerem ornant. Extra vero et aliud au-
 rum circumpositum est, et gemmae valde pre-
 tiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
 multae etiam ignei. Insuper vero Sardae
 onyches multae, et Hyacinthi et Smaragdi,
 quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes,
 et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod
 autem magis commemoratu dignum est, illud

O 3

enar-

12. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει] Re-
 cte *Camerarius* ex *Aristoph.* Av. 1114. ob-
 servat, statuarum capitibus ap. vet. lunu-
 las addi solitas fuisse, ne avium stercore
 inquinarentur. conf. *Tim.* c. 51. ibique
Hemsterb. Reitz.

13. κεσόν] Vestem fuisse opinatur Eruditissi-
 mus auctor notarum ad marmor Oxoni p.
 24, 2. Vid. *Hom.* Il. ξ'. 214: *du Soul.*

ἄξιον, τῷτο ἀπηγήσομαι λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 Φορέει, λυχνὶς καλεῖται, ὄνομα δὲ οἱ τῷ ἔργῳ
 ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τῆς ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν
 ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον
 ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν
 Φεγγῆος ἀσθενεῖ. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεια
 καὶ ἄλλο θωυμασὸν (14) ἐστὶ ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν
 ἔσεως ἀντίος ἐσορέης, ἐς σὲ ὁρῇ καὶ μεταβαί-
 νοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέ-
 ρωθεν ἰσορέῃ, (15) ἴσα καὶ ἐς ἐκείνον ἐκτελέει.

Ἐν

enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Ly-
 chnis vocatur; nomen illi res ipsa dedit. Ab
 hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea
 tanquam a lucernis aedes tota reluceat; inter-
 diu splendor ille imbecillior, caeterum speciem
 habet valde igneam. Etiam aliud est in illo
 simulacro admirabile. Si stans contra intueare,
 te respicit, transeuntem obtutus ille persequi-
 tur: et si ab alia parte alius hoc experiatur,
 idem in illum perficit.

33.

14. θωυμασὸν] De tabula picta minime hoc
 mirum foret, sed de signo dictum, non
 mirum solum, sed impossibile etiam, nisi
 quis intus latens oculorum aciem in
 omnes pro lubitu partes direxerit, *De
 Saul.*

15. ἰσορέῃ] Cum ἰσορεῖν sit etiam spectaculi
 et curiositatis causa aliquid contemplari,
 ex-

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, ἔδαμᾷ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοις εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην ἔκ ἔχει, Φορῆς δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδρα. καλεῖται δὲ σημῆϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. καὶ τί ἄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' ἔδὲ γενέσιος αὐτῆς πέρι καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῆς, περιεστῇ χρυσῇ ἐφέστηκε. τῆνεκα δὴ μυθέονται Σεμιράμιος ἔμμεναί τὸδε σημῆϊον. ἀποδημέει δὲ δις ἐκάστῃ ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τῆς εἰπον ὕδατος. Ἐν

33. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt: sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea, quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit (*defertur*) vero bis quotannis ad adferendam, quam dixi, aquam.

O 4

34.

explorare, inquirere, *experiri*, ut reddi: ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *εσο-
gesi*. *Gesner*.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίχ· αὐτᾷ δὲ εἶδος ἕκ ἐνι, μὲν γὰρ Ἡελίχ καὶ Σεληναίης ξόανα εἰ δεικνύουσι· ὅτε δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέσθαι, εἰ γὰρ σφέων ἐμφάνεια πάντεσι τὰ εἶδεν· Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὀρέουσι· κοίη ὦν αἰτίη ξοαναργείης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι;

Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τέτον κέαται ξόανον Ἀπόλλωνος, ἕκ οἶον ἐώθεε ποιέσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνεται, καὶ

34. In ipsa porro aede, ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plane conspiciui, et vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et pri-

καὶ πρωθήβην ποιεῖσι. μῆνοι δὲ ἔτι 'Απόλλωνος γενειήτῳ 16) ξόανον δεικνύσι καὶ τὰδε ποιεόντες, ἑωυτὰς μὲν ἐπαινέσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέσι; καὶ ἄλλων, ὅκοσοι 'Απόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται, αἰτίη δὲ ἦδε δοκέει αὐτέοις, ἄσκοφίη μεγάλη ἔμμενα, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελές ἔτι νομίζσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ 'Απόλλωνι κανεργέσι. μῆνοι 'Απόλλωνα εἵμασι κοσμέσι.

"Εργων δὲ αὐτῆ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον.

πρῶν

prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Diis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem.

36. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione

O 5

di-

16. 'Απόλλωνος γενειήτῳ] De barbato Apolline *Macrobi.* Sat. I, 17 et 18. Plane πολὺς, canis; est apud *Pausaniam* Boeot. 9. p. 559, 34. *Gesner.*

πρῶτα δὲ τῶ μαντήϊα ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα
 πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ'
 Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν
 τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἐστὶ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἄτε ἱρέων
 ἀνευ ἄτε προφητέων φθέγγονται. ὁ δὲ αὐ-
 τὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊην ἐς τέλος
 αὐτεργεί. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν
 ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κε-
 νύσσεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα αἰείρωσι. ἣν δὲ μὴ
 αἰείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται.
 οὕτ' ἂν δὲ ὑποδύνκτες φέρωσι, ἄγει σφέας,
 πάντῃ περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἐτέρου μετα-
 πηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπερέσται
 μιν παρὶ ἀπάντων πρηγμαίων. ὁ δὲ ἣν τι μὴ
 θέλῃ

dignum est. Primo autem oraculi mentionem
 faciam. Oracula apud Graecos multa, multa
 apud Aegyptios. Verum etiam in Libya et in
 Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdoti-
 bus vel prophetis respondent: at hic movetur
 ipse, et divinationem ad finem usque solus per-
 ducit. Modus hic est. Cum vult reddere ora-
 culum, in sede primum sua movetur. Sacer-
 dotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero
 non tollant, ille sudat, et versus medium ad-
 huc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum
 ferunt, agit illos usque quaque in orbem, et
 in alium ex alio transilit. Tandem obsistens
 sacerdotum princeps interrogat illum de rebus
 omni-

θέλη ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δέ τι ἐπαινέη, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τὰς προσφέροντας, ὡς περ ἡνιοχέων. ἔτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ ἔτε ἱρὸν πρῆγμα ἔδεν, ἔτε ἴδιον τέττε ἀνεν ποιέεσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἔττος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτῷ πασέων, καὶ ὁκότῃ ἂν ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τῷ σημητῷ πέρι, κότῃ χεῖ μιν ἀποδημέεν, τὴν εἶπον ἀποδημῖην.

Ἐξέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρβόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τὰς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μένος ἐφορέετο.

Μετὰ

omnibus. Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, et neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, et quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectio-nem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

38.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα καὶ Εἰλειθυΐης.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νηῆς, ὥδε κεκοσμέεσθαι ἔβω δὲ βωμόν τε κέαται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἡρώων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ τῇ νεῷ Σεμιράμιδος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνύσσης· ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέεσι, νόμον ἐποίησετο, ἑωυτὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἡρῆς ἀλογέειν καὶ ὥδε ἐποίησεν. μετὰ δὲ ὡς αἱ θεοὶθεν ἀπίκοντο νῆσοί τε καὶ συμφορῇ, καὶ

38. Post Apollinem, Atlantis signum est, post Mercurii, et Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt et alia signa sexcenta aenea regum et sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per causam ejusmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Junonem, negligenter: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, et calamitas, et dolores: a furore illo resi-

καὶ ἄλγεα, μακρὴς μὲν ἐκείνης ἀπέπαύσατο, καὶ
 θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις
 αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἡρην τρέπεσθαι. τένεκα δὲ
 ἔτι τοιγὰς ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τῇ
 Ἡρην ἰλάσκεσθαι δεκνύεσθαι, καὶ θεὸν ἔκ ἑτα
 ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέεσθαι.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως
 εἶδος τῷ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλῃν, καὶ Πρόκνην,
 ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλ-
 λο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβεα, τὸ κα-
 τέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρεα, αὐτῷ ἐκείνῳ εἰκελον. παρὰ δέ οἱ
 Σαρ-

resipuit, et mortalem se confessa est, et suis
 civibus, ut ad Junonem iterum se converte-
 rent, imperavit. Hanc ob causam hoc adhuc
 habitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, et Deam non jam se, sed
 illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, et He-
 cubae, et Andromachae, et Paridis, et Hecto-
 ris, et Achillis. Vidi etiam Nirei et simula-
 crum Aglaiae F. et Philomelam, et Procnem
 adhuc mulieres, et ipsum Tereum volucrem:
 et aliud signum Semiramidis, et Combabi illud,
 quod memoravi, et Stratonicae valde pul-
 chrum,

Σαρδανάπαλος ἔσκηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη
 σολῇ.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἀφῆτοι νέμονται βόες με-
 γάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ ἀετοί, καὶ ἄρκτοι, καὶ
 λέοντες, καὶ ἀνθρώπους ἐδαμάζουσιν, ἀλλὰ
 πάντες ἱεροὶ τὲ εἰσι, καὶ χειροῖθες.

Ἰερεῖς δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχονται τῶν
 οἱ μὲν τὰ ἱερῆα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φο-
 ρεῖσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλ-
 λοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριη-
 κοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθῆς δὲ αὐ-
 τέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔχουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστω ἔτεος ἐπιγίγνε-
 ται.

chrum, et Alexandri ipsi illi simile. Adstat
 illi Sardapalus, forma alia et vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni,
 et equi, et aquilae, et ursi et leones, qui ne-
 quaquam nocent hominibus, sed sacri omnes
 sunt et mansueti.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti
 sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt
 libamina, igniferi vocantur alii, et alii alta-
 rium affeclae. Me quidem praesente trecen-
 tis plures ad sacrificandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia candida; pileum gestant in
 capite: sacerdos summus singulis annis novus
 suc-

ται. πορφυρέην δὲ μᾶνος ἔτος Φαρσί, καὶ τιάρη χρυσή ἀναδέεται.

"Εσι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριζέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες.

Θυσίη δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέσται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, ἔτε αἰδόντες, ἔτε αὐλέοντες. εὐτ' αὖν δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχωνται, αἰδοῦσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καὶ μοι τέττα περὶ, σαφές ἔδεν εἰπεῖν ἐδύναντο.

"Εσι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, ἐ πολλὸν ἐκὰς τῆ ἱερῆς, ἐν τῇ ἰχθύες ἱερῶν τρέφονται πολλοί, καὶ πολυσπείρες. γίνονται δὲ αὐτῶν ἐνιοὶ κάρτα μεγά-

succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovī quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni.

μεγάλοι ἔσται δὲ καὶ ἑνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις εἶην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσειον αὐτέων. 17) ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθρησάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα.

Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν ἐκ ἐπειρήθην. λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς λίθος ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
τῷ

magni. Hi et nomina habent, et vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, nata-

17. ποίημα χρύσειον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. *Ha-genone* 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est αὐτέων. Vix dubito, verum id esse, et Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud nostrum αὐτίς etc. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. *Gesner.*

τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ
 ὧδε νομίζουσι: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σῦλος ἐφεσεως 18)
 μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἔξεπται δὲ αἰεὶ, καὶ
 θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης
 κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, σεφανεφορέουσι.

Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγύριες τε μέ-
 γισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσεις,
 ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα κα-
 τέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται
 τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος
 ἴδῃται. ἦν γὰρ τότε γένηται, λέγουσι, ὅτι πάν-
 τες

natare illud, et in aqua fluitare, ac multi ita
 esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna
 subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud
 semper ornatum est, et suffitum habet. Multi
 quotidie precandi causa eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vocantur-
 que descensiones in lacum, quoniam illis nu-
 mina omnia ad lacum descendunt, inter quae
 Juno prima advenit piscium causa, ne primus
 illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, per-
 ire

18. ἐφεσεως]. Legendum arbitror ἐφεσεως,
 certe sic transtuli. *Gesner*. Dedit sine
 dubio *Gesnerus* ὑφεσεως, operarum culpa
 in ἐφεσεως mutatum.

Luc. Op. T. VIII.

P

τες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ἐψόμνος, ἡ δὲ πρόσω ἱσαμένη ἀπείργει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέεσσα ἀποπέμπει.

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι παιηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τεττέων πέρι σαφές ἔδὲν ἔχω εἶπαι· ἐ γὰρ ἦλθον αὐτός, ἔδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες πριέεσσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήιον ἕκαστος ὕδατι σιτσαγμένον φέρει· κηρῷ δὲ τὰδε σιτήματα· καὶ μιν ἐκ αὐτοῖ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρός, 19) οἰκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ

ire ajunt universos. Ac venit ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum arceat, et multum supplicans remittit.

48. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque adferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, et aquam deinde effun-

19. ἀλεκτρυὼν ἱρός] Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici, at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους,

τῇ λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τὴν τε σφρηγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμόν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπακτέεται, 20) καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ τετέα τᾶ ἔργα τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ εἰς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκοντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοσέουσι.

‘Εορ-

effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, et sacrificio facto retro abeunt.

P 2

49.

λους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit γάλλον non esse vocem Graecam, et *gallum*. Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, et mutavit in eam vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. — Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte et in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. *Palmerius*.

20. ἀπαιτέεται] ὠπαιρέεται scribendum arbitror. *Gesner*.

Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τῆ
 εἰαρος ἀρχομένην ἐπιτελέεσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυ-
 ρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέεσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ
 τοιήνδε ποιεῖσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες,
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσῴσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγάς
 τε, καὶ οἴκας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζώα, ἐκ τῶν
 δενδρέων ἀπαρτέεσι ἐν δὲ καὶ ὄρνιθας, καὶ εἰ-
 μάτια, καὶ χρύσεα, καὶ ἀργύρεα ποιήματα.
 ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενεί-
 καντες τὰ ἱερὰ 21) περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν
 ἐνιᾷσι,

49. Dierum festorum, quos novi, omnium
 maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e.
 rogum vocant alii; alii Lampadem. Sacrifi-
 cium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas
 ingentes in aula statuunt: tum adductas ca-
 pras, et oves, et pecora alia, vivētia ex ar-
 boribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea
 et argentea opera. Perfectis jam omnibus,
 circumlatis circa arbores Diis, ignem subji-
 ciunt:

21. τὰ ἱερὰ] Ἱερὰ sunt signa ipsa, antiqua
 religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo
 habuimus τὰ ἱερὰ, numina: σημήια horum
 signorum imitatione expressae imagines.
 Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱερὰ Deus
 reddidi. Poteram etiam *Sacra*. Ovid. Met.
 10, 696. *Sacra retorserunt oculos*, de simula-
 cris. Justin. 36, 2, 13. de Mose, *sacra Ae-
 gyptiorum furto abstulit*. Gesner.

ἐνιᾶσι, 22) τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τῆς Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρῶν πασέων. Φέρουσι τε τὰ ἐσωτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημήια ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰς μεμιμημένα.

Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱερὸν ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοί, καὶ τὰς ἐλεξα, οἱ ἱεροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργανα, τὰ μνονταί τε τὰς πηχέας, καὶ τοῖσι νώτοιςι πρὸς

ciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solenne multi homines conveniunt e Syria, et regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, et quæ signa habent ab illis expressa.

50. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, et sacri, quos dixi, homines, cerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, et terga invicem caedenda præbent.

P 3

Mul-

22. πυρὴν ἐνιᾶσι] Accuratus dici puto, πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solenne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. *Gesner.*

πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφισι πα-
ρεσεῶτες, ἐπαυλέεσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα πα-
ταγέεσι, ἄλλοι δὲ αἰδέεσι ἔνθεα καὶ ἱερὰ ᾄσμα-
τα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆς νηΐς τόδε γίνεται. κἀδὲ
ἐσέρχοντα εἰς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιεῖσι.

Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γί-
γνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέεσι τε, καὶ
ὄργια 23) ποιεῶντα, εἰς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη
ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ εἰς θύην ἀπινόμενοι,
μετὰ δὲ τοιαύδε ἐπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέεσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκείσεται, ρίψας
τὰ εἴματα, μεγάλη βοῇ εἰς μέσον ἔρχεται, καὶ
ξίφος

Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstre-
punt tympanis, canunt alii divina et sacra can-
tica. Hoc vero opus extra aedem peragitur,
neque illam intrant, quicumque faciunt talia.

51. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reli-
qui enim dum tibiis concinunt, et celebrant
orgia; ad plures jam pervasit furor, multique,
qui spectatum modo venerant, postea perpe-
trarunt talia. Enarrabo autem quid agant.
Qui ista de se statuit juvenis, vestibis abjec-
tis magno clamore in medium prodit, tollit
gla-

23. ὄργια] Ex emend. du Soul. ὄρνια Edd.
et M. male. Reitz.

ξίφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτσα, ἐμοὶ δο-
κεί, διὰ τῷτο ἔσηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα τέμνει
ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῆσι
χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τὰδε
ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ
κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν
τῆσι τομῇσι ποιέεσι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι ἐκ ὁμοίην ταφὴν
τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προά-
στεια φέρεσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον,
τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλεσι, καὶ τὰδε
πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοσέεσι. Φυλάξαντες δὲ
ἑπτὰ ἡμερῶν ἀριθμὸν, ἔτω ἐς τὸ ἱεὸν ἐσέρχον-

P 4

ταμ.

gladium, quales a multis inde annis, ob id
ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto
statim se castrat, ac per urbem currit, mani-
bus ferens quae abscidit. In quamcumque ve-
ro domum ista abjecerit, ex ea vestem mulie-
brem et mundum accipit. Haec in castratio-
nibus agunt.

52. Mortui vero Galli non simili aliis se-
pultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
lus, sodales illum sublatum ferunt in sub-
urbia: depositum una cum feretro, quo por-
taverant, obruunt lapidibus, eoque facto do-
mum retro abeunt. Servato deinde septem
die-

ται. πρὸ δὲ τετέων, ἣν ἐσέλθωσι, ἔκ ὅσια ποιέουσι.

Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τετέοισι ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἰδῇται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν ἔκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκητῶν τῷ νέκυς ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, ἐσφίσι ἐσιέναι ὅσιον.

Θύουσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἰγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μῆνον ἐναγέας νομίζοντες, ἔτε θύουσι, ἔτε σιτέονται. ἄλλοι, δ' ἐσφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρὰς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περισερεὴ δοκεῖ χρῆμα ἱρώτατον, καὶ

dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt.

53. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, et ralis capitibus, intrant: ante vero, quam istuc fecerint, intrare illis nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac feminas, et capras, et oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima vide-

καὶ ἐδὲ ψεύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀπόντες
ἄψωνται, ἀναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰς τὰς
καὶ δὴ αὐτοῖσι σύννομοι· τε εἰσὶ, καὶ ἐς τὰ οὐ-
κῆια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νεμονται.

Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριζέων 24) περί· τὰ
ἐκεῖνοι ποιεέσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱερὴν πό-
λιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὁδε καὶ
ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱερεύσας οἶν, τὰ μὲν
ἄλλα κρεβεργά· τε καὶ εὐωχέεται; τὸ δὲ νόκος
χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τέττε ἐς γόνυ ἕζεται, πό-
δας δὲ καὶ κεφαλὴν τῇ κτήνως ἐπὶ τὴν ἐωυτῇ
κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενας αἰ-
τέει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω
δὲ

videtur, nec attingere eas fas putant: et si in-
viri attigerint, impiati sunt illo die. Itaque
cum illis habitant; cubicula ingrediuntur, et
plerumque pascuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad con-
ventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin pri-
mum venit, caput radit ac supercilia. Post sa-
crificata ove, reliquas carnes concisas epulatur.
Pelle autem humi strata, genu in ea ponit,
pedes et caput pecudis suo capite suscipit: si-
mul autem precibus petit, praesentem victi-

P 5

mam

24. πανηγ.] Omissam περί· post πανηγ. in
Edd. addidit de Soul.

ἢ ἐσαυθὶς ὑπισχνέσται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τε γέφεται, καὶ τῶν ἀλλων, ὁκίσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικαίονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἐσωτῆ ὁδοιπορέει, ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεώμενος, λαιτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. ἔ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἐσωτῆ αὐτὶς ἀπικέσθαι.

Ἐν δὲ τῇ ἰσῆ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξενοδόκος ἀγνοῶντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκείνης πόλεως αὐτόθι ξενοδόκοι εἰσὶ καὶ τίδα πατρόθεν αἰκοὶ δέκονται. 25) καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσ-

συ-

nam recipiant, majorem pollicetur in posterum. His perfectis, et suum caput coronat et reliquorum, qui eandem profectionem suscipere. Tum ablata iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea pariter et potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfecto itinere domum rediit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illum publicus hospes ignotum; certi enim uniuscujusque civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis

25. αἰκοὶ δέκονται] Est sine dubio οἴκοι δέ-
κεσθαι opus hospitis, qui domum suam
ali-

συρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπη-
γέοντα.

Θύεσι δὲ ἔκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπεὶ
παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱερῖον, ἐπισπείσας, αυ-
τις ἄγει ζωνὴν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ' ἐσω-
τὸν θύει τε, καὶ εὐχεται.

Ἔσι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιοῦτος·
ξέψαντες τὰ ἱερῖα ζωὰ, ἐκ τῶν προφυλακίων
ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι· ἔνιοι
δὲ καὶ παῖδας ἐαυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, ἔκ
ὁμοίως τοῖς κτήεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθάμε-
νοι, χερεὶ κατὰγχεσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπι-
κερ-

riis Doctores, quod omnia illos *solemnia* do-
cent.

57. Mactant vero non in ipso templo, sed
cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
ventem reducit domum, atque apud se mactat,
ac preces fundit.

58. Est autem alius quoque sacrificii mo-
dus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de ve-
stibulo praecipitant, quae dejectae ipso casu
moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde
dejiciunt, non similiter ut pecudes, sed intru-
sos in culeum manu deturbant, simul maledicta
in

aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρόθεν
significare puto, *quidquid est ex illa patria,*
quae ipsis assignata est. Gesner.

κερτομέζοντες, λέγῃσι, ὅτι ἐ παῖδες, ἀλλὰ βόες εἰσὶ.

Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπὰς, οἱ δὲ ἐς αὐχένους. καὶ ἀπὸ τῶδε ἅπαντες Ἀσσυριοὶ σιγματηφορέες.

Ποιέει δὲ καὶ ἄλλο, μέποισι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κείνοι ποιέει. Τροϊζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡῖθέοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι καὶ ὧδε ποιέει. τῶτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρὰς ἐκ γενετῆς ἀπιδῶ-

in eos ingerunt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves.

59. Puncturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submitunt autem adolescentibus sacros

ἀπὶ αἷσι τὰς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱερῷ γένωνται, τὰ-
 μιν αἷσι τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν
 ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προση-
 λώσαντες ἀπὶ αἷσι, ἐπιγράψαντες ἑκάστοι τὰ
 ὀνόματα. τῆτο καὶ ἐγὼ, ἔτι νέος ὢν, ἐπετέ-
 λουσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμός
 καὶ τὸ ὄνομα.

cros a nativitate inde cincinnos: quos in tem-
 plo ipso defectos in vasculis deponunt alii qui-
 dem argenteis, multi vero aureis, usque in
 templo fixis, inscripto suo quisque nomine,
 discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci,
 estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

Δημοσθένους ἐγκώμιον. *)

Λυκῖνος καὶ Θερσαγόρας.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν σοάν, τὴν ἐντεῦ-
θεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέ-
κα,

Demosthenis laudatio.

Lycinus et Therfagoras.

*Inambulanti mibi in porticu, in sinistro exeun-
tium inde latere, sexto decimo, paullo ante meri-
diem,*

*) Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugae vel poeticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere quam Sophisticum dicendi genus, quod movit *Marcilium*, ut Luciani esse negaret, item-

κα, 2) σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρεα
περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπί-
σαιντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος,
ἀνδρικός τὴν Φύσιν. ἰδὼν ἂν αὐτὸν ἐτι προσ-
ῖον·

*diem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam ve-
strum hominem noverint. Parvus est, vulturino
naso, subalbidus, habitu virili. Igitur acceden-
tem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersa-
gora*

itemque quod *Aristotelis, Xenocratis, Theo-
phraſti*, condiscipulorum, forte suorum, au-
ditor fuisse dicitur Demosthenes; haec,
inquam, non imputanda sunt auctori, non
magis, quam quae in aliis id genus libel-
lis ex alia persona dicuntur. Quin veniam
etiam ab aequis lectoribus spero, si inter-
pretatio nostra quibusdam locis parum
candida et facilis videatur, quippe quae,
quantum ejus fieri potest, etiam dictio-
nem et formam exempli sui referre de-
beat. *Gesner.*

- I. τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα] Cum mensem non
nominet, nihil inde de natali die vel *Ho-
meri* vel Demosthenis colligas. Et lusi-
credo, auctor in hoc etiam, quod nata-
lem inducit celebrantes poetae et oratoris
maximi, cum de neutro aliquid constaret.
Gesner.

ιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῦ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἡδ' ὅς, ἐν-
ταῦθα. ΛΥΚ. Πότερον δ', ἢν δ' ἐγὼ, διαβα-
δίσκων; ΘΕΡΣ. Ἀμείλει μὲν, ἔφη, καὶ τάττε
δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξανασάς,
ἔδοξέ μοι, χρεῖναι τοῖς Ὀμήρεϊ γενεθλίοις τῆς
ποιητικῆς ἀπαρχᾶσθαι. ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ
ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως
ἐκείνῳ τίνων. ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν ἔν ἀρχάμενος,
ἡδ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τῆτο τῆς μεσημ-
βρίας ἐκπεσών. ὅπερ ἔν, ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ
τῆ περιπάτῃ.

Πολὺ μὲντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν
τῆτονι δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον
ἐπι-

gora Poëta, quorum ergo, et unde? THERS.
Domo, inquit, huc. LYC. Utrum, inquam,
ambulaturus? THERS. Scilicet, inquit, et
illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte
surrexissem, visum est natalem Homeri poeti-
ces quibusdam primitiis honorare. LYC. Prae-
clare tu quidem, inquam, qui ista educationis
nutritionisque illi praemia solvas. THERS.
Inde igitur, inquit, cum incepissem, impru-
dens ad hoc meridiei usque delapsus sum.
Quod ergo dixi, opus mihi est, ambulato.

2. Verum multo prius, ait, precibus ado-
raturus istum venio: manu autem monstrabat
Homa-

ἐπιδείξας. Ἦσε δὴπερ τὸν ἐν δεξιᾷ τῷ τῶν Πτο-
 λεμαίων νεώ, τὸν καθευμένον τὰς κόμας. προσ-
 ερῶν τε ἔν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσ-
 ευζόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι ἐπὶ τῶν.
 ΛΥΚ. Εἴ γάρ, ἔφη, ἐν εὐχαίᾳ τὰ πράγματα
 εἴη. πάλα γάρ τοι καὶ αὐτὸς εὐχλαῖν μοι δο-
 κῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικερῆσαί τι πρὸς τὴν
 αὐτῷ γενέθλιον. εἰ ἔν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχε-
 σθαι, συμβελοίμην ἄν σοι. κοινὸν γάρ ἡμῖν τὸ
 Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν
 νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι
 τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως
 γὰρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποιήσιν ἐξεβακ-
 χεύ-

*Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis
 Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo
 adoraturus veni, inquit, et rogaturus, ut co-
 piofa mihi carmina impertiat. LYC. Si qui-
 dem, inquam, in precibus ipsae res inessent,
 olim sane Demostheni negotium facessiturus
 mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeun-
 dum opis aliquid conferat. Quare si precari sa-
 tis esset, socium me tibi adjungerem: com-
 mune nobis munus contringeret. THERS. Equi-
 dem, inquit, eorum, quae vel nocte vel inter-
 diu feci, affluentem facile ubertatem ad Ho-
 merum auctorem jure referre mihi videor.
 Divinitus enim quodammodo, et vatis instar
 velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus*

Luc. Op. T. VIII.

Q

sum.

χεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γὰρ τοι
 τετὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ
 σχολῇν ἄγογι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δο-
 κεῖς ἂν μὲν βαλῶ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

ΛΤΚ. Πάλαιος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέ-
 πονθας τὸ τῷ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἡδὴ
 λελαμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θεᾶς
 ψυχαγωγέμενος μυθολογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν
 διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσεσθαι τῆς πάλης
 ἔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος ἔκ ἂν ἐμυ-
 θολόγεις, ἔφη καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκώς
 τὸν δόλιχόν τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾷν ἀνδρὶ μάλα
 δὴ κατορῶδῶντι τὴν τῷ σαδὶε τύχην. ΘΕΡΣ.

Καί

sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc li-
 bellum mecum detuli, si forte in sodalium ali-
 quem otiosum inciderem. Videris ergo mihi
 pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, *inquam*,
 idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo
 vicerat, qui jam pulvere abluto, et reliquo se
 spectaculo oblectans, fabellas habere cum pa-
 laestrita cogitabat, quo tempore jam jam vo-
 candi *ad certamen* luctatores videbantur: at
 ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes*
fabulas. Sic tu mihi videris poëtici curriculi
 victor, illudere homini fortunam arenae vehe-
 menter extimescenti. THERS. Iste ridens,
 Nem-

Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τί τῶν ἀπόρων εἶπεν ἐργασόμενος. 2)

ΛΥΚ. Ἴσως γάρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καὶ Ὁμηρον εἰνά σοι λόγῳ καταφαίνεται καὶ σὺ μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὁμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν; ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διασασιάσαιμι δ' ἂν ἅν τὰς ἡρώς, εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρῳ τετάχθαι. ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον, ἐμὰ δ' ἂν νομίζοις πρὸς τῷ Δημοσθένει;

Ἄλλ'

Nempe, *inquis*, tanquam difficile quiddam acturo.

4. LYC. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demosthenes, quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis *argumensum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quiddam et nihil est. THERS. Calumniaris, *inquis*: nolim ego in contentionem vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare. LYC. Euge, *inquam*: me vero non putas *stare malle* a Demosthene?

Q 2

5. Sed

2. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ] Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορξώδεῳντι. *Gesner.*

Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμά-
 ζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὁῦλον ὡς τὴν ποιητι-
 κὴν ἔργον ἢ γῆ μόνον, τὰς δὲ ῥητορικὰς λόγους
 καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζὰς
 ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μαίνειν, ἔφη, ταῦτά
 γε, καὶ εἰ πολλὰς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιη-
 τικὰς ἰᾷσι θύρας. ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς
 καταλογαζομένοις, ἔφη, ἐνθάδε τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ
 μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης
 φροντίδος. ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε,
 καὶ χαίρω περὶ πολλὰς, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
 καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς.
 οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν
 ἐνθάδε

5. Sed quando non hac parte orationem
 nostram spernis, ob argumentum; apparet ni-
 mirum, solam te poetice opus putare, ora-
 toria vero opera contemnere simpliciter, equi-
 tis instar pedites praetervehentis. THERS.
 Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam, licet mul-
 to sane furore opus est ad poeticas fores acce-
 dentibus. LYC. Quippe solutae etiam oratio-
 nis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu
 opus est, si velint non humiles videri, et cura
 exili. THERS. Novi sane, *inquit*, et saepe
 juvat cum scriptorum solutae orationis aliorum
 tum Demosthenis, vehementiam verbi causa,
 amaritudinem, et divinum illum instinctum,
 cum *iisdem* Homeri *virtutibus* contendere;
 et

ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρεῖς, 3) πρὸς τὰς
Φιλίππε μέθας, 4) καὶ κορδακισμούς, καὶ τὴν
ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, 5) πρὸς
τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς 6) ἀνδρας, τὰς ἀγα-
θὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας καὶ τὸ

Ἦκε

et illud *Vixit vero . . conferre cum ebrietas-
bus Philippi et saltationibus et lascivia: istud
vero, Auspiciis felix unum . . . cum illo,
Oportet enim bonos viros spe bona subnixos . . .*
et illud:

Q 3

Ἦκε

3. οἰνοβαρεῖς] *Hom. Il. α. 225. du Soul.*

4. Φιλίππου μέθας] *Respicit ad Olynth. 2.
p. 23. E. (edit. Wolf. 1604. f.) ubi τὴν
καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην,
καὶ κορδακισμοὺς conjungit. Ibi Ulpian.
Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχερᾶς
καὶ ἀπρεποῦς. Gesner.*

5. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος] *Hom. Il. μ', 243. Εἰς
οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Du
Soul.*

6. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς] *Pro Coron. c. 28.
Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν
ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προ-
βαλλομένους ἐλπίδα· Φέρον δ' ὅ, τι ἂν ὁ
Θεὸς διδῶ γενναίως. Gesner.*

Ἦκε μὲν γ' 7) οἰμῶξεις γέρων ἱππηλάται
Πηλεὺς, πρὸς τὸ

Πηλίκον ποτὲ σενάξαιεν 8) ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι,
οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες.
παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, 9) πρὸς
τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας 10) τῶν λόγων, καὶ τὸ
Εἰ

*Heu multum ploret Peleus, agitato equo-
rum, cum isto:*

*Quanto tandem gemitus edant illi viri, qui pro
gloria et libertate mortem oppetere? Confero
autem etiam profluentem illum Pythonem, cum
Ulyssis verborum nivibus: atque illud:*

Si

7. Ἦκε μὲν γ'] *Hom. Il. η', 125.*

8. Πηλίκον ποτὲ σενάξ.] *Orat. contra Ari-
stocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὲ σενά-
ξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης
καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν
καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείπον-
τες, εἰ ἄρα αἰσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς
ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προσηλύθε.*
Gesner.

9. ῥέοντα Πύθωνα] *De hoc Philippi oratore
Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἐγὼ μὲν τῷ
Πύθωνι, θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι
καθ' ἡμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα.*
Gesner.

10. Ὀδυσσ. νιφάδας] *Hom. Il. γ', 222. Ce-
tera vide Il. μ', 323. du Soul.*

Εἰ μὲν μέλλοιμὲν ἀγήρευ τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθαι, πρὸς τὸ

Πέρας μὲν. 11) γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῷ βίῃ
θάνατος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθιέρξας
τηρεῖ. καὶ μυρίαί γεγόνασιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ
ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

Ἦδουαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ
τροπαῖς λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφασ-
ξάσας τὸν κόρον μεταβαλὰς, καὶ τὰς ἐν τῶν
παρατροπῶν ἐπανόδας, καὶ τὰς τῶν παραβο-
λῶν

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse,
ad illud:*

*Extremum enim omnibus hominibus vitae mors
est, etiam si in cavea quis conclusum se servet: et
sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata
incurrerent.*

6. Delector vero etiam, cum affectiones, et
figuras, et immutationes dictionis observo, et
illas satietati medentes variationes, et illos et
diverticulis reditus, et suavitates illas comparationum
ad vim earum penetrabilem adjunctas:

Q 4

et

11. Πέρας μὲν] Demosth. pro Corona c. 28.
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρεῖ. Deinde
statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ
τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. *Gesper.*

λαὼν σὺν τῷ καιρῷ 12) γλαφυρότητας, καὶ το
τῷ τρόπῳ μισοβάρβαρον πανταχῶ.

Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (ἐ γὰρ ἂν τάλη-
θές ἀποκριφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας
Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὁ τὴν
παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀναιμένους, τῷ τὸν Ἀχαιοὺς
Ἀχαιῖδας προσσιπόντος. διακεκέρω δὲ τόνω
πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῶν τραγω-
δίας, τῷ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης δια-
λόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν
σκεδαννύντος.

Πολ.

et illud in moribus ubique *elucens* barbariei
odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim
verum dissimulaverim) decentius reprehen-
dere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui
frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat,
quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos com-
pellavit: ac pleniori spiritu Graecas explere
tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimi-
ne colloquia fingit, fabulisque dispergit
pugnantium impetum.

8. Saepe

12. σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρίως, ut
intelligatur vis illa, qua animum feriunt.
Gesner.

Πολλάκις δὲ μετὰ τῷ Δημοσθένει καὶ μέ-
τρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, ἀκ' ἔξω
τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ καὶ
"Ὅμηρος ἐλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων,
ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ'
ἔοικε Φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς
ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρο-
νοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ 13)
γινώσκων;

Ἄλλ' ἔδὲν ἦττον τέμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς
"Ὅμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τὰς σὺς
εἰς

8. Saepe vero cum Demosthene etiam di-
mensiones membrorum, et numeri ac pedes,
non absque poetica suavitate ingrediuntur,
quemadmodum neque Homero sua desunt Λυ-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figu-
rarum, aut mundities. Sed videtur natura
quodammodo ita comparatum, ut *suae utrique*
facultati virtutes velut *mutuo* implexae sint.
Unde igitur tuam ego Calliopen contemnā,
talem qui norim?

9. Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
decertandum est, laudum Homeri, altero tanto

Q 5

majus

13. ταύτην δὲ] τῆς αὐτῆς γε conjecerat Ges-
ner.

εἰς Δημοσθένην ἐπαίνεας τίθημι, ἔ τοις μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, Φημί· τῷ τέμνον μὲν ἐκ ἔχουσιν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπαβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἄσαφῃ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γὰρ τι σαφές αὐτῶν ἦν, ἐκ ἦν αὐτὸν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις· πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδόν, ἢ πεταμόν, καὶ μητέρα Μελανώπην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνε γένεας ἀπορίαι·

maius tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, ajo: quoniam meum opus non habet firmam, quae subjici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poetice: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cūmas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus *porro* vel Heroicum *ei assignant*, vel Ionicum. Ac tantum abest, uti clare sciant, qua comparatione aeta-

εἰς χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἢ τὸν Ἴωνικόν. 14)
 καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας
 σαφῶς εἰδέναι, ὅπερ γὰρ καὶ τὸν ὄνομα πρὸ τῆς γνη-
 ρίμης, τὸ Μελεσιγενὴ προκρίνκσι· τύχην δὲ, πε-
 νίαν, ἢ πάθος ὁμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη
 καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσφαλεῖ κείμενα. περιζενὸν δὲ
 μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν ἀπρακτοῦ
 ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην
 συλλέγειν.

Τὸ

aetatis ad Hesiodum fuerit, *prioris, an aequalis,*
an posterior; ut etiam nomen noto illi praefer-
 rant, Melesigenem. Fortunam denique *ei tri-*
buunt paupertatis aut caecitatis. Sed nonne
 melius fuerit et haec pati in obscuro jacere?
 Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedi-
 catio, in laudanda poësi ab actu rerum abhor-
 rente, et sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda.

10.

14. ἢ τὸν Ἴωνικόν] Forte *Ionicum* hoc tempus
 pertinet ad migrationem illam Ionicam,
 quae facta est Attico anno 536. id est
 post Trojam captam annis 163. Sane
 Arundellianum marmor posteriorem facit
 Homerum Trojano bello annis 168. V.
 Marsham. Ca. Chron. p. 352. et 360. sq.
Gesner.

Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χεῖρας, ἐπιδρομὸν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ἔψαν ἑταῖμον ἡδυσμάτων παρὰ σὺ δεόμενον. τί γὰρ ἔ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἢ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' ἔ γνώριμον; ἔκ' Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραί, 15) καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεσμα; καί-

10. *Tuum autem opus, ita pergebat, ad manum, percursu facile, et laeve, intra nomina solum definita et cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te adjiciendis indigens. Quid enim non magnum et clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae*

15. αἱ λιπαραί] *Pindaricum* hoc Athenarum elogium agnoscit *Schol. Aristoph. Νεφ. 298.* cujus Lyrici loca pluscula laudat *Spanhem.* ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγυνος sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγυνος. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur jocus *Aristophanis* *Acharn. 640.* ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo

καίτοι λαβόμενος; ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς
ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
καὶ κρίσεις, 16) καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, 17)
καὶ τὴν Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων,
καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν,
καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων
ἱππείας.

illae et tot celebratae carminibus, columen il-
lud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro
poëtica illa licentia inducerem amores Deorum
et judicia, et inhabitationes, et munera, et
-Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, con-
ventus solemnes, Piraeus, coloniae, et *reportata*
ter-

modo laudentur apud. Interim *niridas*.
dicere in versione placuit, quia *nitere* di-
cuntur, qui bene habiti sunt, inprimis ab
oleo etc. *Gesner*.

16. καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tra-
ctat Demosthenes contra *Aristocr.* p. 735.
fin. ubi tum quinque celebra Atticae ju-
dicia recenset, tum Areopagum eo nomine
commendat. Κατοικήσεις intelligo praeter
ipsam Minervae in arce commorationem,
illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lu-
cian. *Bis Accus.* c. 9. *Gesner*.

17. δωρεάς] Olivam, equum, frumentum.
Du Soul.

ἐπεισηγμένων, ἃδ' ἂν εἷς 18) ἐπ' Ἰσῆς ἀξίας
ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν, ὁ Δημο-
σθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάν-
τως. τὸ δ' ἐγκώμιον ἔκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζό-
μην, 19) ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πα-
τρίδων ἐπιποσμεῖν τὰς ἐπαινεμένους. Ἰσοκρά-
της δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέ-
θηκε

terra marique tropaea, inducantur; ne unus
quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut
ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi
esset dicendorum copia. Neque vero sic sepo-
nere laudationem mihi videar, cum in lege et
formula laudandi sit illud ipsum, a patriis orna-
re quos praedicandos sumimus. Isocrates au-
tem corollarium *laudum* Helenae inseruit The-
sea.

18. οὐδ' ἂν εἷς] Respicit ad formulas Demo-
sthenis, v. g. pro *Coron.* c. 2. extr. οὐδ'
ἂν εἷς ταῦτα Φήσεις. c. 39. Οὐδ' ἂν εἷς εἴ-
ποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. *Gesner.*

19. ἀπαρτῶν ἐνομιζόμην] Etiam haec Demo-
sthenica formula, pro *Coron.* c. 18. extr.
Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λό-
γον τῆς γραφῆς, εἰάν εἷς τὰς Ἑλληνικάς
πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me
puter a causa et accusatione aberrare.
Gesner.

θῆκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σῶμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μείζον προσέοιτο τὸ ἐπίγραμμα 20) τῷ θυλάκῳ.

Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. 21) ἡ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον τιμή-

lea. Ac Poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortasse metuis, ne illum e proverbio jocum contra proportionem violatam tibi arceffas, majoremque ipso sacco tabellam atque inscriptionem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census major tum

20. τοῦ ἐπίγραμμα] Illud ambitiose factum a mercatoribus, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent saccis. Hemsterb.

21. χρυσέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον] Pythior. 7. pr. patriam et genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus subterni scribit. Jam respexerat ad hunc locum paullo ante, ubi negat ejusmodi ἑδραίαν κρητίδα laudum Homeri esse. Gesner.

τιμήματος τριηραρχικῷ. εἰ δὲ τῷ Δημοσθένει
ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ἑρ-
Φανίαν ἔσσυφορὰν ὑποληπτόν, ἀλλὰ δόξης
ὑπόθεσιν, τὸ τῆς Φύσεως γενναῖον ἀπακαλυ-
πτέσης.

Ὅμηρον μὲν ἔν τε παίδευσιν, ἔτ' αἰσκη-
σιν μνήμη καθ' ἰσορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλ'
εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι τῶν ὑπ'
αὐτῷ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα· μηδ' ἔν
ἐπὶ τὴν Ἡσιόδῳ δάφνην καταφυγόντα, τὴν
ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέε-
σαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆπερ πολὺς μὲν ὁ Καλλι-
στρα-

tum Athenis Trierarchico. Si vero is, De-
mosthene adhuc puero admodum, fatis fun-
ctus est, non calamitas putanda illa orbitas est,
sed gloriae argumentum, cum generosam illam
naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque
exercitationem historiarum monumentis acce-
pimus: sed statim necesse est illas attingere
laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum
ex educatione, et exercitatione, atque disci-
plina materiae nihil habeas, neque ad illam
Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla
opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi
vero, quando ad hunc locum ventum est,
mul-

στρατος, 22) λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδά-
 μας, Ἴσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβελίδης· μυρίων
 μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχεῖας δ'
 αἴσης τοῖς μετράριοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέξεις
 ἀπολισθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κο-
 μοῦν, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτροπῶν ὀλιγωρίας, ὃ τῆς
 φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε
 πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν ἕκ ἐπὶ τὰς Φρυγίας, ἀλλ'
 ἐπὶ

multus est Callistratus, et splendorum nomi-
 num Catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus,
 Eubulides. Cum vero sexcentae in Athenarum
 urbe voluptates illos etiam alliciant, qui
 patriae potestatis necessitati subjecti sunt; fa-
 cilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tuto-
 rum negligentiam suo arbitrio luxuriari: phi-
 losophiae tamen civilisque virtutis amor prae-
 valuit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Ari-
 stote-

22. ὁ Καλλίστρατος] Gellius 3, 13. narrat ex
 Hermippo, ut Demosthenes *μοῖαις, demul-*
cius et capis oratione Callistrati Demagogi
 nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην δι-
 centis, ut eum inde sectari coeperis, *Acade-*
miam cum Platone reliqueris. Gesner.

ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, 23) καὶ Θεοφράστου, καὶ
Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας.

Καὶνταῦθα, ὦ βέλτιστε, Φιλοσοφοίης τῷ
λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς,
τὴν μὲν θαλαττίαν τινὸς ἔρωτος παράφορόν τε,
καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδί-
της πανδῆμα κλύδωνα, Φλεγμανέσαις νέων
ὄρμαϊς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' ἑρανίαν
χρυσῆς τινος σειρᾶς ἔλξιν, ἔ πυρὶ καὶ τόξοις
ἐντιθεῖσαν δυσάλθεϊς νόσους τραυμάτων, ἀλλ'
ἐπὶ τὴν αὐτὴν τῇ κάλλει ἄχραντόν τε καὶ κα-
θαράν

stotelis et Theophrasti, et Xenocratis, et Pla-
tonis fores egit.

13. In hac orationis parte philosophari
quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-
rum in hominibus agendi rationes, alteram
marini cujusdam amoris vagam, feram, et flu-
ctus in mente excitantem, popularis Veneris
procellam, aestuante adolescentium impetu re-
verā marinam: alteram autem caelestis aureae
cujusdam catenae tractionem, quae non igne
aut sagittis insanabiles vulnorum morbos infligat,
sed ad non marcescentem ipsius pulchritu-
dinis puramque formam contendat, sano quo-
dam

23. Ἀριστοτέλους] Vid. quae ad ipsum prin-
cipium hujus libelli observavimus. Gesner.

Θαράν ιδέαν ἐξορμῶσαν, ματία σῶφρονι τῶν
ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν ἀγχίσπο-
ροι, Φησὶν ὁ τραγικός.

Ἔρωτι δὴ πάντα πόριμα, κερὰ, σπῆλαιον,
κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθεῖν, με-
τελθεῖν ὅψε τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην
ἀκριβῶσαι, θορύβῳ καταφρονῆσαι, συνάψαι
νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς ἔκ οἶδεν,
ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν
ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι,
καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν
ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ
μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέ-
σατος

dam illarum mentium furore, quae *Jovis pro-*
pinquae, et proximi comites Deum Tragici verbo
dicuntur.

14. Amori nempé pervia sunt omnia: ton-
fura, specus, speculum, gladius, articulare
linguam; jam provecta aetate, actioni dare
operam, memoriam acuere, contemnere tu-
multum, noctes continuare diebus laboriosis:
e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis
tibi Demosthenes in dicendi facultate exstite-
rit, sententiis et verbis cum densaret oratio-
nem, tum moribus atque affectionibus animo-
rum exprimendis probabilitatem pararer, ma-
gnitudine splendidus, contentione ac spiritu
vehemens, idemque verborum pariter ac sen-

σατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων
ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχη-
μάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεω-
σθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ σφυρήλα-
τον παρείχε τὸν λόγον. 24)

Οὐ

tentiarum moderatione saluberrimus, et maxi-
me varius in permutatione figurarum? Solus
ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leo-
sthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque
orationem protulit.

15.

24. μόνος γέ τοι — τὸν λόγον] Legendum,
ut est in Ms., ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον
παρείχε τὸν λόγον, *vivam et solidam ora-
tionem edidit*. Utraque vox, qua laudat
orationem Demosthenis, est translata a
statuariorum arte. Signa enim vivere di-
cuntur et spirare, cum singulari artificis
ingenio sic ficta sunt, ut videantur non
statuae esse, sed viva animantia. Σφυρή-
λατα, quae et dicuntur ὀλοσφύρα et
ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena,
non conflata. Est igitur σφυρήλατος ora-
tio, solida, plena gravissimis sententiis,
in qua nullus est inanis verborum strepi-
tus: cui opponitur *oratorum inanis senten-
tiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Au-
gusto. Graevius. Obsequamur Graevio, id
est

Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης
 ἔφη περ λόγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γρά-
 φειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυ-
 χὴν, ἔχ' ἔτιως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς
 μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν
 Δημᾶδην παῖξαι Φασιν εἰς ταύτην αὐτῷ τὴν
 ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέ-
 γοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν.
 Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων
 ἀπόζειν ἐφαίνετο τῷ νυκτερινῷ λύχνῳ· καὶ
 τετὶ μὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τῷ λόγῳ κοι-
 νόν

15. Non enim, ut de Aeschilo Callisthe-
 nes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo
 in vino scriptas, quo instigaret incenderetque
 animum; eodem modo per ebrietatem compo-
 suit orationem Demosthenes, sed aquam inte-
 rim potans: unde etiam luisse dicitur in hanc
 ipsius aquae bibendae consuetudinem Demas-
 tes, alios dicere ad aquam, Demosthenem au-
 tem ad aquam scribere. Pythaeae vero lucer-
 nam nocturnam olere videbatur illa Demosthe-
 nicarum orationum concinnitas. Et iste qui-

R 3

dem

est libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo.
 Alioquin mihi videbatur pulchre etiam di-
 ci ἐμφυχος οὐ σφυρήλατος, *viva et spirans,*
non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.
 Geßner.

νὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· ἃ γάρ τοι μείων
ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καί μοι
λόγος.

Ἄλλ' εἰ μετείοις 25) ἐπὶ τὰς Φιλανθρω-
πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ
τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἔειπεν συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσω· ἐγὼ
δὲ γελάσας; ΛΥΚ. Ἦ πᾶ γε, ἔφην, διανοῇ
καταχεῖν με τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεὺς κα-
ταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; 26) ΘΕΡΣ.
Νῆ

dem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento
communis est: neque enim minor de Homeri
poëti mihi quoque oratio suppeditat.

16. Sed si ad humanissima illius opera ve-
nias, et honestissimum pecuniarum usum, et il-
lum in republica administranda splendorem...
Atque ille sic continuans orationem incedebat, tan-
quam additurus reliqua. Ego vero ridens? LYC.
Numquid, *inquam*, perfundere aures meas co-
gitas, ut balneator aliquis, exhausturus oratio-
nem reliquam? THERS. Sic est per Jovem,
in-

25. μετείοις] μετίοις ex conjectura *Guieti*
correxit *Gesner*.

26. καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον] Puto
hic servandam suam vim verbi ex etymo-
logia, quam expressimus, et ab eo pen-
dere

Νὴ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας
ἐδαλυσίας, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ-
Φρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων
ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, 27)
καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμ-
πε-

inquit, Epulas illas publicas, et voluntarias ludorum erogationes, et trierarchias, et moenia, et fossam, et captivorum liberationes, et elocationes virginum, quae optima gerendae rei publicae ratio est: et obitas legationes, et leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice

R 4

gesta-

dere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. — Ceterum ipsa haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione *pro Corona*, v. g. c. 93. ubi τειχισμὸν καὶ ταφρείαν commemorat, c. 81. εἰ τινὰς ἐκ τῶν πολέμιων ἐλυσάμην, εἰ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ. *Gesner*.

27. πρέσβεις] πρεσβείας correxerat *Gesn.* Optime. Et legationes etiam Interprete *Melanchribone* Parisina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo Edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, et πρεσβείας eligerem. Sed et iterum πρέσβεις c. 18. f. *Reitz.*

πεσόν, γελᾶν ἔπεισέ μοι, τῷ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος, μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γαθὲ, νομίσεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν; ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικερίας τινὸς, ὡς σὺ Φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τέναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπέσης, καὶ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτὸς τι τοιῆτον ἐφ' Ὀμήρω κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γὰρ
μικρῶ

gestarum magnitudo in mentem venit, ridere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus? THERS. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abjicerem, quod

μικρὲς δεῖν, ὡς ἐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. εἴτ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὀρεῖν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἤλπε τὰς ὕψεις, νόθος τῶ τῶν Ὀμηριδῶν γένεσιν ἐλέγχεσθαι.

Σοὶ δέ μοι φαίνεται 28) καὶ τῷτο, εἴφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ κατ' 29) ἐμὰ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾷς ὁρμῶσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβε-

quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paullatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avergendis velut a Sole oculis, nothus et inspicuus Homeridarum generis deprehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius, mihi videtur, quam meum *mibi negotium*. Etenim Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referatur, confertim necessario tota

R 5 arri-

28. σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scribendum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra majoris difficultatis res sit. *Sensus*,

29. ἢ κατ'] ἢ τὸ κατ' malit Gesner.

λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην
 ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα
 ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, ἐκ ἔχων
 ὅτε πρῶτε τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ
 λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακυσίας τραπέ-
 ζας, ἣ οἱ Φιλήκοι, καὶ Φιλοθεάμανες, εἰς μυ-
 ρίας ἀγκισμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπε-
 σόντες· ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, αἰεὶ τὴν
 ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ με-
 ταπηδᾶν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι ζαῖης, ἐν κύκλῳ
 σε περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ὀρμῆς
 διαπύρεα, βίᾳ σώφρονος, λόγῳ δεινότητος, τῆς
 ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν
 καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, Φιλαν-
 θρω-

arripienda fuit. Tu vero si ad totum simul
 Demosthenem advertas animum, omnino dubi-
 tes trepidans circa orationem, nec habens, quid
 primum cogitatione arripias; quale quid gulo-
 fis accidit ad Syracufanas mensas, aut cupidis
 audiendi videndique hominibus, si in sexcen-
 tas auditionum spectaculorumque voluptates
 incidant; nec enim quo se vertant habent,
 transferentes perpetuo cupiditatem. Puto au-
 tem te quoque huc illuc salire, nec habere ubi
 consistas, orbe quodam te huc illuc trahentibus
 ingenio magnifico, inflammato impetu, vita
 temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus
 gerendis, multorum magnorumque quaestuum
 con-

θρωπίας, πίσεως, Φρονήματος, συνέσεως,
 ἐκάστω τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμά-
 των. ἴσως ἔν ὁρῶν ἐνθεν μὲν ψηφίσματα,
 πρέσβεις, 30) δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀπο-
 σόλους, Εὐβοίαν, Μάγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον,
 Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, καὶ ἔχεις
 ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμενος
 τοῖς πλεονεκτήμασιν.

Ὡς περ ἔν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν
 τραπόμενος, ἔτω πως ἠπόρηκεν·

Ἴσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

Ἡ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερόν γένος,

Ἡ

contemptu, iustitia, humanitate, fide, sensu,
 prudentia, unoquoque de multis illis et magnis
 facinoribus reip. caussa susceptis. Fortasse igitur
 videns hinc decreta, legationes, conciones,
 leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeo-
 tiam, Chion, Rhodum, Hellespontum, Byzan-
 tium, non habes quo mentem deflectas, quem
 tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad
 multa animum circumferens, ita fere dubitat:

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmunne, spartos an genus inclutum,

An

30. πρέσβεις] Forl. πρεσβείας. Reip. vid.
 ad cap. 16.

Ἡ τὰν κυανὰμπυκα Θήβαν,
 Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,
 Ἡ τὰν Διονύσῃ πελυγαθεὰ τιμάν,
 Ἡ γάμον λευκωλένῃ Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;
 Οὕτωςί δὲ καὶ σύγε ταῦτόν ἔοικας ἀπορεῖν,
 λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ Φιλοσοφίαν,
 ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον τάνδρὸς ὑμνη-
 τέον.

Ἐς δ' ἐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλά-
 νην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτῃ δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητο-
 ρικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθῃ τῷτον
 τὸν λόγον. ἰκανή γ' ἂν σοι εἴδ' ἢ 31) Περικλέης.
 ἐκείνῃ

*An caerulea flammea Thebes,
 Vimine conansem omnia Herculeam,
 Bacchine parris laetos canemus honores?
 Candidae connubiane Harmonies?*

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere,
 Orationemne an vitam, oratoriam an philoso-
 phiam, populi regendi artem an mortem viri,
 praedicare oporteat.

20. Nullo vero labore, *inquit*, oberratio-
 nem effugeris: sed quamcumque partem arri-
 piens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. *Apta tibi hic fuerit*
 elo-

31. γ' ἂν σοι οὐδ' ἢ] Sic recte *Ven.* utraque.
 In plerisque impressis γοῦν σοι ἢ ἢ. *Fl.* ve-
 ro μὴ etc. *du Soul.*

ἐπείνε μὲν γε τὰς ἀσραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ
 πειθῆς τι κέντρον 32) δόξῃ παραλαβόντες,
 ἀλλ' αὐτὴν γε εἶχ' ὀρώμεν, δῆλον ὡς ὑπέρ
 τὴν Φαντασίαν, εἰδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, εἰδ'
 οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τῷ χρόνῳ βάσανον,
 καὶ κρίσιν. 33) τὰ δὲ τῷ Δημοσθένει ἀλλὰ
 σοὶ καταλείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο.

Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς
 πολιτείας αὐτῷ τραπομένῳ καλὸν μίαν ἦντι-
 ναῦν

eloquentia Periclis. Illius nos quidem fulgura
 ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama
 accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*:
 scilicet praeter formam qualemcumque animo
 conceptam stabile et solidum nihil habentem,
 neque quod temporis illud examen iudicium-
 que possit sustinere. . . . Reliqua vero Demo-
 sthenis praetermittenda tibi, huc si verteris,
 fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare
 in republica facta converso decens fuerit,
 quod-

32. τι κέντρον] τὸ κέντρον legi jubet Hem-
 sterb. ad Nigrin. §. 7. Reitz.

33. βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrum-
 pi orationem. Thersagoras satis habet
 viam quasi monstrasse dicendorum in com-
 paratione Periclis cum Demosthene; reli-
 qua ingenio amici permittit. Gesner.

ναῶν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβὴν· εἰ δὲ βέλ-
 λοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν
 ἀποχερῶσαν λόγων ὑποβολήν. πολλὰ γὰρ ἐν
 ἅπασιν ἢ λαμπρότης. εἰ δ' ἔκ ἐκ τῶ πάντος,
 ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα· νόμος μὲν γὰρ
 Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθε-
 σθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ
 καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ'
 ἔδδ' τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν
 ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος,
 μή τι γε δὴ μέρος σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν
 εὐεργεσιῶν δὲ ἔδδ' δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. 34)

ἔκκεν

quodcumque inde decerpere dicendi argumen-
 tum, aut si largiter facere volueris, duobus,
 summum tribus dilectis, habere satis materiae
 ad dicendum subjectae, tantum est claritatis in
 singulis. Si vero non in universum, sed ex
 parte laudare velimus, praesto quidem Home-
 rica lex est, Heroum laudes instituere e parti-
 bus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero
 etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indi-
 gnum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum,
 aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis
 partem aut mentis adeo; per beneficia autem
 ire singula nemini datum sit. Ergo neque
 aegre

34. ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν] ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν
 an significare possit *narrare beneficia*, ve-
 hemen-

ἔκινεν ἔδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιασάσθαι, καθ' ἐν τῶν
αὐτῶ καλῶν ἐπαινεμένος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν
ἔδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαιέσαι.

Ταῦτα τῶ Θερσαγέρε διελθόντος, ΛΥΚ.
Οἷμά σε, ἔφην, ἐν ἐπιδεδείχθαι μοι βεβλόμε-
νον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν
λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημο-
σθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσιθέντα.
ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔν, ἔφην, τὴν ῥασιώνην ὑπο-
τι-

aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum,
quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoqui-
dem universitati suarum laudum ne ipse qui-
dem par esse videatur.

22. Haec ita percurrente Thersagora, LYC.
Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demon-
stratum mihi cuperes, non solum poëram te
bonum esse, illud quasi corollarium fecisse De-
mosthenem, soluta oratione adjuncta carmini-
bus. THERS. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquis*, ne-
gotii tui ob oculos positurus eo provectus sum,
orationem ut percurrerem, et levia tibi illius ve-
stigia

hementer dubito. Suspicio post *Wolsum*,
legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tan-
to magis, cum compendium syllabae *σας*
in literam ξ transire facile potuerit. *Gest-*
ner.

τιθεῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι
 τῆς Φροντίδας ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.
 ΛΥΚ. Πρᾶργε τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν ἄδέν,
 εὖ ἴσθι. σκόπει δέ, μὴ καὶ πλῆον ἢ γεγονὸς θά-
 ττερον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφην, τὸ
 ἴαμα. ΛΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαί,
 τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατρῷ δίκην τὸ τῷ νο-
 σῆντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις;
 ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή; ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἂ τα-
 ράξειςεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον,
 ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνάλωται
 παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥς τε ταύτης τῆς ἀπο-
 ρίας ἔωλὰ σοι τὰ ἴαματα. ΘΕΡΣ. Τῷτο δ' ἔν,
 ἔφην,

stigia signarem, si quid de cura tua remittens,
operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris,
inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide,
ne illud alterum (illa difficultas, quae me angit)
etiam auctum sit. THERS. Praeclaram, inquit,
mihi medicinam narras. LYC. Nempe, inquam,
difficultatem praesentem ignoras, deinde me-
dicini instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem
iis, quae turbare forte eum queant, si quis pri-
imum ad ejusmodi orationem aggrediatur, me-
deri conatus es: at illa olim consumta sunt
antiquis annorum anfractibus. Igitur diffi-
cultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae.
 THERS. Haec ipsa ergo, *inquit, Medicina*
 tibi

ἔφη, σοι τόγ' ἴαμα· χρὴ μέντοι, καθάπερ ὁδὸν, θάρσυνεσθαι εἶναι τὴν συνηθεσάτην.

ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 35) πρὸς-
θέμην, ἢ Φασὶν Ἀννικερὶν τὸν Κυρηναῖον Φιλο-
τιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τὰς ἐταίρους.
τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀρματηλασίαν ἐπιδει-
κνύντα, πολλὰς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνοντι
δρῶ-

tibi *suppeditas*. Nempe velut viam, tutissimam
oportet esse eam, quae tritissima est.

23. LYC. *Male narras*. Nam contrariam,
inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam
appetuisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud
Platonem ejusque sodales. Cyrenaeum enim
ajunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa
circum Academiam egisse curricula, per ean-
dem

35. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in in-
terpretatione huic responsioni verba prae-
misi *Male narras*; lucis inferendae causa fa-
ctum est. Nempe sic abrupte loquuntur
Graeci et Latini, cum concedunt quidem,
quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere
ostendunt. Aliquoties ita noster in *Her-
motimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2,
7. extr. Ceterum hanc de Anniceri nar-
rationem habet etiam *Aelian.* H. V. 2, 27.
Gesner.

δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μηδὲν παραβάντας, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου ἐη-
μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι. τὸν δὲ γε-
γναυγτίον σπεύδει, τὰς ἀρματοτροχίας ἀλεί-
νειν· ἔμᾶλα ῥᾷδιον δ', οἶμαι, καινεργεῖν ὁδὸς,
τῶν τετριμμένων ἐκτροπόμενον. ΘΕΡΣ. Ἀλ-
λά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ.
Ποῖον; ἔφην, ἔ γὰρ ἀκήκοα.

ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν
ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδόμενον· τὸν δὲ
γράψαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ
τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν
ἐκδόντα, μέμφοσθαι, μὴ γὰρ τῷτο πρόσάξαι·
τὸν

dem omnia orbitam, quam nusquam egredere-
tur, ita ut curriculi nōn nisi unius in solo vesti-
gia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non
nimis autem facile arbitror, novas committi
vias, declinatis his, quae tritae sunt. THERS.
Verum enim vero sapiens, inquit, Pausonis
commentum est. LYC. Quodnam? inquam:
nec enim audiui.

24. THERS. Pausoni pictori pingendum
locatum ajunt equum volutantem se: at illum
pinxisse currentem, multumque circa equum
sublarum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se
jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut,
sum-

τὸν ἔν Πάυσωνα τῷ πίνανός τὰ μετέωρα κα-
 τῶ περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπι-
 δεῖξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαινον κεί-
 μενον ὀφθῆναι καλινδόμενον. ΛΥΚ. Ἦδὺς εἴ,
 ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷ μὲ σροφὴν με-
 μηχανῆσθαι τοσάτων ἐτῶν, ἀλλ' ἔχι πάσας
 σροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεξιόνα, μὴ τὸ τελευταῖον πᾶ-
 θοίμι τὸ τῷ Πρωτέως. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη,
 πάθος; ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν
 γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθραπί-
 νης ὀψέως, ἐπεὶ κατηγαλῶκει πάσας ἰδέας ἀν-
 θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ σοιχείων, αὐθις αὐτὸ πε-
 νία μορφῆς ἐπεισάκτε, Πρωτέα γενέσθαι.

ΘΕΡΣ.

summis tabulae versus ima conversis, picturam
 ostenderet, sicque equum inversum volutari
 visum esse. LYC. Suavis homo es, *inquam*,
 Thersagora, si putas unam me, tot annorum
hominum conversionem machinari, non potius
 conversiones omnes et circumductiones mutare,
 ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat. THERS.
 Quid illud est, *inquit*? LYC. Ne fiam, *inquam*,
 quod ille factus est, cum humanam speciem
 studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elemento-
 rum, rursus denique adscititiae formae inopia,
 Proteus factus est.

ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ θεέ, εἶφην, τᾷτο. παρῆξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρητημένην Φροντίδα. τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τῆς σῆς κυήματος ἀφροντίς γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσαις. ὡς ἔν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμεν, ὁ δ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἐνθάδε γενόμενος, ἐπιπύξας τὸ γραμματεῖον, ΘΕΡΣ. Κομίζε τὸν ἀκροατικόν, εἶφην; μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν; ἀλλ' ἔπως εἶσθαι μοι χάριν.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, omissa parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.

LYC.

χάριν. ΑΤΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν, ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰδέναι.

Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις; ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῃσθεις, τὸ βιβλίον ἔκαστα πάρεργον ἐκτεσάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ προαχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένος ἃ μοι δοκεῖς ἐκ ἂν παρέργως ἀκῶσαι. ΑΤΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. 36)
ἐγώ

LYC. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid sit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris. LYC. Et nunc, *inquam*, pro istoc nuncio eam tibi gratiam perfolvo, ut reliquos

S 3

etiam

36. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur; petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poema sibi peragat. Du Soul.

ἐγὼ μὲν ἔν' ἂν ἀπολείψωμά σε, πρὶν ἢ τὴν ὑπό-
σχου ἐργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰς ἱακῆας μέ-
με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, εἰκῆς δ'
ἐξιάσθην αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.

Ὡς ἔν' ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῆ γραμματείας,
διατρέψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδῆναι τῷ παιή-
ματι τὰς δικαίας ἐπαίνας, ἤειμεν εἰς τῆ Θερσα-
γόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ,
καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμεν. ἐντυ-
χῶν δ' ἔτω τὴν γνώμην διεσέθην, ὥς ἔδεν τι
περιτρέψας, 27) ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε
καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. ἔδὲ γὰρ τῷ
Ἀσκληπιῷ μισθόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ
τῶν

etiam versus tuos audiam: neque vero te re-
linquam ante, quam fides promissis tuis consti-
terit. Magnificis tu me epulis Homeri natali-
ciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus
videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, con-
morati paululum, dum dignae poemati laudes tribue-
rentur, Thersagorae domum ivimus, et vix quidem,
sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto iam
discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
ut nihil immutatum, sed ipsis eorundem nominibus et
verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus
bono-

37. περιτρέψας.] παρατρέψας emendat Ges-
ner.

τῶν πρὸς ἰόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾠμάτων
τὰ Ἀλυσσίδην τὴν Τροισηνίαν, καὶ Σοφικλέαν,
ἔδοται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιήσιν καὶ νῦν
ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέλειπται.
τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν
καίρῳ νομίζουσι χάριν καὶ ἐλάττω φέρει, τῷ τῶν
θεῶν δόκειν τετιμημένον.

Τὸ μὲν ἐν βιβλίον, πᾶτα. (ἐς δὲ τῶν ὑπο-
μνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε δρᾶμα)
τὸ βιβλίον 38) Φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνηνύσθαι
παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα
τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τὰς Φυγάδας ἐτέτακτο
συλ-

honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutan-
tium fecit cantica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis
carmina canuntur; et Baccho novum carmen scri-
bere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est: sed
quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium
opportune proferunt, non minus commendant, quod
sic honorem habuisse Diis videntur.

28. Liber itaque hic (est autem commentario-
rum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram
rem pertinet, colloquium.) liber ergo refert, Anri-
pastro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic
Archias, si quis juniorum forte ignorat, compre-

S 4

ben-

38. τὸδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον] Ita Gesn. dē-
dit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου.

συλλαμβάνειν. ἐπέσκαλτο δ' αὐτοῖ καὶ Δημοσθέ-
νην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιά-
σασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ
μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλ-
πίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς ἔν
ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,
εὐθύς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν.

Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ Φράσει τὰ λοιπὰ
τὸ βιβλίον. APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε. ANT.
Τί δ' ἄ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;
APX. Ἠγαγον ὡς ἡδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων. ANT. Ἀπ' ἐλπί-
δος γε μὴν ἐσφηλας, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ τῶν
ὄσων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην ἐκ ἔχοντι;
APX.

*bendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata
acceperat, Demosthenem persuasionibus potius quam
vi eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipa-
trum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in
dies exspectans Demosthenem. Cum igitur audisset
e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro
eum jussit vocari.*

29. *Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus dicit
religua.* ARCH. Salve, Antipater. ANT. Quidni
salvus sim, si adduxisti Demosthenem? ARCH.
Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum
Demosthenis adfero. ANT. A spe dejecisti me,
Archia. Quo enim mihi ossa et urna, Demo-
sthenem ipsum non habenti? ARCH. Nempe
per

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτῆ, ὧ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' εἰ ζῶντα
κατελήφατε; 39) APX. Κατελήφαμεν. ANT.
Κατὰ

per vim, o Rex, retineri anima viri non pote-
rat. ANT. Cur vero vivum non comprehendi-
stis? ARCH. Comprehendimus. ANT. Ergo
S 5 in

39. πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί
δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;] In omni. Edd.
haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν
κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα
τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες etc. a c. 34. fere
ad finem 37. huc infarta, quae transposi-
tione sananda etiam monet Anonym. in
Misc. Obs. Britan. Maji et Jun. 1733. p.
370. Aliquid deesse viderat et Wolf. ini-
tio operum Demosth. Transpositione etiam
sanaverat Solan. exceptis duobus versibus,
quos aliter constituit. At nos Gesnerum
sequimur. Reisz.

κατέχειν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' οὐ]
Potuitne, Lector, melius continuari oratio.
Quam male vero in libris omnibus, tum
editis, tum, quantum mihi constare po-
tuit, Mss. ab hoc inde loco partes commen-
tariarum, ut fingitur, Macedonicorum in-
ter se cohaeserint, vel distractae fuerint
potius, facile intelliget, si quis conferre
cum

Κατὰ τὴν ὁδὸν ἄν τεθνήσκεν; APX. Οὐκ, ἀλλ' ἔπερ ἦν, ἐν Κηλχυρίᾳ. ANT. Τῷχα τῆς ὑμετέρως γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, εἰ θεραπευόντων τὸν ἀνθρώπον; APX. Ἀλλ' εἰς ἡμῖν ἐγένετο. ANT. Τί Φῆς; ἀνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες εἰ ἔχετε.

APX.

in via periit? ARCH. Non, sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis. ARCH. Sed neque hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.

30.

cum hac editione quamcumque aliam voluerit: Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocato in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versum in *Aldina* editione 37 et 40. in *Basileensi* 71 et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de qua re agatur. *Gesner.*

ΑΡΧ. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι, καίτοι πλεόν ἂν ἐδὲ βιασαμένοις ἄδεν ἦν· καὶ γὰρ ἂν ἐμελήσαμεν. ΑΝΤ. Οὐκ οὐγε ὑμεῖς ἐδὲ μελήσαντες· ἴσως ἂν ἐκ τῆς ὑμῶν πέρας πέθνηκε βίας. ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὰν ἀκ ἀπέκτειναιμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθεσθαι ἀναγκαῖον ἦν σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλεόν, εἰ ζῶν ἀφύκτο; πάντως ἐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

ΑΝΤ. Εὐφῆμαι, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μὴδ' ὅσις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην ἀλλὰ νομίζειν ὁμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τάττας ζητεῖν τὰς κακὰς ἀπο-

30. ARCH. *Nomme enim jufferas, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota, etenim jam parabamus.* ΑΝΤ. *Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra injuria mortuus est.* ARCH. *Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admoveere, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.*

31. ΑΝΤ. *Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium, sed putare simile et ejusdem felicitatis esse, invenisse Demosthenem, et illos conquerere homines male perditos,*

ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, 40) καὶ τὸν
 Μαραθώνιον Ἀριζόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς
 Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων ἔδῃ δια-
 φέροντας, ἀνθρώπους ταπεινὰς, ἀφορμῇ προσ-
 καίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μι-
 κρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασείας ἐξαναστάντας,
 εἴτα πτήξαντας ἐκ. εἰς μακρὰν, δίνην τῶν δι-
 λυνῶν πνευμάτων καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, 41)
 καὶ

ditos, Himeraeum Phalereum, et Marathonium
 Aristonicum, et illum ex Piraeo Eucraten,
 torrentibus rivis nihil dissimiles, humiles ho-
 munciones, tumultuum temporariorum occa-
 sionibus *velut* innatantes, et ad parvam spem
 turbarum ferociter exsurgentes, deinde paullo
 post, ventorum vespertinorum more residentes;
 et infidelem illum Hyperidem, alienum ab
 ami-

40. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeraeo
 Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico
 Marathonio, atque Hyperide *Plut.* in V.
 Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos
 Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento
 detractos, Cleonas missos ad Antipatrum,
 et ibi perisse. *Gesner.*

41. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus
 Demosthenem acceusavit. Vid. *Plut.* in X.
 Rhet. 1559. et jam reconciliato alteram
 accu-

καὶ τὸν ἄφρον ἡμοκόλακα, τὸν ἐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τῷ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, ἐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον; ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ἔ' πολὺ γέν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην 42) αὐτῷ τὴν κλέθοδον ἀκηκόαμεν γεγέσθαι. τῷ δὲ ἐκ ἑμε-

λεν;

amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea praebere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidior viro, quam olim Alcibiadi, reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic (*Hyperides*) pensi nihil habuit, neque

accusationem parabat, 1560 et 1561. vehemens hic et acerbus; ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116. I. du Soul.

42. λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατρίναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας θεινῆς αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ, οὐ βεβιασμένους, ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. Gesner.

λεν, εἰδ' ἐπισχύνετο κατὰ τῶν πρὸτε Φιλτά-
των τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἔχεῖν δέπαι τῆς
ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν 43)

APX. Τί δ' ἐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δη-
μοσθένης; ANT. Οὐχ ὅτ' μέλοι τρόπαι πί-
σεως, Φίλον πᾶν ἄδελου, καὶ βέβαιον ἦθος
ἡγαυένω· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς
καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχὲ τίμιον. εἰδὲ
κακίων ἐγὼ Εἰέρξει, τῷ Βῦλιν καὶ Σπέρχιν 44)
τὰς

que puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant
amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe
improbitalis illius caussa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter ini-
micos nostros inimicissimus Demosthenes? ANT.
Non sane, si quis moris ac fidei rationem ha-
beat, amicumque sibi, quidquid est in mori-
bus incorruptum ac stabile, judicet. Nam ho-
nesta profecto apud hostes etiam honesta sunt:
virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque
Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque La-
cedae-

43. ἣν ἔχεῖν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi lin-
guam quidam tradidere apud *Plus.* V. De-
mosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi
linguam, ne conscios proderet: idem in
Hyperide. *Gesner.*

44. Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν] Historia est Herod.
7. 134. quamquam Σπερδίνης ibi vocatur.
Gesner.

τὰς Λακεδαιμονίης θαυμάσαντος, καὶ κτείναν
παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ
Δημοσθένη, αὐτὸς τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ
κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ
τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολι-
τευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἔχ' ὡς ἀν-
νομίσεις τις τῆς τῶν λέγων δεινότητος· εἰ καὶ
μηδὲν μὲν ὁ Πύθων 45) πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀτ-
τικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τέτρ-
κῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ
ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις
ἀπο-

cedaemonios admiratus, cum interficiendorum
potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam
omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athe-
nis, quamquam non satis otiose, convenerim,
et ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in
republica factis, cognoverim, in admiratione
habui, non, ut existimare aliquis posset, ex
dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python,
Attici autem oratores ludus sunt, comparati ad
hujus clamores, et contentionem, et verborum
compositionem, et circumscriptam sententiarum
concinnitatem, et demonstrationum continua-
tio-

45. ὁ Πύθων] Orator Byzantinus eloquen-
tissimus, cujus Demosthenes et Aeschines
in orationibus meminerunt. *Guizot.*

ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρασικῷ·
μετενοῶμεν γὰρ, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Ἀθηναῖς συν-
ηγαγομεν, ὡς ἐλσέγοντες Ἀθηναίαις, Πύθωνι,
καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπίστυκότες,
εἶτα Δημοσθένει. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύνα-
μις αὐτῷ τῷ λόγῳ.

Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταπτον, ἐν
χώρᾳ τιθεῖς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
ὑπερηγάμην τῷ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέ-
σεως, ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς 46) ἐν
ἀπ' α'-

tionem, et illam cogendi pariter atque impel-
lendi vehementiam. Itaque poenituit nos con-
vocasse Graecos Athenas, cum refutare Athe-
nienſes vellemus, a Pythone et promissis Py-
thonis inducti, ac deinde in Demosthenem et
argumenta Demosthenis incurreremus: in illo
autem esset vis dicendi, quae nullum nobis
aditum praeberet.

33. Verum hanc ipsam secundam numera-
bam, quam in instrumenti loco ponerem. Ip-
sum quidem Demosthenem admirabar super
omnia sensus illius caussa et prudentiae, qua
animam recto velut clavo in decumanis fortu-
nae

46. ἐπ' ὀρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in
qua mentem suam tanquam navem tenuit.
Respicitur ad Rhodium illum gubernato-
rem,

αἰπάσαις Φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης,
 καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιπ-
 πον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τὰνδρὸς
 ἡπισάμην. ἔτος μὲν γὰρ δημηγορίας ἐξαγγελθεί-
 σης Ἀθήνηθεν ποτε, καταπτομένης τῆς Φιλίπ-
 που, καὶ Παρμενίωνος ἡγατακτηκότος, καὶ τι
 καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος,
 ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρ-
 ῥησίας

nae fluctibus nusquam declinantem servaret, et
 malo nulli concederet. Ac Philippo eandem
 quam mihi de viro sententiam fuisse noram.
 Ille quidem, nunciata aliquando Athenis con-
 cione, qua iste in Philippum invectus fuerat, et
 indignante Parmenione, atque joci etiam ali-
 quid in Demosthenem adjiciente, „Jure suc-
 „inquit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi
 „sumit

rem, ὃς ἔφη, ut est ap. *Aristidem* Rhod.
 p. 542. Jebb. *Κεῖμαζομένης αὐτῷ τῆς νεώς,*
καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ
τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὥς Πότειδαν, ἴσθι,
ὅτι ὄρθαν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum cla-
vum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17,
24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum ani-
mo fuisse in exilio illo Demosthen. simi-
lemque Ciceroni, monet Plutarchus. Ges-
ner.

ῥησίας τυγχάνειν μόνος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδος δημαγωγῶν ἔδαμξ τοῖς ἀπολογισμοῖς
ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι
μᾶλλον ἠβελόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις
ἐμαυτὸν πεπισυκέναι. νῦν δ' ἐκείων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πρόβατα,
θρέμματα, γῆν ἐ Βοιωτίας, ἐδ' ἔνθα τι 47)
παρ'

„sumit Demosthenes. Solus certe ille orato-
rum Graeciae nusquam expensarum mearum
„rationibus inscriptus est, cum tamen mallet
„ipsi, quam scribis triremium, me committere.
„Jam vero illorum unicuique aurum, ligna,
„reditus annuos, armenta, praedia, partim
„Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expen-
„sa

47. ἐν Βοιωτίας, ἐνδ' ἔνθα τι] Haec ita ap-
paret arcte cohaerere, ut sine injuria et
internecione sententiae divelli non pos-
sint: et tamen longe erant distracta. —
Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed
δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere
mihi visus sum. Primo igitur aio, cum
ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere
participiam παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali
ad distributivum nomen relato. Deinde
Boeotiam Atticae illam conterminam, et
Demagogis Atticis commodam, in pote-
state Philippi bis fuisse constat, in tantum
certe,

παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμαῖς δὲ θᾶττον ἐν τῷ
Βυζαντίων τεῖχος 48) ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δη-
μοσθένει χρυσίῳ.

Ἐγώ

„la a me lata video. At celerius machinis ca-
„piamus Byzantiorum moenia, quam auro De-
„mosthenem.

T 2

34.

certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia,
pecora, praedia dare et assignare suis illis
amicis mercenariis posset, semel in bello
sacro, et deinde post pugnam Chaeronen-
sem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ'
ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογεγραπται, χρυσίον,
ξύλα, πέρους, θρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας,
ὃς δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sen-
tentia, quam interpretando expressi, seu
magis ad verbum placeat, Nunc illorum
unusquisque scriptus est aurum — altis Boeo-
tide, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.
Ita sanari potest locus difficillimus, nulla
litera immutata, nisi illa negatione, quae
orta videtur ex studio conglutinandi, quae
tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi
poeticum esset, (certe non satis attendi,
an etiam in soluta oratione adhibeatur)
poteramus etiam suspicari, οὐκ ἔστι δὲ Βοιω-
τίας, ὃ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia
plane eadem. Gesner.

48. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda
depulsus Demosthenis consiliis fuerat Phi-
lippus. V. Oras. de Coron. c. 27. Gesner.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, εἶφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τῷ ἀργύριον μὲν προσέμην ἂν, 49) Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τῷ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τᾶ-Φρω, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τῷ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τὰς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδις ἂν προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βελοῖμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον· μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μεσθοφορικόν, τῆς ὀπλων

34. „Atque ego, *inquit*, Parmenio, si quis „Atheniensis Athenis dicens patriae me suae „praeferat, huic argentum quidem objecerim, „non autem amicitiam. Si quis autem patriae „caussa odio me habeat, hunc ego oppugno „non secus atque arcem, et moenia, et navalia, „et fossam: sed virtutem ejus admiror, be- „tam civitatem tali possessione praedico. At- „que istos quidem extra usum constitutus lu- „bens una, *cum ipsis hostibus*, perdam: hunc „autem malim hic apud nos esse, quam Illy- „riorum equitatum, et Triballorum, et quid- „quid est militis mercenarii; qui armorum viri- „bus

49. [προέμηναι] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugien-
da. Gesner.

δῶκ' αὖ βίας τὴν τ' ἄλγος πειθῶ, καὶ τὸ τῆς
γνώμης ἐμβριθεὶς ἀδαμῇ τιθεὶς δεύταρον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιάτ' εἰς
τινας καὶ πρὸς εὐὰ κόγας ἀποιήσατο. τῶν γὰρ
μετὰ Διοπίθου (50). Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων,
ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος, ὁ δ' εὖ μάλα γα-
λίσσας, εἶπε· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρα-
τιώτην δέδοικας ἡμῶς, αἱ μὲν τρηῆρεις, καὶ ὁ
Πειραεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ
Φλήγεφος. τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράττειν διονυ-
σιαζόντες, ἐν κραινομίαις καταζῶντες καὶ χο-
ροῖς;

„bus vim oratione persuadendi, et consilii gra-
vitatem postponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero
etiam apud me sermones habuit. „Misso enim
„Athenis Diopithe cum suis, sollicitudinem ea
„mihi res adferebat. Ille vero in risum solutus
„dicebat: tu autem ducem Atticum aut mili-
„tem nobis metuis? Triremes quidem, et Pi-
„raeus, et navalia, nugae mihi et ludibria:
„ecquid vero homines faciant bacchanalia ce-
„lebrantes, viventes in viscerationibus, et

T. 3

„cho-

50. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθου] Pro quo scri-
pta exstat oratio Demosthenis de Cher-
sonneso, ex qua Diopithes in Philippi re-
gnum excurrerat. Gesner.

ροῖς· εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἴς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἶχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλὸς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνέμενοι· νῦν δὲ εἰς σκαῖας ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφάσκης, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολυθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρετάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν ἢ τεχνάζοντες, ἢ ἐπαχειρῶντες, ἢ βλαβεύμενοι, καὶ καθ' ἅπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἐνδραπέδος ἐστὶ, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὰ γέ τοι κατ' αὐτὸν, ἢ Ἀμφίπολιν εἰλαμεν, ἢ Ὀlynθον, ἢ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν ἔχι Χερρόνησον, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κειρατήκαμεν.

Ἄλλ'

„choris. Si unus Demosthenes Athenis non
 „effet, facilius urbem haberemus, quam The-
 „banos et Thessalos fraude, vi, occupando,
 „emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
 „omnibus imminet, et nostros impetus subse-
 „quitur, ad nostra se imperatoria consilia velut
 „in acie opponit. Illum non fugimus, cum
 „machinamur aliquid, cum conamur, cum de-
 „liberamus: uno verbo, ille nobis homo im-
 „pedimentum est et propugnaculum, quo mi-
 „nus una omnia impressione habeamus. Certe
 „per illum *ſi ſciſſes*, non Amphipolin cepiſſe-
 „mus, non Olynthum, non Phocenses habere-
 „mus et Pylas, nec Chersonnesum, et quorum
 „circa Hellespontum potius sumus.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἀήοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρε καθεύδοντας τὰς αὐτῆς πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παρήσει κρύβμενος, ἐλίχον τῆς πρὸς ἡδονῇ φροντίσεως. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τὰς πόδας ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθεται δὲ τὸ ναυτικὸν νόμον τριηραρχικῶς, ὑπὸ τῆς οὐταξίας μονοῦ τελείως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρήμιναν ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δραχμὴν 51 καὶ τὸ τριώβολον πρὸς τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τέτῳ κατακεκλιμένους εἰς τὰς
προ-

36. „Sed ille invitos etiam cives suos, et
„velut a mandragora dormientes excitat, liber-
„tate dicendi velut urens et secans illorum so-
„cordiam, parum, quid jucundum illis sit, so-
„licitus. Transfert idem pecuniae redditus a
„theatris ad exercitus, trierarchicis legibus
„constituit rem nauticam perturbatione rerum
„tantum non plane corruptam. Abjectam satis
„longo jam tempore ad drachmam et triobo-
„lum civitatis dignitatem excitat: hosque olim
„inclinatos ad majores suos revocat, atque ad
T 4 „aemu-

51. πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, πρὸ συνηγο-
ρικόν, h. e. pretium oratori solutum, quo-
ties vel in privata causa vel in publica ad-
efferet. Triobolum τὸ δηνάριον s. merces
judicis. Gesner.

προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι 52) κατειργασμένων, συνίσησε δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τῷτον ἐλαθεῖν ἐστίν, ἔ Φανακίσαι, ἔ πρίασθαι δ' ἔ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο.

Τῷτον ἂν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποσώλεις. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τῷτο τοῖς 53) νῦν ὁ Δημοσθέ-

„aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique auxilii foedera, et conventiones inter Graecos constituit.
 „Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit.

37. „Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes et classes.
 „Quod enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt et Pericles, his nunc Demosthe-

52. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16. nempe de Corona c. 60. Gesner.

53. τοῦτο τοῖς] Ex emendatione Solani et Jenschii. τοῦτοις Edd. antea male. Reitz.

σθένης, ἑφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τῇνι συνέ-
 σιν, Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γὰρ
 αὐτοῖς Ἀχαιὴν, Εὐβοίαν, Μέγαρον, τὰ περὶ τὸν
 Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε,
 ἔφη, ποιῶσιν Ἀθηναῖοι, Χάρετα μὲν καὶ Διο-
 πείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιέστες τινας ἀπο-
 δεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἰσω κα-
 τήχοντες ἐπὶ τῷ βήματι. ὡς εἰ τῶτον τὸν
 ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρα-
 τοπέδων, καὶ κειρῶν, καὶ χρημάτων κύριον
 ὄντων, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι
 τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀντα-
 γωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχῇ συμπεριτρέχει
 κατα-

„mosthenes est, prudentiae nomine comparan-
 „dus cum Themistocle, cum Pericle autem ob
 „sensum in republica. Dicto igitur audientes
 „illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 „Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praecclare
 „e te mea faciunt Athenienses, cum Chareta
 „et Diopithen, et Proxenum, et horum similes
 „quosdam imperatores constituunt, Demosthe-
 „nem vero domi in tribunali retinent. Quod
 „si hunc hominem armorum faciant et navium,
 „et exercituum, et temporum, et pecuniarum
 „dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia
 „in disceptationem vocet: qui vel sic suis me
 „decretis oppugnet, circumquaque concurrat,

καταλαμβάνει, πέρησ εύρίσκει, δύναμιν συλλέγει. ὁ δὲ ἐπιμήκεις βόλῃς 54) ἀπαπέμπει συν-
πύττει δυνάμεις, ἀντιμαδίσεται.

Ταῖα ὅντα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φέ-
λοππος περὶ τῶνδρός ἐλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς
τύχης χρησῶν τιθέμενος, τὸ μὴ βραβηγεῖν τὸν
Δημοσθένην. ἔγχε καὶ τὰς λόγους ὥσπερ κριὰς ἢ
καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμημένους, διασείων
αὐτῷ καὶ καταράττειν τὰ βλαπήματα. περὶ
μὲν γὰρ Χαιρωνείας, ὅδε μετὰ τὴν ψικὴν ἐπαύε-

τα

„deprehendat, reditus inveniat, copias contra-
bat, * amplissimas classes dimittat, copias in
„aciem mittat, huc illuc transiens obfistat.

38. Talia et tum et saepe alias ad me Phi-
lippus de viro dicebat, inter fortunae munera
illud referens, quod exercitum non duceret
Demosthenes: cujus quidem etiam conciones,
samtquam arietes quidam et catapultae ab Athe-
nis inde ruentes sua convellerent disturbarent-
que consilia. Nam de Chaeronea neque post
victo-

54. δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις βόλῃς]

Sentisne, lector, haec olim miseram in
modum distracta, ita jam commissa inter
se et tam firma compage cohaerere, ut di-
velli nullo modo possint? Si haec non est
certa emendatio, ilicet de tota arte actum
est: exsequias eamus criticis. Gesner.

το πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅταν ἄνθρωπος ἡμῶν
κινδύνῳ κατέστησεν· μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, 55)
καὶ κακίᾳ βραθυγαίῃ, καὶ σφατιωτῶν ἀταξίᾳ
καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλῇ
πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κεκρατήκαμεν,
ἀλλ' ἐπὶ μῶς γε ταύτης ἡμέρας. τὸν παρὶ τῆς
ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κινδύνον ἐπέστησέ μοι,
τὰς εἰσὶν πόλεις εἰς ἐν συναγωγῶν, καὶ πάσαν
τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους
ἄμα

victoriam commemorare apud nos desinit, in
quantum nos periculum vir ille adduxisset.
„Etsi enim praeter spem et vitio ducum, et
„millitum immodestia, et nec opinata fortuna
„inclinacione, quae in multis saepe perficien-
„dis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die
„et imperii et vitae adeo in periculo me con-
„stituit, conductis in unum praestantissimis ci-
„vitatibus, Graecis copiis omnibus collectis;
„Athe-

55. καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα] Sic legendum
etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satia
difficilem statuere, *An enim ideo minus me-
gnum periculum etc.* Blandius forte sic cor-
rigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim
nisi praeter spem vicimus.* Sed primum il-
lud, quod etiam *Wolffio* placuit, probe
tunc. *Gesner.*

ἄμμι καὶ Θηβαίους· Βοιωτὰς τε, τὰς ἄλλας, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος· διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἰσω μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν.

Τοιοῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι· καὶ πρὸς γε τὰς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένους μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής, Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην ἐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί· καὶ πρέσβεις ἐπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινας ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποσέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶστα ἦν κενρατικώς·

„Atheniensibus simul et Thebanis Boeotiisque
„reliquis, et Corinthiis Euboënsibusque, et
„Megarensibus, et praestantissimis Graeciae,
„in periculi societatem coactis, meque ad in-
„teriora Atticae penetrare prohibito.

39. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: et his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt et Theffali.“ Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 301

κώς τῷ Δημοσθένει δ' ἐπιστάτος, Μάτην, εἵ-
πεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν.

Οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ τῶν Δημοσθένει λόγων
ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέν-
τοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβει-
μεν τοιαῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί
ποτε νομίζεις; βῶν ἂν ἐπὶ σφαιρὴν ἡγομεν; ἢ
πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνι-
κῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιέ-
μεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς
προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων
ἐστὶ δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' ἂν
τὸν Ἀλέξανδρον, 56) καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέ-
γων,

ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthe-
nes, „Frustra, *inquit*, legationem misimus.

40. „Neque enim contra Demosthenis ora-
„tiones tropaeum licet erigere.“ Haec Phi-
lippus. Et profecto omnibus modis inferiores
(*nos Philippo*) talem virum si cepissemus; per
Jovem, Archia, quid tandem putas? bovemne
ad macellum acturi eramus, an consiliarium
potius de rebus Graecis, totoque imperio *nostro*
adhibiturus? Natura enim illi me etiam ab ini-
tuo conciliari sentiebam ex ipsis in rep. gestis,
magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum
apud Alexandrum et nos ageret, ac tot habe-
ret,

56. πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξ[.] Sic omnino le-
gen-

των, 57) εὐδὲν ἐπαύετο· τοσάτων ὄντων αὐτῷ
 τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδὲν ἄτω πώποτε
 θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ
 τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους καὶ τάχους,
 καὶ παρρησίας, καὶ καστερίας.

Τμοῖς δέ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβού-
 λου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, 58) καὶ πο-
 ρᾶσθε δώροις καὶ τῷτον ἀναπεῖθεω ἄνθρωπον,
 καὶ

tet, qui suam domum audiendi caussa frequen-
 taverant, nunquam desinit praeter omnes hunc
 admirari ob magnitudinem ingenii, et illam
 circa exercitationes continentiam, et gravita-
 tem, et celeritatem, et libertatem dicendi, et
 constantiam.

41. „Vos autem, *inquit*, de illo cogitatis,
 „ut de Eubulo *quodam*, et Phrynone, et Phi-
 „locrate, et hunc donis conatini in partes tra-
 „du-

gendum, cum αἰτιολογικὴν particulam se-
 ries orationis postulet. Et quam facile est
 Γ in Τ mutari? *Gesner.*

57. λέγων] Sic dedi ex *Junc. Venet. 2.* et
Florent. ἀγων cert. *Reitz.*

58. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκρά-
 τος] Hos patriæ suae Athenarum pro-
 ditores nosse datur ex oratione Demosthe-
 nis de falsa legatione. *Gesner.*

καὶ τὴν πατρίαν εἶσαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ
 τε τοῖς δεσθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κα-
 τηναλωκότα. διμαρτάνοντες δέ, Φοβήσεσθαι
 οἴεσθε, πάλαι βεβηλευμένον τὴν ψυχὴν ὑπο-
 θεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδελφοῖς τύχαις. καὶ
 καταπτομένους τῶν πραττομένων ὑμῶν, ἀγανα-
 κτεῖτε. ὁ δ' ἐδὲ τὸν Ἀθηναίων ὄμιμον ὑπε-
 ρέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν
 πολιτείαν γυμνάσιον Φιλοσοφίας προθέμα-
 νος.

Ταῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμην
 αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει
 περὶ τῶν παρόντων, ἀκούσας λέγοντος, καὶ
 τῶν

„ducere hominem, qui patrimonium quoque
 „in Athenienses, privatim in egentes, publice
 „in civitatem impenderit; et ubi hac spe ex-
 „cidistis, terrere illum vos posse arbitramini,
 „cui olim deliberatum sit animum subicere in-
 „certis patriae fortunis? et in facta illo vestra
 „invehente, indignamini? qui nec populo
 „Atheniensium se submittat. Nescitis, inquit,
 „patriae illum amore tractare rempublicam,
 „sibi autem eam philosophiae gymnasiū con-
 „stituisse.

42. Talia, Archia, supra modum cupiebam
 consuetudine illius atrens ex illo audire, et
 quae ipse de rebus praesentibus esset sententi-
 tia:

τῶν αἰὲν ἑκείνων παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάων, ὅ
 ἐδεόμην, ἀποσᾶς, ἀπλᾶ τινος ἐξ ἐλευθέρας
 γνώμης ἀκῆσαι λόγῳ, καὶ Φιλαλήθους συμβε-
 λῆς μεταλαβεῖν καὶ τι καὶ νεθετηῆσαι δίκαιον,
 ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαρισίαν,
 πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτῷ βίον, ἐξὸν εὐ-
 γνωμονεσέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρηῆσθαι Φί-
 λοις. APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως
 ἂν ἔτυχες ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες ἔγωγε
 μανικῶς Φιλαδήναιος ἦν. ANT. Ταῦτα, ὦ
 Ἀρχία, τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέ-
 θανεν;

APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ,
 θαυμάσσειν καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεσμεμένοι διεφθέ-
 ρομεν

tia: atque, quoties opus esset, relictis qui sem-
 per in nos irruunt adulatoribus, simplicem et
 libera mente orationem percipere, et veracis
 consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem
 illum admonere, pro quam ingratis Athenien-
 sibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum
 liceret gratos magis et firmiores amicos habere.
 ARCH. Reliqua, Rex, forte consecutus esses:
 sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furo-
 rem usque ille amabat Athenas. ANT. Ita res
 habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quo-
 modo mortuus est?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex, ad-
 miraturus esse. Etenim nos qui vidimus non
 minus

ρομεν· εἰδὲν ἐμπλήξαι τὰ καὶ ἀπιστίας τῶν ὁρῶν-
των. 59) εἴποις γὰρ δὴ πάλαι ἐν ᾧδε βεβηλευ-
μένες περὶ τῆς ὑσάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ πα-
ρασκευὴ καὶ θῆσο 60). μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ,
ματῆς δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεῖς ἀνα-
λωκότες. ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ἡμῶν
λόγοι;

minus obstupescēbamus et fidem negabamus
oculis, quam qui non viderunt. Videbatur
enim olim deliberatum de ultimo die habuisse,
id quod apparatus indicat. Confederat nimi-
rum intus in templo. Frustra superiorum die-
rum sermones consumēbamus. ANT. Quinam
erant

59. τῶν ὁρῶντων] Sententia postulat, ut aut
negationem omīssam dicamus εὐχ, vel
μηδὲν, aut cum *Gesner* suspicemur, fuisse
in autographo τῶν ἀκροῶντων, vel ἀκουόν-
των, quorum hoc inter describendum, il-
lud inter dictandam facilius potuit per-
mutari. Sed quoties ipsis scriptoribus ta-
lia humanitatis indicia excidunt? *Gesner*.

60. καὶ θῆσο] Ut supplex, de quo genere
hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g.
Thucyd. I, 24. et 136. Cui ἀνάσσεις op-
ponitur, ibid. 133. Demosthenem autem
salutis servandae causa huc confugisse, sa-
tis ultima illius verba, quae mox referen-
tur, indicant. *Gesner*.

Luc. Op. T. VIII.

U

λόγοι; ΑΡΧ. Πολλά καὶ φιλοσόφιστα πρᾶ-
 ττινόμεν, ὅθεν τινα παρὰ τῶ καθυποσχόμενος,
 ἔμολα μὲν προσδοκᾶν, ἔγχερ ἡγίς αἶψα, ἀλλὰ
 σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἀνθρώπον, κρήσα-
 ρον δ' εἶν πρὸς τὸ πείθεσθαι νομίζαν. ΑΝΤ. Ὅ-
 θὲ πῶς προσίετο τὰς λόγους; καὶ μὴ μὴδὲν ἀπο-
 κρύψῃ μάλισα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβελόμεν
 παρὼν εἶναι σὺν. ἀλλὰ σίγῃς μὴ παραδύτης μὴ-
 δέν, ἔγχερ τοι σιωπρὸν ἔργον, ἡθὺς ἀνδρὸς γυν-
 ναίῃς πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τῶ βίῃ καταμύθεῖν,
 πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν
 ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ἔρδιον ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ.

erant vestri sermones? ARCH. Multa de tua
 humanitate illi ostendebam, misericordiam a te
 pollicitus, non valde quidem illam ipse exspe-
 ctans, neque enim sciebam, sed iratum te viro
 putabam: verum quod putarem, id ipsum utile
 esse ad persuadendum. ANT. Ille vero quo-
 modo accipiebat istos sermones? Et nuli me
 celare quidquam. Vellem enim vel maxime
 adfuisse et meis auribus accepisse singula. Sed
 tu ne quid prætermiseris. Neque enim sane
 parvum quid est, ingensum viri generosi sub
 ipsum vitæ finem cognoscere. Utrum langui-
 dus erat et ignavus, an nusquam inclinatam
 illam mentis altitudinem servavit?

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέστανεν ἐκείνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, 61) Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ΑΝΤ. Ἀπισήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν; ΑΡΧ. Οὐκ· εἶγε τῶν λοιπῶν ἀκῆσαις, ἃ δόξει σοι μένον ἀπιστεῖν· ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, εἰδὲν ἀπώροτον, εἰδὲ παράδοχον, εἰ Δημοσθένην ἄτω λαμβάνεσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὀροπὸν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε. καὶ γὰρ ἔν ὑπογραφέας παρεσησάμην, ἵνα σαι

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, et in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret. ANT. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit? ARCH. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando jubes, rex, dicere, „de Macedonibus, „inquit, nihil non sceleris credibile est: neque „mirum fuerit, „si Demosthenem ita capiunt, „ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.“ Talia dixit multa. Etenim notarios constitui,

U 2

ut

61. ἐς τὸν πρότερον βίον] Histrionium fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plutarch. in vita Dem. du Soul.

τὰ λεχθέντα σῶζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασιάνων, ἢ θανάτε φόβῳ κατ' ὄψιν ἐκ αὐτῷ Ἀντιπάτρει γενόμεν. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι Φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτῷ παρ' Ἀντιπάτρει δεδοροδοκητέον, καὶ ἢ ἑμαυτὸν ἑταξέ, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαι.

Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἑμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπέδεδωκε, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἑμοῖς τέλεισιν ἐξοπλισμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθέλοντής ἐχορήγαν ἐγὼ, 62) καὶ Σίλων,

ut dicta tibi servarentur: „Tamen ego, inquit, „tormentorū aut mortis metu in conspectum „venire Antipatri nolo: sed si vere ista prae- „dicatis, multo magis etiam mihi cavendum „est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata „corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse „me locavi, Graecanica, in Macedonicam me „conjiciam.

45. „Praeclarum enim esset, Archia, si vi- „tam mihi Piraeus ipse praestaret, et triremis, „quam dedi, et moenia et fossa meis impensis „effecta, et Pandionis tribus, in qua mea „sponte summas in pompam sacrorum feci, et „So-

62. ἐχορήγουν ἐγὼ] Χερηγὸς, id est praebitor, fue-

καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήματα, καὶ δηρὸς
ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα σφαιρωτικά, καὶ
νόμοι τριερχικοί, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ
τρέπαι, καὶ πολυτῶν εὐνοια, τῶν ἐμὲ πολλὰ-
κας ἐστειλανότων, καὶ δύνამεις Ἑλλήνων, τῶν
ἐκ' ἐμὲ μέχρι νῦν τετραχημένων οἱ δὲ καὶ βιω-
τὸν ἀσπιδέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἂν ὁ
ἄλλος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμη-
λῶτα; 63) ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα

„Solon, et Dracon, et ipsa tribunalis fiducia;
„et liber populus, et militaria decreta, et le-
„ges trierarchicae, et majorum virtutes, et
„tropaea, et benivolentia civium, qui saepe
„me coronarunt, et Graecorum potentia, qui
„huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
„misericordia aliena vivendum, humile id qui-
„dem est, sed tolerabilis tamen misericordia a
„necessariis, quorum redemi captivos, aut pa-
U 3 „tri-

fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διωνυ-
σίοις ἐν ἡσεί. quo in munere quomodo se
gesserit, apparet ex argumento et narra-
tione orationis Midianae. Gesner.

63. ἐλυσάμην αἰχμηλῶτας] Nobile hujus
magnificenciae exemplum praebet argu-
mentum orationis de falsa legatione: cum
ea imprimis causa legationem Macedoni-
cam

ταὶ θυγατέρας, ἢ εἰς τὰς ἐράνας συνδάλισαί μην.

Εἰ δέ με μὴ σώζοι νόσων ἀρχὴ, καὶ θάλαττα, παρὰ γε ταῦτα Ποσειδῶνος αἰτῶ τὰ εὐχρισθαι, καὶ τῷδε τῷ βωμῷ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, εἴη, μὴ δύναται Φιλαίττειν τὴν αἰσχύαν τῇ καὶ, μηδ' ἐπαπαρῶνται προδῶνα Δημοσθένη Ἀρχία, τοθναίνοντα δὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τῆς θεῆς κολάσεται. ἐξὴν μοι Φιλότερας ἔχεν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχου τῆς ἡμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέε, καὶ Δημάδου

„tribus, quorum una elocavi filias, aut quos
„in dissolvendis eranis adjuvi.

46. „Si vero servare me non potest insularum imperium et mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, et ab hoc altari, et sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, *inquit*, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, et nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Calli-

„me-
cam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset.
Gisner.

μάδε συνεταπτόμενη ἔξῃ γὰρ καὶ ὅψι τῆς
ψυχῆς. 64) μεθαρμόσασθαι, οἱ μὴ τὰς Ἐρε-
χθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπαχυνόμεν.
ἔκκε κέρμεν αὐτομαλᾶντι πῶ δαίμονι συμμε-
ταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνα-
τον. 65) ἐν αἰκινδύνῳ πάντας αἰσχυρᾶ γενέσθαι.
καὶ νῦν, Ἀρχία, τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἔκαταμαχμῶν
τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δελεῖαν ἐλόμενος, ἐντάφιον
δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν προέμενος.

Ἀλλὰ δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
διῶν μνημονεύειν, ὃ σέμνον τὸ λείχθεν,

Ἡ

„medonte, et Pythæ, et Demade conjungere
„me voluisssem. Licebat enim vel sero aliter in-
„stituere animum, nisi Erechthei filias vererer
„et Codrum. Non igitur velim cum fortuna
„transfuga et ipse mutare castra. Honestum
„enim, perfugium mors est, ut ab omnis turpi-
„tudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
„quantum in me est, non afficiam turpitudine
„Athenas, servitute ultro eligenda, abjiciam-
„daque libertate, pulcherrimo ferali amiculo.

47. „Verum, inquit, fas enim est Tragoe-
„diarum apud te meminisse, nonne præcla-
„rum est illud dictum:

64. τῆς ψυχῆς] Leg. ψυχῆν. Gesner.

65. θάνατον] Emendatio Gesneri necessaria.

θάνατον Edd. priores. Reitz.

Ἡ δὲ 66) καὶ θήσεται ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως 67) περικυ-
κλῆν καὶ ταῦτα 68) Δημοσθένους δὲ εὐσχήμο-
νος θανάτῳ βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν ἑνο-
κράτες 69) καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λό-
γων ἐκλαθόμενος; καὶ τινὰ πιερότερον ἔλεγε,
προαχθεὶς εἰς τὰς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας.
ἀλλὰ

„At illa dum moritur, tamen

„Multa caute cura, decensq; ut cadat.

„Haec puella: et Demosthenes honesta morte
„vitam turpem potiore habebit, Xenocratis
„et Platonis de immortalitate librorum obli-
„tus?“ Et provecus ultra amarius quaedam
dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid
ea

66. Ἡ δὲ] Eurip. Hecub. 568. De Polyxena
mactata sermo est. De Soul.

67. εὐσχήμως] Audacter recepi ex Eurip.
εὐσχημόνας Edd. priores male. Rinz.

68. κῶρη καὶ ταῦτα] Leg. καὶ ταῦτα κῶρη.
Weissen.

69. ἑνοκράτους] Diogenes Laërtius 4, 12 et
13. memorat Xenocratis de Morte et de
Anima libros, in quorum utroque de im-
mortalitate animarum potuit disputare.
Gesner.

ἀλλὰ τί δὲ λέγειν τῶν ἐμῶν, τέλος δ' ἐμῶν, τὰ
 μὲν δεομένων, τὰ δ' ἀπαλλέντων, ἀπαλλή μῦθον
 σερρήν κεραιπύκτος. Ἐπεισθὲν ἂν, ἔφη, τέ-
 τοις Ἀρχίας ἂν ἐπεὶ δὲ Δημασθένης ἐμὴ, συγ-
 γίγναικέ μοι, ὦ δαίμονις, μὴ κεφυκότε κακῇ
 γενέσθαι.

Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποστῆναι
 δευνάμεν ὁ δ' ὡς ἔπαυτο, δηλὸς ἦν καταγε-
 κῆν, καὶ τὰν θρόν προσβλέψας, Ἔειπεν Ἀρ-
 χίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ τοί-
 χη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύ-
 γστα ταῖς ἀνδρείπιναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνων
 τῆς δ' ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἦν ἐκ αὐ-
 τῆς γένειαν Ἰλλυριοί, καὶ Τριβαλλοί, καὶ Μακε-
 δόνες,

ea nunc dicere opus est? Tandem vero mo-
 preces partim, partim minas adhibente, et
 mollem musam illa rigida miscente, „Moverer,
 „inquit, hisce, Archias si essem. Quandoqui-
 „dem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o
 „nofter, quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Τὴν γὰρ τὴν καὶ illum detrahendo ab
 alari cogitabam. At ille cum sentiret, aperte
 ridebat, et Deum adspiciens, „Videtur, inquit,
 „putare Archias, arma sola et triremes, et
 „moenia, et exercitus, copias esse, et refugia
 „humanis animis; meum autem apparatus
 „contemnero: quem tamen non redarguant
 „Illyrii et Triballi, et Macedones, ipso illo

πράσεται τὸν δὲ θεὸν προσκυπών, ἑκαὶ εἴπω-
μαι καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐπὶ τῇ ἐπιτάφῳ ταύτης καὶ
τὴν χεῖρα τοῦ τόματι προσαναγόντες, εἶδον
ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανεν. ANT. Τὰ δὲ
τί δὲ ποτὲ ἦν; ARCH. Ἰστέον βασιλέως δεσφῆ
παίης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον οὐτὸν
τεταμένυσθαι 71.] λέγει ψυχῆς ἀπὸ σώμα-
τος.

„est, nulla fiet huic sacro injuria: sed Deo
adorato sponte loquar.“ Atque ego in spe
hac eram, illoque manu, qui admovente nihil
aliud quam adorare virum, putabam. ANT.
Quid ergo illud erat? ARCH. Postea tormentis
ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuis-
se venenum, quod absolvenda a corpore anima
liber-

71. Φάρμακον — τεταμένυσθαι.] Cautè no-
ster loquitur. Quāto enim dissensus
inter auctores de hoc veneno olim fuerit,
Iatis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui
enim veneno sponte sumpto perisse dicunt,
(nam ne in hoc quidem conveniunt omnes)
ii vel nihil addunt amplius, quo in nu-
mero est etiam *Pausan.* Att. p. 7, 21.
Wech. vel ex calamo scriptorio volunt
fuisse, quod *Plutarchus* probare videtur,
vel, quod idem ex *Eratostrato* refert, ex
ἀναικό-αντιλλῇ excavato, (Φάρμακον περι-
βραχίονος illi fuisse τὸν νεκρὸν) quem
Plu-

τῆς ἐλευθερίας κτῶμενον. ἔ γάρ ἔν ἔφθασεν
ὑπερβᾶς τὸν ἔδον τῷ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὸ βαλὼν
Ἄγε δὴ τῶτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημο-
σθένην δὲ ἐκ ἄλλης, ἢ, μὴ τῆς. . . κῆμοι μὲν
ἐφάνητο προσθήσαν· τὰς ἐν Μαραθῶνι πεπτα-
κότας.

Ὁ δὲ χαίρων εἰπὼν, ἀπῆλθε· τῶτό σοι
τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πο-
λιτείας νομίζω ἔχει. ANT. Δημοσθένης γε
καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία, βαβαὶ τῆς ἀπτητῆς
ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρῶν μὲν αὐτῶ τὰ
ἀλῆμα, πολιτικῇ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ
πιστὸν

libertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, in-
„quis, ad Antipatrum; Demosthenem vero non
„duces. Per ego illos“ Et videbatur
mihi adjecturus, „qui Marathone ceciderunt.

50. At „Valete!“ cum dixisset, evolavit.
Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique
Demosthenis possum referre. ANT. Demosthe-
nis et ista, Archia. Hem invictam animam et
beatam! quam forte viri propositum, quam ci-
vilis providentia, in manu *semper* pignus cer-
tissi-

Plin. 33, 1. f. 6. in anulum digitalem
gemina ornatum parum probabiliter trans-
format. Quamvis enim veneni portio in
eiusmodi anulo contineri queat? *Gesner.*

πισὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχον· ἀλλ' ὁ μὲν οἷχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον,
ἢ τὰς εἰς ἔρανὸν ψυχῶν νομιζομένας
ὁδούς, ὁπαδός τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίᾳ
Διός 72) τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν
Μαραθῶνι πεπτωκότων."

tissimum libertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in caelum, sectator Daemon Liberatoris Jovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsi, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

72. Ἐλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam praelio ibi facto Graeciam. Auctor *Panfan. Boeot. p. 283. Gesner.*

Θεῶν ἐκκλησίαι.

Ζήν, Ἑρμῆς, καὶ Μῶμος.

Ζ Ε Τ Σ.

Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γνώμης συσφραζόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀνανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆ συμποσίᾳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδοῖσθαι περὶ τῶν ἐκκλησιῶν, λεγέτω ἕκαστος ἐν τῷ φανερόν τε δοκῶντά οἱ, καὶ κατηχησάτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ
 τε

Deorum comitia.

Jupiter, Mercurius, et Momus.

J U P.

Nolite amplius mustare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, et aegre ferre, si indigni multi convivio nostro interfunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, et accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito. MERC. Audi:
 Tace:

τὴ νόμος. EPM. Ἄκου, σίγα. 1) τίς ἀγορεύειν
βούλεται. τῶν τελείων θεῶν, 2) οἷς ἄξουσιν; ἡ δὲ
ἐπέφησεν περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. MOM.
Ἐγὼ ὁ Μόμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψῃς ἐ-
πεῖν. EPT. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησαν ἄλλοι
ἔδον ἐκείνῳ δεῖν.

MOM.

Tace: Quis vult concionari classicorum Deo-
rum, quibus jus est? Quaestio de Inquinis
et Peregrinis. MOM. Ego, Momus, si mihi
permiseris, Jupiter, volo dicere. JUP. Praeco-
nium tibi hoc iam permittit, itaque me (meo
permissu) nihil opus habebis.

2. MOM.

1. Ἄκου, σίγα] Legitima verba etiam apud
Aristoph. Θεσμῶφ. 379. Ἄκου πας.
Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν
βούλεται; Et v. 389. Σίγα, σιωπα, πρὸς
ἐκ τὸν νοῦν. Gesner.

2. τῶν τελείων θεῶν] Vld. Spanhem. ad Gal-
lin. H. in Patl. v. 134 et 135. ubi pro-
ciat Deos esse τελείους docet. Sed mihi
hic videbatur ad perfectionem civilem et
plenum jus civitatis potissimum referre,
ut sint οἱ ἐπὶ τέλει, qui etiam τὰ τέλη vu-
cantur, principes civitatis, quibus magi-
stratus, quem gerunt, aut dignitas con-
suetudo habendae jus tribuit. *Classicis* vo-
cari, ex moribus Romanis, quasi prince-
ps civis, qui primi ad suffragia vocan-
tur, et rem fere conficiunt. Gesner.

MOM. Φημί τοίνυν, δευρὰ ποιεῖν εἴ τις
 ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐ-
 τὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ', οἱ μὴ καὶ τὰς ἀκατα-
 θαρ. καὶ θαράποντας αὐτῶν ἰσοτίμας ἡμῖν ἀπό-
 φανῶσαν, εἰδὲν μέγα, εἰδὲ πένοντα οἶοντα εἰς
 γάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρήσias
 μοι δῆναι εἰπεῖν· εἰδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην
 ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλευθερός εἰμι τὴν
 γλῶτταν, καὶ εἰδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν ἐ
 καλῶς γυγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ
 λέγω τὰ δοκῶντά μοι ἐς τὸ Φανερόν· ἔτε δε-
 διώς τινα, ἔτε ὑπ' αἰδῆς ἐπικαλύπτων τὴν
 γνώμην· ὥς καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,

I 194

2. MOM. Ajo igitur intolerabiliter le ge-
 nere quosdam nostrum, quibus non satis est,
 Deos ex hominibus ipsos esse factos: sed nisi
 suos etiam pedissequos atque famulos in aequo
 nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi ma-
 gnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Pero
 autem a te, Jupiter, ut libere mihi dicere per
 te liceat. Neque enim alia lege possim, cum
 sciant omnes, quam liber sim lingua, quam ni-
 hil eorum, quae contra quam decet sunt, re-
 ticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque
 mihi videntur aperte profero, neque metuens
 quemquam, neque meam prae pudore senten-
 tiam occultans, adeo quidem, ut etiam mole-

stus

καὶ συγκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κα-
τήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ'
ἐπεὶ περ ἐξέσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, εἰδὼν ὑποσελάμε-
νος ἐρῶ.

Πολλοὶ γάρ, Φημί, καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐ-
τοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ
εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμι-
σείας ὄντες· ἔτι καὶ τὰς ὑπηρετίας, καὶ διασω-
φας τὰς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν ἐρανὸν, καὶ
παρενέγκουσιν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομὰς τε νέ-
μονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, εἰδὲ καταβα-
λόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰ-
νιγμα-

stus plerisque videat, et calumniatorio inge-
nio; publicus quidam accusator ab iis *propterea*
dictus. Verum tamen, quandoquidem licet, et
praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi
cum auctoritate facultatem, sine metu dicam.

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti,
nostri se confessus factos esse participes, et aë-
quo nobiscum jure epulari, idque cum ex al-
tera parte mortales sint, suos insuper ministros
et sui chori sodales eduxere in caelum, et fur-
tim in album retulerunt, qui nunc aequaliter
et de viscerationibus partem et de sacrificiis
accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis
solventes. JUP. Noli quidquam obscura signi-

νυγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ δια-
ρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γάρ
ἐς τὸ μέσον ἀπερέμπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
λὰς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς
λεγομένοις. καὶ δὲ παρρησιασὴν ὄντα, μηδὲν
ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις
με πρὸς τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τῷτο βασι-
λικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥς ἐγὼ
καὶ τῆνομα. ὁ γάρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος,
ἡμειάνθρωπος ὢν, εἰδὲ Ἕλληνα μητρόθεν, ἀλλὰ
Συροφοίνικὸς τινος ἐμπόρου, τῷ Κάδμῳ, 3)

θυγα-

ficatione, Mome, dicere: sed diserte, et verbis
propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc
enim in medium tibi projecta oratio est, ut
conjiciant multi, et alias alium tuis dictis ac-
commodent. Oportet autem te, qui libertatem
in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

4. MOM. Praeclare sane, Jupiter, facis,
cum ad dicendi me libertatem incitas, regie
istuc profecto facis et magno animo. Itaque
nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem mater-
no genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi,

ex

3. ἐμπόρου τοῦ Κάδμου] Puto hic ἐμπόρου
Homeri intellectu, Deorum lingua, dici,
eum ex vi originis suae eum notat, qui
mare

θυγατριδᾶς, ἐπέειπε ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας,
οἷος μὲν αὐτῷ ἐσιν, ἔλέγω, ἔτε τὴν μήτραν,
ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ
οἶμα, ἑρᾶτε, ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν Φύ-
σιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτῃ ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ
καὶ ὅλην Φρεατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν
χορὸν ἐπαγόμενος πάρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε
τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνὸν, καὶ Σατύρους,
ἀγροί-

ex filia nepos, postquam immortalitate digna-
tus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob
mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam
muliebris sit et effeminatus natura, semifurio-
sus, merum a summo inde mane redolens.
At ille tota nos tribu auxit, et suum secum
chorum adducens adest, Deosque fecit Pana

X 2

et

mare trajicit, speciatim aliena navi, quem
ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος
mercatorum, negotiatorem significare coe-
pisset, quod testantur *Eustathius* pariter et
minor Scholiastes ad *Odyss.* β', 319. Huc
respicit, arbitror, etiam *Pollux* 1, 95. Εἴη
δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Ita-
que *vocatorum* interpretatus sum. Neque
enim puto *mercatorum* ab ullo veterum
esse vocatum. Sed nave pervenisse in
Graeciam inter omnes constat. *Ggms.*

ἀγροίκας τινὰς, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σωρ-
τητικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοιότας
ἦν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισίας ἐς
τὰ κάτω αἰγὶ τοικῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθορ-
μένος, ὀλίγον τράχε διαφύων ἐστὶν· ὁ δὲ Φαλα-
κρὸς γέρων, 4) σιμὸς τὴν εἶνα, ἐπὶ ὄνυχ τὰ πολ-
λὰ ὀχόμενος, Λυδὸς ἔτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὄξεις
τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ κεράσαι, οἷα τοῖς
ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται,
φρύγες τινὲς ἄκτες, ἔχουσι δὲ καὶ ἄρς ἅπαντες·
ὁρᾶτε, οἷος ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας;

Εἶτα

et Silenum, et Satyros, rusticos et caprarios
plerosque, lascivos, aliena figura, homines:
quorum unus corniger, et ex dimidia inferiori
parte capro similis, barbam demittens longam,
parum à capro differt: alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus
est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi
quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens
natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas ha-
bent universi. Vide, quales nobis praeclarus
iste Deos faciat?

5. Dein-

4. Φαλακρὸς γέρων] De Sileni figura ex di-
versis monumentis, deque illius a Satyris
differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hist.
3, 18. ubi Lucianum in primis illustrat.
Gesner...

Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρανῶσιν ἡμῶν
οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἄτω γελοίας θεὰς καὶ
τερασίικας; αἷ γὰρ λέγουσιν, ὅτι καὶ δύο γυναῖ-
κας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῆ,
τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε
τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίᾳ τῇ γεωρ-
γῇ θυγατέρει. 5) καὶ δὲ πάντων γελοϊότατον, ὡ
θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἐριγόνης, καὶ τῶτον
ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν
τῷ ἔρανῳ τὸ ξύννηδες ἐκείνο, καὶ ὕπερ ἡγάπα
κυνίδιον. ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῶν δοκεῖ, καὶ πα-
ροινία, καὶ γέλως; ἀκέσατε δ' ἐν καὶ ἄλλας.

ZETΣ.

5. Deinde admiramur, si contemnunt nos
homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac
portentosus. Mitto dicere, quod duas etiam
mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam
Ariadnen, cujus etiam coronam fiderum choro
inferuit, alteram Icarii rustici filiam: et quod
omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam
canem hujus Erigones ipsum huc eduxit, ne
defiderio maceretur puella, si non habeat in
caslo, familiarem sibi illam dilectamque cani-
culam. Haec nonne contumelia vobis vide-
tur, et ebriosa insania, et risus? Audite vero
etiam alios.

X. 3

6. JUP.

5. θυγατέρα] τὴν Ἐριγόνην. Gaicrus.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἰπῆς, μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ, ὃς Φέρῃ τῷ λόγῳ. ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, ἐκ ἐλπίων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥς μὴ κατηγόρει αὐτῶν. **ΜΩΜ.** Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχασι τῷ πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. **ΖΕΥΣ.** Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξει μάλισα. μὲν δ' ἦν καὶ μὲ ξενίας διώκεις; **ΜΩΜ.** Ἐν Κρήτῃ μὲν ἂ μόνον τῷτο ἀκῶσαι

6. **JUP.** Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule; video enim, quorsum ferat te orationis imperus. Hi etenim, alter sanat, et ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: Hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli. **MOM.** Tua, Jupiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam. **JUP.** Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas? **MOM.** In Creta quidem non hoc solum audire est,

σαί ἐσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σὲ λέγασσι,
καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ ἄτε ἐκείνοις
παίθομαι, ἄτε Ἀχαιῶν Αἰγισϋσιν, ὑποβολι-
μαῖον σε εἶναι Φάσκεισιν.

Ἄ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγῆμαι,
ταῦτα, ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων
παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθευθῆναι
ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνη-
ταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν
ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥς ἐ ἡμᾶς δεδιέναι, μή
σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν τεῦρος
ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυ-
σὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρεμος, ἢ ψέλλιον, ἢ
ἐλλό-

est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, et
sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis
fidem habeo, neque Achivis Aegionibus, sup-
positicium te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi-
tror, ea dicam. Etenim principium violata-
rum hoc modo legum, et causam, quod tot
spurios hic noster confessus habet, tute, Jupi-
ter, praeuisti, mortalibus te feminis miscens,
atque ad illas nunc hac nunc alia forma de-
scendens, adeo ut metueremus, ne quis te
comprehensus, taurus cum esses, mactaret, aut
auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elabo-
raret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla,

ἐλλέβιον ἡμῖν γένῃ, πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε
τὸν ἔρξανόν τῶν ἡμιθέων τάτων· ἢ γὰρ ἂν ἄλ-
λως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον ἐστίν,
ὅπποτ' ἂν τις ἄφνω ἀκέσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέτατ-
τεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέως
νεῶς, οἰκέτε ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῷ
δεσπότῃ αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος
μὲν θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῷ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ
Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων
κακοδαίμονές εἰσι.

Ἄφ' ἧ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς
τοιῆτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐστρά-
πῃ, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ ἔχι ἄρ' ἔνετα
μό-

aut inauris fieres. Insuper vero caelum nobis
semideis istis opplevisti: neque enim aliter
possum dicere. Et ridicula res est, si quis su-
bito audiat, Herculem Deum esse factum; Eu-
rysthes vero, qui sub imperio illum habuit,
esse mortuum: et propinqua sibi esse aedem
Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei se-
pulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius
Pentheus, et Actaeon, et Learchus, hominum
omnium infelicissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter,
fores aperuisti talibus, conversus ad mortales
feminas, imitari te sunt universi, idque non
ma-

μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχισον, αἱ θήλαια θεῶν·
 τίς γὰρ ἔκ εἶδε τὸν Ἀγκίσιν, καὶ τὸν Τιθων-
 ὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ
 τὰς ἄλλας; ὥς ταῦτα μὲν εἴσονται μοι δοκῶν·
 μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ.
 Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδως, ὦ Μῶμε, εἶπης,
 χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, ὅντιν
 δίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκὲν μηδὲ περὶ
 τῆ αὐτῆς εἶπω, ὅτι καὶ ἔτος ἐν τῷ ἔρανῳ ἐστίν,
 ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ σιήπτει καθεζόμενος, καὶ
 μονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σε νεοττεύων, θεὸς
 εἶναι δοκῶν;

Ἡ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδως ἔνεκα εἴσομεν,
 ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ
 Σαβά-

mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam
 Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
 et Tithonum, et Endymionem, et Iasionem, et
 reliquos? Itaque haec missurus mihi videor,
 longum enim fuerit *omnia* reprehendere. JUP.
 Ne quid de Ganymede dicas, Mome; irate
 enim feram, si dolore adolescentulum affeceris
 in genus illius aliquid dicens. MOM. Ergo
 neque de aquila dicam, quod et ipsa in caelo
 est in regio sceptro sedens, et tantum non tuo
 in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur?

9. An hanc etiam Ganymedis causa missam
 faciemus? Verum Attis sane, Jupiter, et Cory-

Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν 6) ἔττοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος; ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν, 7) εἰ δὲ Ἑλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥς εἰδ' ἦν προπῆ τις, ξυνήσι; τοιγαρῶν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτονῶσιν, εἰς αὐτὸν ἐθέλησωσι,

bas, et Sabazius, unde hi nobis intro vocati sunt, aut Medus ille Mithres cum Candye et tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita neque, si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi donant, et Deos quoscumque voluerint, suis suffra-

6. ἐπεισεκυκλήθη.] Sic *Florent.* Ed. optime; in reliquis hic legitur ἐπεισεκυκλήθησαν. *Du Soul.*

7. ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν.] Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, et explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. 2. p. 157. sq. et *Montfaucon.* Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam 2, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. *Gesner.*

σωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις,
δῆλος ὢν, παρενεγράφη, ἢ οἶδ' ὅπως δια-
λαθὼν.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μύτρια· σὺ
δὲ, ὃ κυνοπρόσωπε, καὶ σπιδόσιν ἐξαλμένες Αἴ-
γύπτει, τίς εἴ, ὃ βέλτισε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεός
εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βελόμενος καὶ ὁ Μεμφί-
της ἔτος ταῦρος, ὁ ποιμήλος, προσκυνεῖται, καὶ
χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἰβι-
δας καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τράγας, καὶ ἄλλας
πολλῶ γελοιότερας, ἢ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
παρεβυσθέντα ἐς τὴν ἕρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ
θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντας ἐπίσης, ἢ καὶ
μᾶλ-

fragiis constituunt, eodem modo, quo Zamolxis
etiam, servus cum esset, in album nescio quo-
modo delitescens irrepsit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista omnia.
Tu vero iste cum canino rostro, involute sindo-
nibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quo-
modo, latrator, Deus esse postulas? Quid vero
sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculo-
sus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet
Prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere,
et capros, et alia magis etiam ridicula, in cae-
lum nescio quomodo intrusa ex Aegypto, quae
quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel
magis etiam quam vos coli videatis? Aut in
quem-

μᾶλλον ὑμῶν προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς
Φέρεις, ἐπειδὴν κρεῖττον κέρτα Φύεσσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχερὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ὁμοίως δ' ἔν, ὦ Μῶμε,
τὰ πολλὰ αὐτῶν ἀνίγματα ἐσι, καὶ ἐκ πάντων
χρὴ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ
γὰρ μυσηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι θεῶς
μὲν τὰς θεάς· κυνοκεφάλους δὲ τὰς κυνοκεφά-
λας, ΖΕΥΣ. Ἔα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰ-
γυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τέτων ἐπισκεψό-
μεθα ἐπὶ σχολῇς. σὺ δὲ τὰς ἄλλας λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μά-
λιστά με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγῆς
ἀν-

quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi
cornua producant?

II. JUP. Turpissima sane ista nobis nar-
ras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum,
Mome, sunt aenigmata, neque omnino deri-
denda a non initiato. MOM. Omnino ergo
mysteriis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus,
Deos esse, qui Dii sunt, qui autem canicipites
sunt, illos esse canicipites. JUP. Mitte, in-
quam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his
considerabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, et quod
maxime angit me, Amphilochem, qui, sacer-
rimi

ἀνθρώπου καὶ μητρολοῖς υἱός 8) ὢν, θεοπιωδὲς
 ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὸ πολλὰ,
 καὶ γνηκεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνα. τοιγαρὶν
 ἐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος καὶ πᾶς βῶμος χρησιμώδει, δς ἂν
 εἰλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνης ἔχη, καὶ γόντος
 ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἶδι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ
 Πολυδάμαντος 9) τῷ ἀθλητῷ ἀνδριᾷ ἰάται
 τὰς

rimi hominis et matricidae filius, oracula fun-
 dit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque,
 et praestigiis duorum obolorum causa fallens.
 Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed
 lapis omnis, et altare quodque edit oracula,
 quicumque lapis oleo perfusus fuerit, et coro-
 nas habeat, et praestigiatores hominem, quod
 genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam
 Poly-

8. μητρολοῖς υἱός]. Utrum auctorem fecis-
 tus, an memoria lapsus, filium facit, qui
 frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphia-
 rai patris ulciscendi causa matrem Eriphy-
 len interemit? *Gesner.*

9. Πολυδάμαντος] Hujus Polydamantis Sco-
 tussaei, athletae cum Dario Notho viven-
 tis, facinorae, mortis genus, statuam quo-
 que Olympicam commemorat *Pausanias*
Eliae. 2. p. 182. sq. sed de vi illa febril-
 fuga nihil. *Gesner.*

πὰς ἀνέστησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγέ-
νης 10) ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύψιν ἐν Ἰλίου
καὶ Πρωτεσίλαῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ'
ᾧ δ' ἔν τοσῶτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον
ἢ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρο-
νήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ πα-
ρεγγερίπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ
ἤδη ἀκύν, ἅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἅτε
συ-

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat
Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori
sacrificant in Ilio, et Protefilao e regione in
Chersonneso. Ex quo igitur tot numero facti
sumus, magis perjuria invaluerunt et sacrilegia,
et plane nos contemnunt: nec injuria.

13. Atque haec de spuris et fraude relatis
in tabulas censorias. Ego vero etiam nova no-
mina jam multa audiens rerum, quae neque
sunt

10. ὁ Θεαγένης.] De hoc omnia Pausanias
Eliac. 2. p. 188. sq. qui etiam hoc addit,
Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν θύον.
Πολλαχοῦ δὲ καὶ ὀτέρωνδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι
οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἰδρυ-
μένα Θεαγένης, καὶ νοτήματα τε αὐτῶν
ἱσμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπαχρωρίων
τιμὰς. Gesner.

συζηται ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ ταῖς γελῶ. ἢ πᾶ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλ-
 λητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ
 τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ἐνό-
 ματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσό-
 φων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα,
 ἄτω τὰς ἀνοήτας πέπεικεν, ὥς ἀδελφοὶ ἡμῖν ἔδδ-
 θύειν βέλεται, εἰδὼς, ὅτι, καὶ μυρίας ἐκατόμ-
 βας παραστήσῃ, ὥς τὴν τύχην πράξασαν τὰ
 μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκείνη ἐπεκλώ-
 σθη. ἠδέως ἂν ἔν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πᾶ
 εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι
 μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκάνεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων
 δια-

sant inter nos, neque omnino possunt consi-
 stere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo.
 Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomi-
 na *Virtus*, et *Natura*, et *Fatum*, et *Fortuna*,
 pugnantia sibi et cassa rerum nomina, a stupi-
 dis hominibus Philosophis excogitata? Et ta-
 men, licet temere ficta, sic imprudentes cepe-
 runt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum
 norit, si vel decies mille hecatombas offerat,
 perfecturam tamen esse Fortunam, quae in
 fatis sunt, et quae ab initio inde unicuique
Parcarum filis sunt destinata. Lubens ergo ex
 te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtu-
 tem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
 que audire *ista nomina* in Philosophorum dispu-
 ta-

διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ; ὡς
 βωόντων αὐτῶν, μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων
 εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τὰς
 πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττον-
 τας ἐκείνας μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
 τῶν λόγων.

Πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι
 περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.
 ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἔ πάντα γὰρ ἀλόγως
 ἰτιάσω καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν,
 ὥς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

tationibus, novi, nisi adeo sardus es, ut neque
 clamantes illos exaudias. Cum habeam multa
 adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video
 enim, gravari plerosque dictis meis, et exhibi-
 lare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in
 dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum
 quoddam de his recitabo, quod scriptum jam
 habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde
 reprehendisti: et oportet multa illorum inhi-
 bere, ne nimium quantum exerescant.

Ψ ἡ Φι σ μα.

Ἄ γ α θ ῆ Τ ύ χ η. 11)

Εὐαλησίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἰσαμένη, ὁ Ζεὺς ἐπερτάνευσεν, 12) καὶ προήδρευε Ποσειδῶν,

Decretum.

Bona Fortuna.

Quod felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comititia Iupio-

11. Ἄ γ α θ ῆ Τ ύ χ η.] Praescriptio solennis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Huds.* ad *Tbucyd.* 4, 118. ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀνάμαντις ἐπερτάνευσεν, Φαίγιππος ἐγραμμάτευσεν, Νικιάδης ἐπεσάτα, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. *Gesner.*

12. ὁ Ζεὺς ἐπερτάνευσεν] Proprie tribus περτάνευσεν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejusmodi decretis. *Luc. Op. T. VIII.* X

δῶν, 13) ἐπεσάτει Ἀπόλλων, 14) ἐγραμμάτευε
Μω-

Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia
misit

cretis, v. g. apud *Thucyd.* I. c. et plussculis
in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed
hic Jovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui
hoc egerit, quod refert *Pollux* 8, 95. οἱ
Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προ-
γράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς
Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ges-
ner.*

13. προήδρευς Ποσειδῶν] Neptuni mentio
nulla praecessit. Sed puto, quod clamoribus
est admodum ille Deus, et plus quam
stentorea voce, ideo προεδρεῖν hic illi tri-
bui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra Midiam:
οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγον-
τες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τοῦτου
βουλευσασθαι. *Gesner.*

14. ἐπεσάτει Ἀπόλλων] Ἐπισάτου erat mi-
tere populum in suffragia, quod ἐπιψη-
φίζειν est. Quam congrue autem ἐπισά-
την faciat Apollinem, indicat *Pollux* 8, 96.
ubi de ἐπισάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλειῖς τῶν
ιερῶν, ἐν οἷς τὰ χρηματά, καὶ τὰ γραμ-
μάτα. Apollo praeses literarum etc. Ab
hoc munere incipit decretum apud *Ari-
stoph.* *Thesmoph.* 379. Τιμὸν λέει ἐπεσάτει
Ἀπόλλ' ἐγραμμάτευσεν. Εἶπε Σωκράτης.
Gesner.

Μῶμος 15) τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ἴππυτος τὸν γυνά-
μεν εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμνον
Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βαρβάραι, ἡδοναῖς ἀξιοί
αὐτὰς κοινωεῖν ἡμῖν τῆς πελοποννήσου παρεργα-
φέντες, ἐκ οὗτο ὅπως, καὶ θεοὶ δοξάντες, ἐμπε-
πλήκασι μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μέγαν εἶναι τὸ
συμπόσιον ὅλκε τεραχιδέας, πολυγλώσσων
φινῶν καὶ ξυγκωιδῶν ἐπιλέλυσται δὲ ἡ ἀμβρο-
σία,

misit Apollo, scribae munere functus est nocte
Momus, sententiam Somnus dixit. Quod per-
egrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam
Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra
nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio
quomodo clam relati, et Deorum opinionem
adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum
turbulenta multitudo sit convivium, diver-
sarum linguarum et colluviei cujusdam homi-
num,

Y 2

num,

15. Ἐγγραμμάτερος Μῶμος] Etiam hoc appo-
site. Γραμματεὺς ap. Poll. 8, 98. inter
alia ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ,
quod facile plurimis oratorum locis firmari
posset, si hoc ageremus. Nam quae de
Prytanum, Proedrorum, Epistatarum, Scri-
barum munere diximus, eo modo allata
sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam
his, qui non satis exercitati sunt, appa-
reat. *Gesner.*

σία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς μὲν ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, προεδρίας ἡξιώκασιν· ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλousi.

Δεδόχθω τῇ Βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλογῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπαῖς χειμερινὰς, 16) ἐλῆσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείας θεάς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα,

num, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mina jam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia, depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitus praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praeferrī illis velint: -

15. *Eorum rerum causa* placeat Senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et

16. *περὶ τροπαῖς χειμῆρ.*] Cum longae noctes benignam dormiendi et somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. *Gesner.*

θεῶν, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τέτρες δὲ τὰς ἐπιγνώμονας αὐτὰς μὲν καθέζεσθαι, ὁμῶσαντας τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τὰς δὲ ἦκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότας, καὶ ἀποδείξαι τῷ γένει. τὰν τεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἑνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεὸς εἴωα ἀποφανῆνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ τις ἄλλω τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἔρανῳ, εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῷτον.

Ἐργά-

et in his Jovem. Quaesitores autem illos federe juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronunciant, vel ad sua sepulcra et monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, et semel ejectorum a Quaesitoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitur in Tartarum.

Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῆς ἕκαστον. καὶ μήτε
τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, 17) μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν
χρησμοδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλων τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κη-
θαρωδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις πρὸς εἰπεῖν, μὴ ἀνὰ
πλάττειν κἀνὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν
οὐκ ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη νεῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν
ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐν τῷ
θῆναι

16. Porro *placent* suum quemque Deorum
opus facere, et neque morbos curate Miner-
vā, neque Aesculapium oracula edere, neque
tot res unum agere Apollinem, sed electo uno,
aut vatem, aut citharoedum esse, aut medi-
cum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova
fingerent nomina velint, neque nugae agere de
his, quae ignorant.

18. Quotquot autem *reprobatorum* jam tem-
plis aut altaribus sunt culti, illorum sublati
sunt.

17. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum
Ἀθηνᾶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21,
17 et Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De
Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseu-
domantis satis testatur. Gesner.

Θῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡραὸς, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν
 ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πό-
 λιν, καὶ σήλην ἐπίσῃσαι ἀντὶ βωμῶ. ἦν δὲ τις
 παρέκθεσθαι τῷ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ
 τὰς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῷ κατα-
 δαιτησάντων.

Τῷτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΪΣ. Αἰ-
 καιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δεκαῖ, ἀναστὰς
 νῦν τὴν χειρὰ μακλὸν δὲ εἴτω γιγνέσθω.
 πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσσονται οἱ μὴ χειρότεροι
 τῆς. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ
 Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ
 γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πα-
 τρὸς

simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut
 Junonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicujus:
 istis vero tumulum strui a civitate, et cippum
 poni pro altari. Si quis vero praeconio non
 obediat, et ad Quaesitores adire recuset, eum
 deserta lite damnanto etiam inauditum.

19. Hoc nobis decretum est. JUP. Aequif-
 simum, o Mome, et cui ita videtur, manum
 protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim,
 novi, erunt, qui manum non protendant. Sed
 nunc discedite. Cum vero praeconium faciet
 Mercurius, venite, manifesta quisque argu-
 menta adferentes, patris nomen, et matris, et

τὸς ὄνομα, καὶ μητὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως
θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράταρας. ὡς
ὅς τις αὖ μὴ παράσχηται, ἅδὲν μελήσει τοῖς
ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει,
καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

unde fit, et quomodo Deus fit factus, et tri-
bun, et curiales. Quisquis enim haec non ex-
hibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum
quis in terra templum habeat, et homines
Deum illum esse arbitrentur.

ΚΥΝΙΚΟΣ. *)

ΚΥΝΙΚΟΣ καὶ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ.

Τί ποτε, ὦ ἄνθρωπε, πύγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, 1) καὶ ἀνυποδητεῖς τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναν-

C y n i c u s.

C y n i c u s e t L y c i n u s.

L Y C.

Hæus tu, quid tandem barbam alis et comam, tunicam vero non habes, et nuda cute incedis, et sine soleis, vagam et immanem vitam atque belluinam secutus, et contrariis

Y 5

sem-

*) Opus est supposititium. *Du Soul.*

1) γυμνοδερκῇ] An γυμνοδερκῇ a γυμνοδερμούμαι, i. e. cute nuda sum? *Guier.* Nihil dum probabilius video conjectura *Monagil* (imo *Guier*): hanc itaque interpretando secutus sum. *Gesner.*

ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχ' ὡς οἱ πολλοὶ διαχρη-
σάμενος, περινοσθεῖς ἄλλοτε ἀλλάχῃ, καὶ εὐνα-
ζόμενος ἐπὶ ξηρῇ δαπέδῃ, ὡς ἄσπην πᾶμπολλον
τετὶ τὸ τριβώνιον φέρειν ἔ μέντοι καὶ τῆτο
λεπτὸν, ἔδὲ μαλακὸν, ἔδὲ ἀνθηρόν; ΚΤΝ.
Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιῆτον δὲ ὁποῖον ἂν πορ-
σθειῇ ῥῶσα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς
ἐλάχιστα παρέχον 2) τοιῆτον γὰρ ἀρκεῖ μοι.

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἶπέ μοι, τῇ πολυτε-
λείᾳ ἔ νομίζεις κακίαν προσεῖναι; ΛΤΚ. Καὶ
μᾶλα. ΚΤΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν; ΛΤΚ.

Καὶ

semper rebus tuum corpus, non ut caeteri,
tractans, huc illuc oberras, in dura humo cu-
bans, ut multum inde sordium habeat istud
palliolum, nec ipsum tenue, neque molle,
neque floridum? CYN. Neque enim opus
habeo: tale vero, quod et facillime paretur,
et possessori quam minimum faciat molestiae,
tale, inquam, mihi satis est.

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumptuo-
sae vitae vitium inesse non arbitraris? LYC.
Omnino. CYN. Parsimoniae autem virtutem?

LYC.

2. παρέχον] Forc. παρέχοι adjecerat Gēs.
Idem habet Guier. in not. Mss. quas ille
non vidit. Tanto verisimilius sit utrumque
recte conjicere. Reitz.

καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τί ποτ' ἔν' ὁρῶν ἐμέ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τὰς δὲ πολυτελέστερον; ἢ μὲ αἰτία, καὶ ἔκ' ἀκρίνειας; ΛΥΚ. Ὅτι ἔκ' εὐτελέστερόν μοι, καὶ Δία, τῶν πολλῶν διαιτῶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπέρωγ. διαφύρει γὰρ ἔδῃν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφήν μεταιτῶσι.

ΚΥΝ. Βέλει ἔν' εἰδωμεν, ἐπεὶ προσκλήθυεν ἐνταῦθα ὁ λέγων, τί τὸ ἐνδεές, 3) καὶ τί τὸ

LYC. Ita sane est. CYN. Quare ergo, cum vides me viliori quam plerosque victu et cultu utentem, illos verò sumptuosos magis; me accusas, non illos? LYC. Quod non viliori, per Jovem, cultu victuque quam vulgus videris uri, sed indigentiori, aut potius in sumptibus vivere indigentia atque inoptia. Neque enim quidquam a mendicis differs cibum in diem rogantibus.

3. CYN. Visne ergo dispiciamus, quando hic sermo nobis progressus est, quid sit quod

3. τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Graecos et hominia Epitheton est, cui aliquid deest, quo negre caret, et rei, quae

τὸ ἱκανὸν εἶναι; ATK. Εἴ σοι δοκεῖ. KTN.
 Ἄρ' ἂν ἱκανὸν μὲν ἐκάζω, ὅπερ ἂν ἐξικνηται
 πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;
 ATK. Ἐσω τᾶτο. KTN. Ἐνδεὲς δέ, ὅπερ
 ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας, καὶ μὴ ἐξικνηται
 πρὸς τὸ δέον; ATK. Ναί. KTN. Οὐδέν ἄρα
 τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. ἂδὲν γὰρ αὐτῶν ὃ, τι εἰς
 τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ATK. Πῶς τᾶτο λέγεις; KTN. Ἐὰν σκο-
 πῇς, πρὸς ὃ, τι γέγονεν ἕκαστον, ἂν δεόμεθα,
 οἷον οἰκία, ἃρ' ἔχει σκέπης; ATK. Ναί. KTN.
 Τί

quod deficiat, quid sit satis? LYC. Si ita tibi
 videtur. CYN. Numquid igitur satis unicui-
 que illud esse dicis, quod aequè late atque
 usus et necessitas illius pateat; an aliud quid di-
 cis? LYC. Sit istud. CYN. Deficere autem
 illud, quod in usu deficiat, et non aequè late,
 atque opus erat, patet? LYC. Nempe. CYN.
 Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mea-
 rum rerum, quod non usum meum expleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis? CYN.
 Si confideres, ad quid factum sit unumquod-
 que illorum, quibus opus habemus, verbi
 causa,

quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere
 illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille
 rogat, quid est igitur deficiens etc. Gfner.

Τί δὲ ἐσθῆς, τῆ χάριν; ἄρα ἐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς
 σκέπης; ΛΤΚ. Ναί. ΚΤΝ. Τῆς δὲ σκέπης
 αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνας ἐδέηθημεν εἶνεκα, ἐχ
 ὥς ἀμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον; ΛΤΚ. Δο
 κεῖ μοι. ΚΤΝ. Πότερ' ἔν, τῷ πόδε κάκιον
 ἔχειν δοκεῖ σοι; ΛΤΚ. Οὐκ οἶδα. ΚΤΝ. Ἀλλ'
 ἄτως ἂν μάθοις τί παδῶν ἔς' ἔργον; ΛΤΚ.
 Πορεύεσθαι. ΚΤΝ. Κάκιον ἔν πορεύεσθαι σοι
 δοκεῖσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;
 ΛΤΚ. Τῶτο μὲν ἐκ ἴσως. ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν
 οὐδὲν χεῖρον 4) ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν
 ἔργον

caussa, domus, nonne ut tecti simus? LYC.
 Sane. CYN. Quid vero? vestis? cujus rei
 gratia? Nonne etiam haec ut tecti simus?
 LYC. Nempe. CYN. Ipsum vero illud, ut
 tecti essemus, per Deos, cujus rei causa opus
 fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod
 tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum
 igitur *hi mei* pedes pejus habere tibi videntur
aliorum pedibus calceatorum? LYC. Non novi.
 CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum?
 LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi ince
 dere mei pedes videntur, quam caeterorum?
 LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque
 ergo pejus habent, si non deterius opus suum
 pera-

4. οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum οὐδ' εἰ χεῖρον ni
 hili esse, bene senserat Gesn. qui pro οὐδ'
 εἰ

ἔργον ἀποδιδόασιν; ΛΥΚ. ἴσως. ΚΤΝ. Τὰς
 μὲν δὴ πέδας οὐδὲν φαίνομαι χειρόν διακείμενος
 τῶν πολλῶν ἔχειν; ΛΥΚ. Οὐκ ὅμοιος. ΚΤΝ.
 Τί δέ; τὸ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
 εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώ-
 ματος ἰσχύς. ἃρ' ἂν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;
 ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ
 πόδες φαίνονται μοι σκέπης εἰδεῶς ἔχειν, ὅτε
 τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς
 ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχῶς κακὸν καὶ
 χειρ

peragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes
 quidem quod attinet, non videor deteriores
 quam plerique conditione esse. LYC. Non
 videris. CYN. Quid vero? Meumne corpus
 reliquorum ~~corppribus~~ deterius est? si enim de-
 terius, etiam infirmius. Virtus enim corporis
 robur est. Numquid ergo meum infirmius?
 LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes
 meos, neque reliquum corpus defici regumento
 apparet. Si enim deficerentur, male haberent.
 Defectus enim et indigentia semper malum,
 et

εἰ rescipserat οὐδὲ. At quum Langolii ex-
 cerpta et ed. Florent, οὐδὲν habeant, quod
 verissimum; quodque mox repetitur, in
 οὐδὲν φαίνομαι χειρόν omnium nostrorum
 librorum consensu, nihil haesitari in hoc
 recipiendo. Riset.

χειρόν ἔχων ποιεῖ ταῦτα, οἷς αὖ περσῇ. ἀλλὰ μὴν ἔδδ' ἐτρέφεσθαι γε φαίνεται χειρόν τὸ σῶμα τὰ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΤΝ. Οὐδὲ εὐρωσον, 5) εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. ΑΤΚ. Ἐγὼ ταῦτα.

ΚΤΝ. Πῶς ἔν, εἰπέ μοι, τέτων ἔτιωσ ἔχόντων, αἰτιά με, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄθλιον; ΑΤΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ καταθεσκότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεσκότων πολλὰ κατὰθᾶ, ὥς' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἀφθο-

et facit; ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur. LYC. Nempe manifestum est. CYN. Neque validum esset, si male aleretur; vitiantur enim & qualis alimoniis corpora. LYC. Sunt ista.

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se habeant, reprehendis me, et vitae meae rationem nimis contempnis, et miseram esse confirmas? LYC. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, et Dij tellurem hanc in medio posuerint, et ex illa bona exoriantur.

5. οὐδὲ εὐρωσον] εἴη vel addendum cum Jenfro, vel supplendum cum Gesnero.

ἔφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τέτων ἢ τῶν γε πλεί-
 στων ἄμοιρος εἶ, καὶ ἔδενός μετέχεις αὐτῶν,
 ἄδεν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ,
 ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ αὖ εὐρίσκεις,
 ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ ἔδεν κρεῖττω τῶν κυ-
 νῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, ἔδεν ἐπισκε-
 ζερον ἀνλήρεα. καίτοι εἰ σὺ τέτοις ἀρχάμενος
 ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς καὶ ὀρθῶς ἐποίησε,
 τῆτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἑμμελλὰ· τῆτο δ'
 ἐμπέλεις ἡδυοίνας, τῆτο δὲ τὴν ἄλλην παρε-
 σκευὴν θαυμαστῶς ποικίλῃν, καὶ ἔλαιον, καὶ
 μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτίας
 παν-

riantur multa, ut omnium rerum habeamus
 beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed
 etiam ad voluptatem: tu horum omnium aut
 plerorumque certe expers es, nec ullo illo-
 rum frueris, non magis quam bestiae. Aquam
 enim bibis, quam etiam bestiae: edis quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile cani-
 bus habes melius, foenum cum tibi sicut illis
 sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolera-
 bilius plane inopi. Atqui si tu his rebus con-
 tentus recte sapias, non recte Deus, qui hinc
 oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi
 vino vites: reliquumque apparatus admirabi-
 liter varium produxerit, et oleum, et mel, et
 reli-

παντοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὲν ἡδὺν, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν παλαιάν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατασκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὰ δὲ πάντων τέτων ζῆν ἀπεξεργημένον, ἀθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλῃ τιγὸς ἀπεξεργητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίαις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς εὐατόν ἀποσεροίῃ πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἡδὴ τὸτό γε σαφές.

KTN. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. θεινὸν δὲ μοι εἶπε, εἴ τις ἀνδρὸς πλεσίᾳ προθύμῳ καὶ Φιλανθρώπως, ἔτι τε Φιλοφρόνως ἐσιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλὰς ἅμα καὶ παντοδαπὰς, τὰς
μὲν

reliqua: ut cibum habeamus omnigenum, et potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, et cubile habeamus molle, et habeamus domus pulchras, et instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis privetur, ut ille, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abjudicet, ac professus jam furor.

6. CYN. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixo, et humaniter, et benigne adeo accipiente epulis et hospitio multos simul, et omni ex ge-
Luc. Op. T. VIII. Z nere

μὲν ἀσθενεῖς, τὰς δὲ ἐρρωμένους, καὶ πάντα πα-
ραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπά-
ζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον,
ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ παῖς ἀσθενῶσι παρ-
σκευασμένα, ὑγαιῖνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν
μὲν κοιτίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥς τε τραφῆναι
δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι
μέλλων ἔτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι;
ἄρα γε Φρόνιμος; ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε. ΚΤΝ.
Τί δὲ σῶφρων; ΛΥΚ. Οὐδὲ πᾶτο.

ΚΤΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς
ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικί-
λων ἀμειβεῖ, ἐν δὲ τῶν ἐγγύιστα κειμένων ἐπιλε-
ξάμε-

nere homines, infirmos partim, partim robu-
stos, ac multa deinde omnigenaque apponen-
te; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae
prope sint solum, sed etiam remota, parata
infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum
qui habeat, paucisque quibus alatur indigeat,
a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis
tibi videatur? numquid prudens? LYC. Non
ille mihi. CYN. Quid vero? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid vero? si quis eisdem huius
mentis adhibitis, multa illa atque varia negli-
gat, unum vero eorum, quae proxime appo-

ἔαιμενος, ἱκανῶς ἔχων 6) πρὸς τὴν αὐτῆς χρείαν, τῷτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τῷτῳ μόνῳ χρεῖτα, τοῖς δὲ ἄλλοις εἰδὲ προσβλέποι, τῷτον εἰχ ἡγῆ σωφρονέσσειον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνῳ ΛΤΚ. Ἐγωγε. ΚΤΝ. Πότερον ἂν, συνήης, ἢ ὑμὲ δεῖ λέγειν; ΛΤΚ. Τὸ ποῖον; ΚΤΝ. "Οτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ ἔοικε, παρατιθεῖς πολλά, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσῶσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενέσσιν· εἰχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' αὐτὸν ἕνασος, καὶ τῶν καθ' αὐτὸν, ὅτεπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενοι.

Τμειῖς

sita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, et hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne judicas saniores, et meliorem isto virum? LYC. Equidem. CYN. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere? LYC. Quid? CYN. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est, apponens multa, et varia, et omnigena, ut quod cuique convenit habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus, et quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt, et inter haec, quo ipse tum maxime indigeat.

Z 2

g. Vos

6. ἔχων] Forſan ἔχον. Geſner.

Τρεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρασίαν
 ἀρπάζοντι πάντα τὰ τῷ μάλισα εἰκότα, πᾶσι
 χρῆσθαι ἀξιῶντες, καὶ τοῖς ἀπανταχῆ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, ἔ γῃν, ἔ θάλασσαν τὴν κατ'
 αὐτὰς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων
 γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ ξενικὰ
 τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πο-
 λυτελεῖ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν
 εὐπορίστων καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κακὰ
 ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίκαια πραγμάτων
 ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαι-
 μονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε,
 διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ τα-
 λαιπωρίας παραγίγνεται. σκοπεῖ γὰρ, εἰ βέλει,
 τὸν

8. Vos vero illi per inexplebilem intempe-
 rantiam rapienti omnia maxime similes estis,
 uti postulantibus omnibus, et quae usquam sunt,
 non iis modo, quae prope vos sunt; non ter-
 ram, non mare vestrum sufficere vobis arbi-
 trati, sed ab extremis inde terrarum oris mer-
 cati voluptates, et peregrina semper praefer-
 rentes domesticis, pretiosa vilibus, et quae dif-
 ficillime parantur iis, quorum facilis copia est:
 qui in universum molestias et mala habere,
 quam sine iis aetatem agere, malitis. Multi
 enim illi et pretiosi et beati apparatus, quibus
 gaudetis, per multam demum vobis miseriam
 aerumnamque contingunt. Considera enim,
 his,

τὸν καλύπττον χρυσόν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκό-
πει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς
ἐσθῆτας τὰς ἐσπεδασμένας, σκόπει τὰ τέτοις
ἀκόλεθα πάντα πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὦνια,
πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵ-
ματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων
πόσης; ἔμνησεν ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ
ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητῶντες καὶ δημιουργῶντες
δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμαχῆτά
ἐσι, καὶ ἐπιβλεπούμενται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα
φίλοις φίλοι, καὶ πατέρας παῖδες, καὶ γυναῖ-
κες ἀνδράσιν. ἔτι οἶμαι καὶ τὴν Εὐριφύλην
διὰ τὸν χρυσὸν προδῆναι τὸν ἄνδρα.

Καὶ ἡ Εὐριφύλη, ὡς ἔλεγε, πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅτι

sis, optabile illud aurum, et argentum, domus
sumptuosas considera, vestes considera summa
industitiæ factas, considera quæ istaec conse-
quuntur omnia, quot sint venalia negotiis;
quot laboribus, quot periculis, quin sanguine
potius, et morte, et quanta strage mortalium?
non modo quod navigantes propter ista multi
pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant
mala multa patiuntur: sed quod toties de illis
pugnatur, quod insidias sibi propter ista
struunt amici amici, et liberi parentibus, et
maritis suis conjuges. Ita puto auri causa
proditum ab Eriphyle virum.

Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίνεται, τῶν
 μὲν ποικίλων ἱματίων ἕδέν τι μᾶλλον θάλπειν
 δυναμένων τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκίῳν ἕδέν τι
 μᾶλλον σκεπασῶν τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀρ-
 γυρῶν ἢ κ' ὠφελάντων τὸν πότον, ἕδὲ τῶν
 χρυσῶν, ἕδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν
 ὕπνον ἡδίῳ παρεχομένων ἄλλ' ὅψει πολλάκις
 ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτε-
 λῶν σεωμάτων, τὰς εὐδαίμονας ὕπνε λαχεῖν
 ἔδυναμένους, ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ
 βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν ἕδὲν μᾶλ-
 λον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώ-
 μασι νόσους ἐμποιοῦσι.

Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἔνεκα
 πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρω-
 ποι;

9. Atque ista fiunt omnia, cum tamen
 pictae vestes nihilo magis foveant, et fastigii
 aurei domus nihilo tegant magis, et potum
 nihil juvent nec argentea pocula neque aurea,
 neque somnum suaviorem oburnei lecti prae-
 beant: sed saepe videas oburneo super lecto,
 et pretiosis in stragulis, beatos illos somnum
 capere non posse. Porro omnigeni illi circa
 eibum labores, nihilo magis illi quidem alunt,
 sed corrumpunt corpora, et morbos illis infe-
 runt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Vene-
 ris causa homines et facessant aliis, et ipsi
 susti-

ποῖ; καὶ τοὶ ῥαδίον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπι-
θυμίαν, 7) εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ εἰ
εἰς ταύτην ἡ μανία. καὶ διαφθορὰ φαίνεται
τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων
τὴν κερῆσιν ἀνασρέφασιν, ἑκάστω χρώμενοι, πρὸς
ὃ καὶ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνδ' ἀμύξης ἐθέ-
λοι πᾶν κλινὴν χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμύξῃ.
ΑΥΚ. Καὶ τίς ἔτος; ΚΥΝ. Τμείς οἱ τοῖς
ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίαις χρῆσθε, καλῶς τε
ὅς αὐτὰς, ὥσπερ ἀμύξας, τὰς κλινὰς τοῖς
τρυφήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατέκεισθε
τρυφᾶν.

sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit;
neque in illam ipsam furor suus se corruptela
sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam
usum rerum pervertunt, utentes unaquaque,
ad quod natura sua apta non est, ut si quis
plaustri loco uti tanquam plastro velit lectulo.
LYC. Et quis est ille? CYN. Vos, qui homi-
nibus utimini pro jumentis, jumentisque illos
velut plaustra sic lecticas agere cervicibus.
Ipsi vero supra jacentis delicati, et inde velut
24 asini.

7. καὶ τοὶ ῥαδίον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo
Dio illa parte minime *Cbrysostramus* in *Diog.*
seu de tyrannide. p. 99. *Gesner.*

τροφῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄνκτ' ἡμεχάτε
τὰς ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ παύτην πρέ-
πεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιεῖν-
τες, μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μέσ-
νον, ἀλλὰ καὶ βαφαῖς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν,
οἱοί γε εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, εἴχι
καὶ αὐτοὶ παρὰ Φύσιν χρώνται τοῖς τῶ. θεῷ
κατασκευάσμασι; ATK. Νῆ Δία 8) δύνανται

afinos habenis regitis homines, hac non illac
vertere se iussos. Quique haec maxime faci-
tis, si maxime felices praedicamini.

II. Tum illi, qui carnibus non tantum in
cibo utuntur, sed tincturas machinantur per
illas, quales sunt qui purpuram inficiunt:
nonne hi quoque praeter naturam his, quas
paravit Deus, utuntur? LYC. Recte sane.

Po-

8. Νῆ Δία] Concedentis est νῆ Δία, non ne-
gantis. Hic autem non concedit Lucianus,
sed negat. Scribendum ergο μὰ Δία. de
Soul. Νῆ tamen et negationi addit *Aristid.*
T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Quamquam assen-
tior Solano ipse quoque. Sed illud recte sa-
ne, quod in versione posui, ita intellige-
bam, Recte sane utuntur: quod si rem ipsam
spectes, eandem vim habet, ac si posuis-
sem, non per Favem. Gesner.

γὰρ βάπτειν, ἢ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας. ΚΥΝ. Ἄλλ' ἔπρὸς τῆτο γέγονεν ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῇρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτραν χρήσασθαι, πλὴν ἔπρὸς τῆτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἄπασαν τὴν τέτων τις κακοδαμονίαν διελθεῖν δύναται ἂν; τοσαύτη τις ἐστὶ. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βάλωμαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος ἐκεῖνος, εὐφραίνετο τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεσάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἢ ἐφίεμενος.

Καὶ πεντα θηρίῳ βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλίγαις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύειν
σιν

Potest enim inficere, non edi modo caro purpureae. CYN. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non est. Verum enim vero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Caeterum vivo ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa, quae ante me posita sunt, et, quae minimo parari possunt, illis utor, varia illa et omnigena ne quidem desiderans.

12. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, et paucis utar, vivere tibi

σιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χήρונες, κα-
τὰ γὰρ τὸν σὸν λόγον, ἄδενός γάρ δέονται. ἵνα
δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τὸ, τὰ ἐλπίων καὶ
τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἐκάτερόν ἐστιν,
ἐνόησον ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες
τῶν τετελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
νοσθεῖντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλα δὲ παν-
ταχῆ τὸ χεῖρον τᾶ κρείττονος πλειόνων δεῖ-
ται. διὰ τῆτο θεοὶ μὲν ἄδενός, οἱ δ' ἐγγίσει
θεῶν ἐλαχίστων δέονται.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀν-
θρώπων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρ-
θῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περνοσέειν
γυ-

videor? Secundum tuam quidem rationem
etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla
enim re indigent. Ut vero accuratius com-
prehendas, quale utrumque sit, tum paucis
indigere, tum multis, cogita pluribus indi-
gere pueros quam adultos, mulieres quam vi-
ros, aegrotos quam sanos: in universum vero
quod ubique deterius est, illud pluribus indi-
gere eo, quod est praestantius. Propterea Dii
quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
accedunt, indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum homi-
num omnium fortissimum, divinum virum, et
pro Deo recte habitum, propter infelicitatem
ober-

γυμνὸν, δέσμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν
 αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' εἰ κακοδαίμων ἦν
 ἐκείνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπῆμυνε τὰ κακά·
 εἴδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν, εἴδ'
 ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχῇ πάντων ἐκρά-
 τει, καὶ εἰδὲν τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, εἰδὲ
 κρείττονι ἑαυτῷ, μέχρι παρ' εἰς ἀνθρώπων
 ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς σερωμάτων καὶ ὑποδημά-
 των ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τῆτο περιέσται
 ποιῶτον; οἶκ' ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ
 καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠθέλει, καὶ τρυφῇ
 οἶκ' ἐβέλετο. ὁ δὲ Θεσεύς ὁ τῆτο μαθητὴς,
 εἰ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, οὐδὲ
 οὐδὲ

oberrasse nudum, pelle sola instructum, nulla-
 que earum rerum, quibus vos, indigentem?
 Verum infelix ille non fuit, qui et aliorum
 defenderet mala, neque pauper, qui terras
 et maris haberet imperium. Quocumque enim
 illum raperet impetus, ubique vincebat omnes,
 in neminem illius aetatis vel similem se vel
 meliorem incidit, donec ab hominibus discessit.
 An tu putas stragula illum veste et calceis in-
 diguisse, et propterea sic oberrasse? Non est,
 quod illud dicamus. Sed continens erat et
 tolerans; et volebat vincere, et deliciis frangi
 nolebat. Illius vero Theseus discipulus nonne
 rex erat Atheniensium omnium, filius vero
 Ne-

δὲ Ποσειδῶνος, ὡς Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν;

Ἄλλ' ὁμοίως καίμεϊνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχεν ἡρεσεν αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἡρεσεν. αἰεῖντες γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ ἐκ αὐτῶν ὑπέμενον εἰς αὐτῶν εἰδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις, ξυρώμενος. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἡγῶντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαίας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· ἔτωσί δὲ καὶ τοῖς

Neptuni, ut ajunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis et ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appo-
suit

τοῖς ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. εἰσὶν αἱ
 ἔν ἐγὼ ζηλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ ἐκείνας μιμεῖ-
 σθαι βέλομαι, τὰς δὲ νῦν ἐκ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς
 ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχασι, καὶ περὶ τραπέ-
 ζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λασάνοντες καὶ ψιλόμενοι
 πᾶν τὸ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρή-
 των ἔδην, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἐόντες.

Εὐχομαι δὲ μοι τὰς μὲν πόδας ὀπλῶν ἰπ-
 πείων ἔδην διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος·
 αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι σρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέον-
 τες· ἔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελεῖς μᾶλλον
 ἢ εἰ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνήν
 αὐτάρεκην ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν,
 τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάσην πορισθῆναι.

χρυ-

fuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos
 imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non
 equidem invidio admirabili felicitate, qua
 fruuntur circa mensas et vestimenta, laevigan-
 tes, depilantes unamquamque partem corpo-
 ris, neque occultorum quodquam membrorum
 ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis un-
 gulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me au-
 tem stragulis non indigere, velut leones; nec
 cibo magis pretioso opus habere, quam canes.
 Contingat vero mihi terram quidem pro cubili
 habere sufficiente, domum autem putare hoc
 universam, et cibum capere qui facillime
 sup-

χρυσὸν δὲ καὶ ἀργύρε μὴ δεηθεῖν μὴτ' ἐν ἐγῶ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ μακρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τέτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαι, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη ἀπείρη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν. μισοκπτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην.

Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ πρὸς διαφῶνα τοῖς τῶν πολλῶν βελήμασι. καὶ θαυμαστὸν εἶδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ἐπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσούτον διαφέρομεν. θαυμάζω δὲ σε, πῶς ποτε κιθαρωδὲ μὲν τινὰ νομί-

suppeditari mihi possit. Auto autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quisquam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate nascuntur: et seditiones, et bella, et infidiae, et caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa absit, et plus aequo habere nunquam ego concupiscam, minus contra me habere possim tolerare!

16. Habes rationem nostram, stultum sane diversam a vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differimas, qui tam diverso simus instructo. Te porro mitor, quomodo tantam citharoedi quandam vestitum putes et habi-

νομίζεις σοφὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητῆ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ σοφὴν τραγωδῆ, ἀνδρὲς δὲ ἀγαθῆ σχῆμα καὶ σοφὴν ἐκ ἑτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶσι δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίᾳ σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόσποι ἂν μᾶλλον, ἢ τῷ, ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον 9) τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαντ' ἂν ἔτοι μάλιστα, ἔχεν;

Οὐκ

bitum esse, et tibicinis habitum, et longam vestem Tragoëdi: viri autem boni habitum et vestem non jam putes, sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus et suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxuriosos homines, quemque habere hi maxime detestentur?

17.

9. ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον] Nescio quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod imprudentissimum notat; neque quid interpres, qui *prudendum* vertit. Puto corruptum esse interdictantem et excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνῆδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius

Οὐκ ἔν τὸ γε ἐμὸν σχῆμα τοῦτ' ὅν ἐσιν, αὐ-
 χμηρὸν εἶναι, λαίσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κο-
 μῆν, ἀνυπόδητ'· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ
 τῶν κιναιδῶν, καὶ διακρίνειν ἔδδ' εἰς ἂν ἔχῃ,
 ἢ τῇ χροαῖ τῶν ἱματίων, ἢ τῇ μαλακότητι, ἢ
 τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, ἢ τοῖς ἀμφια-
 σμασιν, ἢ ὑποδήμασιν, ἢ κατασκευῇ τριχῶν,
 ἢ ὀσμῇ. καὶ γὰρ ἀπόξετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμόνεσκατοι ἔτοι μάμιστα. καί-
 τοι τί ἂν δῶῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς
 κιναι-

17. Jam vero is est meus habitus, quod
 squabidus sum, quod hirsutus, quod detritam
 gesto penulam, quod comatus, quod sine cal-
 ceis. Vester autem ille cinaedico similis est,
 quem discernere nemo possit, nec colore vesti-
 mentorum, neque mollitie, neque tunicarum
 multitudine, neque amiculis, neque calceis,
 neque capillorum paratu, nec odore. Etenim
 idem quoque jam oletis, quod isti, vos, qui
 beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis
 emat

cus audienda vetera Lexica, in quibus
 ἀναίδεος est αἰσῆρος, αἴτιμος quae si se-
 quamur, σχῆμα ἀναιδέσκατον τοῖς ἀκολά-
 σοις fuerit habitus, cujus minime partici-
 pes esse velint homines luxuriosi. Gesner.
 Forte ἀηδέσκατον vel αἰιδέσκατον. Weistien.

κιναιδοῖς ἑδμὴν ἔχοντος; τοιγαρὲν τὰς μὲν πό-
 νας ἄδεν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδο-
 νὰς ἄδεν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐ-
 τοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλ-
 λον δὲ βαδίζειν ἢ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ
 τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ
 κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν, ὅσοιπερ ἂν
 θέωμαι. καὶ γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ εἰγὼς ἀνέχεσθαι,
 καὶ θάλλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις
 μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ
 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἄδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρε-
 σκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν πα-
 ρόντα φέρειν ἢ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων
 ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους
 δὲ

emat virum idem, quod Cinaedi, olentem?
 Itaque labores non magis quam isti sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: et iis-
 dem rebus alimini, et somnum similiter capi-
 tis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed
 onerum instar gestamini ab hominibus partim,
 partim a jumentis. At me pedes ferunt, quo-
 cumque opus est. Idem ego et frigus ferre
 possum et sustinere aestum, et Deorum his
 operibus non offendi, quia aerumnosus sum:
 vos vero vestram propter felicitatem nulla re
 earum, quae fiunt, contenti estis, et reprehen-
 ditis omnia, et praesentia ferre recusatis, absen-
 tia autem concupiscitis; hieme optatis aesta-

Luc. Op. T. VIII.

Α α

tem,

δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν εἶγος, εἶγος δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρεστοι, καὶ μεμφίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνους μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπαν-
ορθεῖν τὰ ἡμέτερα 10) ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν,
κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράτ-
τε-

tem, aestate hiemem; in aestu frigus, in fri-
gore aestum, aegrorum instar nauseabundi, et
vestra de sorte queruli: caussa vero istis mor-
bus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare et corrigere
nostram rationem postulatis, ut qui male sae-
pius de actionibus nostris consulamus: cum
ip̄is

10. τὰ ἡμέτερα κ. τ. λ.] Florentinam lectio-
nem, τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦντε κακῶς βου-
λευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν
αὐτοὶ — interpretatus sum, quae sola sen-
tentiam convenientem huic loco efficiat:
in qua etiam participium βουλευομένων
servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in
τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι
autem media, id est, reciproca signifi-
catione accipio, de his, qui sua acta retra-
ctant, ut *Xenoph.* Memor. Socr. 4, 2, 19
et 4, 4, 14. *Gesner.*

ταῖς αὐτοῖς ἀσχετοῖς ὄντες περὶ τῶν ἰδίων
καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιῶντες,
ἀλλ' ἔδει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαρὲν ἔδεν ὑμεῖς
διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρεσσι φερομένων. ἐκεῖ
νοὶ τε γάρ, ὅπῃ ἂν ᾖ τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρον-
ται, καὶ ὑμεῖς, ὅπῃ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε
δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ φασὶ παθεῖν τινα ἐφ'
ἵππον ἀναβάντα μακρόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐ-
τὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος ὃ δ' ἔτι καταβή-
ναι, τῷ ἵππῳ θέοντος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖαν ἀπέειπεν; ὃ δὲ εἶ-
πεν, ὅπῃ ἂν τάτῃ δοκεῖ, δεκνὺς τὸν ἵππον.
καὶ ὑμεῖς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τὰληθῆ
ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπως περ
ἂν

ipfi vestris in rebus inconsiderati fitis, neque
quidquam illarum iudicio et ratione admini-
stretis, sed consuetudine omnia et cupiditate.
Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente
auferuntur. Nam cum illi, quocumque fluctus
ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates.
Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt
cuidam, cum equum conscendisset furiosum:
nempe raptum auferobat equus. Ille, qui non
jam descendere ab equo currente posset, in-
terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
Quorsum abirei? respondit, *Quorsum huic,*
equum monstrabat, *visum fuerit.* Sic vos in-
terroganti, *Quorsum feramini?* si quidem ve-

ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δέ, ἔπχ-
περ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτέ δέ, ἔπχ. τῇ δόξῃ· ποτὲ
δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτέ δέ ὁ θυμὸς, πο-
τέ δέ ὁ φόβος, ποτέ δέ ἄλλο τι τοιᾶτον ὑμᾶς
ἐκφέρειν φαίνεται. ἔ γάρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ
πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε
ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοι-
γαρὲν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρη-
μνάς. ἴσε δ' ἁδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖ-
σθαι μέλλετε.

Ὁ δὲ τρίβων ἔτος, ἔ. καταγελαῖτε, καὶ ἡ
κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τέμνον, τηλικαύτην ἔχει
δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας,
καὶ

rum respondere velitis, dicatis simpliciter qui-
dem, *Quorūsumcumque lubabit cupiditatibus*: per
partes autem, *Quocumque lubaverit voluptati*; in-
terdum, *Quo gloriæ studio*; interdum, *Quo*
lucris cupiditati. Interdum vero iracundia, in-
terdum metus, interdum aliud quiddam ex eo
genere auferre vos videtur. Non enim uno
vos, verum pluribus consensu equis, alias
aliis, furentibus quidem universis, abripimini.
Igitur in barathra vos et praecipitia auferunt:
adeo ante factum, quid sitis facturi, nequa-
quam scitis.

19. At istaec detrita, quam ridetis, penu-
la, et coma, et habitus ille meus, eam vin-
habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet,
et

καὶ πράττοντι ὅ, τι βέλομαι, καὶ συνόντι οἷς
βέλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ
ἀπαιδευτῶν, ἔδοις ἂν ἐθέλοι μοι προσίεσθαι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρω-
θεν ἐκτρέπονται. προσίαι δὲ οἱ κομψότατοι,
καὶ ἐπισκεύαστοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶντες. ἔτοι
μάλιστα μοι προσίαισι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλυμένων ἀνθρώ-
πων II) εἰ θραπέω, τὰς δὲ χρυσᾶς σεΦά-
νας, καὶ τὴν παρΦύραν, τύφον νομίζω, καὶ
τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

Ἰνα

et faciendi quod volo, et cum his versandi, qui-
buscum volo. Inscitorum enim hominum in-
doctorumque nemo quisquam accedere ad me
ob istum habitum voluerit: molles autem vel
e longinquo devitant: accedunt commodissimi
homines, et aequissimi, et virtutis cupidi.
Hi maxime ad me accedunt, cum his enim
versari maxime ego gaudeo. Januas vero illo-
rum, qui homines vocantur, non colo equidem.
Aureas coronas, et purpuram fumum arbitror,
hominesque derideo.

A a 3

20.

II. ἀνθρώπων]. Vel εὐδαιμόνων omissum vi-
detur, ut bene admonuit *Weist.* vel id
pro ἀνθρώπων substituendum est. *Reitz.*

Ἴνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς εἴη ἀνδράσι μόνον ἀγαθαῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελαῖς αὐτῶν, σιδῆσαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκῶσιν ὁμοίως ἔχον ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ναεὶς ἐπισκόποι περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ καμῶσι, καὶ γεννηῶσιν ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτῳνας ὄψαι τὰς πολλὰς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν ἔν ἐτι τολμῶς περὶ τέττα τοῦ σχήματος λεγῇν ὡς Φαῦλος, ὅποτε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

20. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similiora videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed barbarorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati sint Dii et barbati, velut ego, an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemribili, dicere audeas, quum ipsos illum Deos decere, appareat?

Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.*)

Λυκίου καὶ Σολοικιστοῦ.

A T K.

Ἀρὰ γε ὁ γινῶμαι τὸν σολοικίζοντα δεινός, ἔπος
καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίξεν δυνατός; ΣΟΛ.
Ἐμοί

Pseudosophista, seu Soloecista.

Luciani et Soloecistae.

L Y C.

Numquid, si quis deprehendere perverse
jungentem voces possit, idem etiam sibi cave-
re, A a 4

*) Σολοικιστής] Hic Dialogus inter eos est,
quos nulla alia lingua expresse-
rit, cum lepos omnis sit in quadam verborum im-
parilitate, perturbatione et miscela, quam,
sententia verborum salva, raro licet trans-
ferre in sermonem alium. Quo itaque
magis studeas exprimere omnia, tanto
magis insulsus fatuusque his, qui compa-
rare Graeca non possunt, evadas necesse
est. Haec itaque, quam non sine molestia
et

Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλαί-
σθαι, εἰδὲ γινῶναι τὸν ἔτῳς ἔχοντα; ΣΟΛ.
Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς εἰ
σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σῶ; ΣΟΛ.
Ἀπαί-

re, ne male jungat, potest? SOL. Mihi qui-
dem videtur. LYC. Et qui cavere nequeat, ille
neque deprehendere sic habentem? (*loquens*)
SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse sribli-
gine te labi negas, aut quid de te dicimus?
SOL.

et pudore quodam damus, interpretatio
non potest juvare nisi eos, qui de singu-
lorum verborum sensu celerius quam ex
Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad
indagandos Soloecismos deduci. Ne quis
Graece qui plane nesciat, legere interpre-
tationem velit, deprecor, cum metus sit,
ne Lucianum et interpretem, illum plane
innoxium, hunc sola commodandi quibus-
dam voluntate peccantem, ineptiarum dif-
ficilium condemnet. Expressi autem in
illis, quae sribliginem habent locutioni-
bus, naturalem singulorum verborum si-
gnificationem, sive eam contextus admit-
tat, quo facto Soloecismus non apparet
Latine tantum scientibus, sive minus, ubi
deinde laborat sententia, quam utcumque
positis in Parenthesi verbis explicare stu-
di. *Gesner.*

Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τῆλε
 κῆτος ὢν. ΛΤΚ. Οὐκᾶν καὶ ἕτερον Φωρεῖσαι
 δυνήσῃ τῆτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνήμε-
 νον; ΣΟΛ. Παντάπασί γε. ΛΤΚ. Ἴθι νῦν,
 ἐρεῖ λαβῶ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικισῶ. Γ)
 ΣΟΛ. Οὐκᾶν εἰπέ. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐγὼ γε τῷ
 τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ ἐκ ἐπέγνων. ΣΟΛ.
 Παύεις ἔχων. ΛΤΚ. Μὰ τὰς θεάς. ἐπεὶ σο-
 λοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς ἐκ ἐπίσῃμενον. αὐθις
 δὲ σκόπει, ἔ γάρ σε Φημι δύνασθαι καταποῆ-
 σαι.

SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a
 stribligine hoc aetatis cavere nequeam. LYC.
 Igitur alterum quoque deprehendere hoc agen-
 tem possis, et negantem convincere? SOL.
 Omnino equidem. LYC. Age ergo me depre-
 hendito stribligine utentem. Modo autem
 utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terri-
 bile illud opus, te non observante, peregi.
 SOL. Lūdis tu homo. LYC. Non; ita me Diī
 ament. Quandoquidem soloecismo protato te
 effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero
 A a 5 con-

1. ἄρτι δὲ σολοικισῶ] Hoc est, modo soloecif-
 sabo. Quae locutio jam soloecismo foeda-
 tur. Ἀρτι enim non cum futuro junge-
 bant Attici, sed aut cum praesenti, aut
 praeterito. *Grav.*

σαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἃ δ' ἐν οἶσθα. 2) ΣΟ.
Εἰπέ μόνον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσαλοῖμι-
σαι μοι, σὺ δ' ἐκ ὄψεως. ΣΟ. Πῶς γάρ, σὺ
μηδὲν λέγοντος; ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ
σαλομίζω, σὺ δ' ἐκ ἑπὶ τῷ δρῶντι. ἐπεὶ
ᾧφελον καὶ νῦν ἀκολοῦθσαι δυνήσῃ. 3)

ΣΟ.

confidera. Nego enim te posse intelligere,
Quandoquidem (*sunt*) quae scis, (*sunt*) quae
nescis. SOL. Dic modo. LYC. Sed nunc quo-
que perverse voces junxi, tu vero non agno-
visti. SOL. Quomodo enim agnoscerem, te ni-
hil dicente? LYC. At ego dito et soloecismus
facio: tu autem facientem non persequeris.
Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

2. SOL.

2. ἂ μὲν — οἶσθα]. Verum est, τὰ μὲν, τὰ
δὲ dici, ut Diodor. Sic. XIV. c. 50. τὰ
μὲν συντέτριψε, τὰ δ' ἑκάλυψε. Sed et al-
terum usurpatur. Reitz.

3. ᾧφελον δυνήσῃ] Thomas Magister docet,
ᾧφελον semper cum optativo jungi, quan-
do significet utinam, et ponatur pro εἴθε,
aut cum praeterito, aut cum infinitivo,
praesertim cum pro εἴθε ἑμᾶλλον accipia-
tur. Vides igitur in ᾧφελον δυνήσῃ soloe-
cismum; hic enim conjunctivo jungitur.
Grav.

ΣΟ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι
καταμαθεῖν σολοικισμέν. ΑΤΚ. Καὶ πῶς ἂν
δύναμο τὸν ἓνα μαθεῖν, τὰς τρεῖς ἀγνοήσας;
ΣΟΦ. Τίνας τρεῖς; ΑΤΚ. Ὅλας ἀρτιγε-
νεῖς. 4) ΣΟΦ. Ἐγὼ μὲν σε παίζεν δοκῶ.
ΑΤΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα
ἐν τοῖς λόγοις. ΣΟΦ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι,
μηδενὸς εἰρημένῃ; ΑΤΚ. Δέλενται, καὶ σεσο-
λοίκισαί τετραπλῇ, σὺ δ' ἔκ ἔγνως. μέγα ἔν
ἄθλον 5) κατέπραξας ἂν, εἴπαρ ἔγνως. ΣΟΦ.
Οὐ

2. SOL. Mira narras, si soloecismum ego
observare non potero. LYC. Et qui possis unum
observare, qui tres ipsos ignoraveris? SOPH.
Quosnam tres? LYC. Universos prima lan-
guine florentes. SOPH. Ludere te puto equi-
dem. LYC. At ego te ignorare, si quis peccet
in dicendo. SOPH. Et quomodo quis percipiat,
si nihil ejusmodi dictum sit. LYC. Dictum et
triblilgine peccatum quadruplici: tu verò non
intellexisti. Magnum praemium (*cervamen*) ergo
confeceris, si intellexisses. SOPH. Non ma-
gnum

4. Ὅλους ἀρτιγενεῖς]. Id est, omnes pu-
bescens, cum ἀρτιγεννήτους, nuper natos,
sive recens, dicere debuerit. Graev.

5. μέγα οὖν ἄθλον] Hic μέγαν ἄθλον dicen-
dum fuit, masculino genere. Graev.

Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαιῶν δὲ τῶ ὁμολογήσαντι.
 ΛΤΚ. Ἀλλ' ἔδὲ νῦν ἔγνως. ΣΟΦ. Πότε νῦν;
 ΛΤΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπρᾶξαι.
 ΣΟΦ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. ΛΤΚ. Ὁρθῶς
 ἔφην. ἔ γὰρ οἶσθαι καὶ προῖθί γε ἐς τὸ ἔμπρο-
 σθεν· ἔ γὰρ ἐθέλεις ἔπεισθαι. συνήσω ἂν, εἴ-
 περ θελήσεις. 6)

ΣΟΦ.

gnum illud quidem, sed *mibi jam* professo ne-
 cessarium. LYC. Sed ne nunc quidem intellexisti. SOPH. Quando nunc? LYC. Cum prae-
 mium te dicebam confecisse. SOPH. Quid di-
 cas nescio. LYC. Recte istuc dicis. Nescis enim.
 Et praecede saltem ad anteriora: neque enim
 sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3. SOPH.

6. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις] *Intellexisses
 mihi, siquidem voluisses.* Sic interpretare.
 Ut συνήσω dictum sit inusitate, pro quo
 Atticus dixisset συνῆκας ἂν. Medius scili-
 cet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen
 συνήσω putavit esse futuri activi primam
 personam, et in εἴπερ θελήσεις verbo
 oprandi modo juncto soloecismum esse,
 forte non male. Nam εἴπερ indicativo
 junctum omnino usitatus est. *Graev.* *Mi-
 cylli* rationem interpretando secutus sum.
 Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quando-
 quidem male sequatur praecedentem, id est
 Soloe-

ΣΟΦ. Ἀλλ' ἐγὼ βέλομαι· σὺ δὲ εἰδένει-
 πας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. ΛΥΚ.
 Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολέθησαν αὐτοῖς, ἐπεὶ
 ἐκ ἑμαυτοῦ ἐνδραμόντα. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
 ἐκ ἑγώ γε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν
 λαγῶ 7) ταχέως, ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν
 ἔξο-

3. SOPH. Sed volo ego. At tu nihil eo-
 rum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.
 LYC. Nempe quod modo dictum est, minutum
 tibi malum videtur? Verumtamen sequere rur-
 sus, quia excurrentem non observasti. SOL.
 Per omnes Deos nihil equidem. LYC. Verum
 dimisi currere leporem celeriter. Num quid
 prae-

Soloecismos a se commissos non sentiat;
 ipse permutatis vicibus jam praecedere
 velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se,
 Lycino,prehendendum. Et in hoc ipso
 fallit per illud εἶπερ ἐθελήσεις, pro εἶπερ
 ἡθέλεις. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum
 pronunciat Scholiastes, qui ipse quoque
 de futuro intelligit. *Gesner.*

7. μεθῆκα θεῖν λαγῶ] Ex *Athenae.* lib. IX.
 p. 400. discimus, Atticos dixisse λαγῶν in
 quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus.
 — Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro
 θέειν ὑποσολοικίζειν. *Graev.* — μεθῆκα]

Di-

ἔξεσιν ἰδεῖν τὸν λαγῶν· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γονέ-
μενοι λαγῶ λήσασί σε ἐν σολοουσιμῷ πεσόντες.
ΣΟ. Οὐ λήσασσι. ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γα.
ΣΟ. Θαυμασὰ λέγεις. ΑΤΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς
ἄγαν παιδείας διέφθορας, 8) ὥς μὴδ' αὐτὸ
τᾶτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι· ἃ γὰρ πρόσε-
σιν αὐτῷ τὸ τινα. 9).

ΣΟ.

praeteriisti? sed nunc etiam videre licet lepo-
rem. Si vero minus, multiplicati lepores clami-
te in sribligine jacebunt. SOL. Non clam me.
LYC. Quin jam factum est. SOL. Mira narras.
LYC. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti
(*corruptus es*), ut neque in hoc ipso (*verbo cor-
rupisti*) male loquentes deprehendas.

4. SOL.

Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
quod, cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit,
quod sensum perturbat, et alio pervertit;
est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo
vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod
sane optime θεῖν admittit; sed *leporem e
manibus elabi sivi*, quod additamentum
θεῖν respuit. du Soul.

8. διέφθορας.] *Corruptus es* vel *peristi*. pas-
sive. cum tamen hoc verbum proprie *per-
didisti* significet. Graev.

9. οὐ γὰρ πρόσσεσιν αὐτῷ τὸ τινα.] Haec ver-
ba non interpretatus sum, quod e scholio
irre-

ΣΟ. Ταῦτα μὲν ἂν οἶδα πᾶς λέγει· ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολομίζοντας κατενόησα. ΛΥΚ. Καί μὲ τοίνυν εἴη τότε, ὅταν τι τῶν παιδιῶν γένη, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. 10) ἢ εἰ ἔ
 νῦν

4. SOL. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum jamprehendi. LYC. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant (*lactens*). Aut
 si

irrepisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit sribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum fit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. *Gesner.*

10. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactensium*, ut soloecismum soloecismo explicemus. Thomas Magister: Θηλάζει τὰ θῆλυ μεταβατικῶς ἂν ἔτεκε, καὶ θηλαζοῦσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως. *Lactat mulier quos reperit, et lactenti pari absolute.* Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus *Luciani* in *Antiocho*: Τὸ δὲ ἔτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον. De *Hippocentauro* agens pullorum instar fugiente. *Græc.*

ἄν' ἔγνωσ' σολοικίζοντά με, ἔδδ' αὐξάνοντα πα-
 δία 11) σολοικισμόν ποιήσῃ τῷ μηδὲν εἰδότε.
 ΣΟ. Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα
 ἀγνοήσομεν, ἔδδ' ἔγνωσμεθα τῶν ἑαυτῶν,
 ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε. μὴ
 τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν
 σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ
 μὲν ἔγω.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, 12) ᾧ συνεγενό-
 μην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπα-
 χθῶς,

si ne nunc quidem me stribligine turbare ora-
 tionem intelligis, neque augentes (*crescentes*)
 pueri soloecismum facient apud non intelli-
 gentem SOL. Verum dicis. LYC. Atqui
 haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostro-
 rum, quando etiam hoc male junctum te effu-
 git. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse
 ad deprehendendum soloecum, ipsumque te
 soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo.

5. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui
 in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et
 mo-

11. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία] Carpit hic eos
 Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro
 αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Graev.

12. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic
 Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile
 di-

χθῶς, καὶ ἐκ ἡλεγχῆς τὸν ἀμπεριόνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα, πηνίκα 13) ἔξεισι, Τίς γὰρ αὖν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιῶν; ἑτέρω δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, 14) πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πα-

molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora* (quando) *exiret*? *Quis enim*, inquit, *responderet tibi de hodierno die, quasi exiurus*? Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium*; *Quid ais*? inquit, *Pater ergo tuus*

dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a *Mopso* patriam signat Mopsuestiam aut Mopsopiam? *Gesner.*

13. πηνίκα] Hic soloecismus in eo vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora*? Graev. — Breve horarum spatium indicat πηνίκα, et ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras enim aegre ferentis est. *Du Soul.*

14. ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα] Hoc est, *acquiesco patriae legibus et consuetudinibus*. Cum proprie et Attice haec verba significant, *babeo satis amplum patrimonium*. Nam πατρῷον id dicitur, quod quis a patre relictum habet: πατρίον, quod ad universam
Luc. Op. T. VIII. Bb iam

πατὴρ αὖ; ἄλλ᾽ δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐσὶ μοι 15) ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλ᾽ δὲ εἰπόντος, ὁ δεῖναι ἐστὶ
 με-

ius mortuus est? Alio rursus dicente, *Concivis meus est: Nesciebamus ergo,* inquit, *te barbarum esse.* Alio dicente, *Iste est ebriosae;* (ebriosus) *Ma-*

iam patriam spectat; sic dicuntur πατρίᾳ ἔθῃ. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρία, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Graev. et Jensch.

15. συμπατριώτης ἐσὶ μοι] Pro civis meus est; cum dicendum sit πολίτης ἐσὶ μου vel μοι. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης et πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, iique ingenui, πατριῶται barbari et servi. neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιωτής, συνδημότης, συμφυλῆτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιωτής, δημότης, φυλῆτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt, *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Graev.

μεθύσης, 16) μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἔτε-
ρα δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τὰς
ἐξελοχότας. 17) εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πά-
ρεςιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ. ἔκῃν, ἔφη, λή-
ψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεςιν. 18) ἑτέρου δὲ
εἰπόν-

Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas, inquit, ἐξελ-*
λοχότας. Dicente quodam, *Λῆμμα (Accerpio)*
in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα,
generosum impetum.) Ergo, inquit, accipiet.

Bb 2

Alio

16. ὁ δεῖνὰ ἐστὶ μεθύσης] Soloecismus in eo
versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Atticī enim
dicunt ἡ μέθυσος vel ἡ μεθύση, τῆς μεθύ-
σης. Barbari vero de viro etiam utuntur
μεθύσης. Quare μεθύσης per soloecismum
est nominativus, et per Atticismum ge-
nitivus. *Graev.*

17. ἑτέρου δὲ — ἐξελοχότας] Tolerabilio-
rem puto hanc *Graevianam* lectionem vul-
gata: ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις,
ἔφη, τοὺς λέοντας: nempe ut illud *duplica-*
care referatur ad primam literam praesen-
tis in augmento praeteriti geminatam
praeter Atticorum consuetudinem, qui
pro λς et με ponunt εἰ. *Gesner.*

18. λῆμμα πάρεςιν αὐτῷ] *Lucrum adest illi,*
cum λῆμα πάρεςιν αὐτῷ, id est, fiducia
an-

εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐμὸς Φίλος, 19) ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ πὺν εἰπόντα, δεδίττομαι 20) τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἀλλὰ δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, 21) χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφαῖας
Φῆς

Alio dicente, *Accedit ille adolescentula (adolescentulus) amicus meus; Tuin tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo (Timeo) virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris.* Alio dicente, *Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere*

animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Graev.

19. πρόσσεισιν — Φίλος] Hunc conviciari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem et pathicum vellent intelligi. *Graev.*

20. δεδίττομαι] Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. *Graev.*

21. ὁ κορυφαϊότατος] Negat Thomas Mag. superlativo addendum superlativum. *Graev.*

Φῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ 22) δὲ τινος
εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἐξορμῶς; ἔθαν
πισπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, 23) ἐκ τῆς ἐπιπολῆς
εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πελάγειας. λέγοντας δὲ τινος,
συνετάξατό μοι, 24) καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν

con-
cere aliquid alius. Dicente quodam, *Expello*;
(*Exire volo*) *Quem*, inquit, *expellis?* Dicente
quodam, *Exsuperne* (*superne*) *Ex superne*, in-
quit, *tanquam ex dolo?* Dicente quodam, *Con-*
junxit (*Injunxit*) *mibi*; *Etiā manipulum*, in-
quit,

Bb 3

22. ἐξορμῶ] Hoc verbum absolute usurpa-
tur pro *exeo* et *prosciscor*, sive *erumpo*.
cum proprie apud Atticos activum sit signi-
ficans, *incio*, *urgeo*, *impello*. Graev.

23. ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος] Cum quis-
dam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praeposi-
tione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπι-
πολῆς omissa praepositione, Graev.

24. συνετάξατό μοι] *Iussit mibi*. Sic inter-
pretor, non ut Micyllus, *composuit*. In
hoc enim videtur solōecismus esse, quod
συντάσσειν dixerit pro *κελεύειν*, cum συν-
τάσσειν proprie sit *ordines instruere*, *com-*
ponere. Qui igitur Atticos imitari volent,
συντάσσειν utantur de ordinibus instru-
endis, ut *Ξενοφῶν*. Graev. συνετάξατο
volebat ille Soloechn. Gesner.

συνετάξατο. ἄλλα δὲ εἰπόντος, περιέσθη αὐτὸν ὥς λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περιέσθης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνατο αὐτῷ, 25) καὶ διεκρίνατο πάντως, εἶπεν.

Εἰσὶν δὲ καὶ πρὸς τὰς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα, νῶϊ τῆτο δοκεῖ, 26) σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν εἰρεῖς,

quit, Xenophon. Alio dicente, *Circumsteteri* (*subterfūgi*) illum, ut *délizescerem*; *Mirum*, inquit, si unus ipse unum circumsteteristi. Alio dicente, *Commiscebatur* (*Comparabatur*) illi; *Omnino etiam separabatur*, inquit.

6. Solebar vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos (nobis) hoc videtur*; Tu, inquit, *etiam*

25. συνεκρίνατο αὐτῷ] *Judicio experiebatur, vel consendebar, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνατο αὐτῷ significat, una oriebatur, uascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνατο αὐτῷ significat, una interibat atque disolvebatur. *Graev.*

26. νῶϊ τῆτο δοκεῖ] *Ut soloecismo soloecismum explicemus: Nos hoc videtur. Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit. Graev.*

ἔρεϊς, ὡς ἀμαρτάνομεν. 27) ἑτέρη δὲ σπαρδὴ
 διηγεμένη τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ
 δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μυχθεῖσα, 28) ἐκ δρυα, ἔφη, ὁ
 Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι 29) δὲ τινος
 εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γάρ, ἔφη, σοι δεινὸν
 εἶρ-

*etiam Nos (nobis) dices, nos peccare. Alio serio
 narrante rerum patriarum quiddam, ac dicen-
 te, illa vero Herculi mista; Non igitur, inquit,
 mistus illi Hercules? Quodam dicente, Se tonden-
 dum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, et*

Bb 4

di-

27. σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἔρεϊς, ὡς ἀμαρτάνο-
 μεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ*
ἀμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Graev.

28. ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μυχθεῖσα] *μίγνυσθαι*
Thomas Mag. docet recte dici de viro cum
muliere consuescente, male vero de mu-
liere, quae cum viro rem habet. Graev.

29. καρῆναι κ. τ. λ.] *Cum quidam pro κεί-*
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod
erat ignominiosum verbum. Nimirum κα-
ρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua
utebantur in morionum et stupidorum, et
γυλωτοποιῶν, qui ad ciendos risus indu-
cebantur, capitibus radendis. Illi enim
ad cutem radebantur, cum alii tonderen-
tur. Graev.

εἰργασαι, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δὲ
 τινος λέγοντος, 30) πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυ-
 γομαχεῖς; ἑτέρω δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι 31)
 τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί
 βυλομένω τῷ βασανίζοντος; προκόπτει 32) δὲ
 τινος

dignum ignominia? Et, decernere quodam dicen-
te, (de amica disputatione) Cum hoste, inquit,
decernas? Alio dicente, Torqueri filium suum
aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid
quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Pro-
ficit

30. ζυγομαχεῖν δὲ τινος λέγοντος] Cum qui-
 dam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere
 cum familiaribus. Cum hoc verbūni pro-
 prie significet apud optimos quosque au-
 ctores tantum cum hostibus contendere.
Graev.

31. βασανίζεσθαι κ. τ. λ.] Reprehendit hic
 Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est pro-
 bare, explorare, quaestionem exercere,
 quaestioni subicere, torquere, ut vulgo
 loquuntur, abutebantur et usurpabant de
 homine, qui morbo vexabatur. *Graev.*

32. προκόπτει κ. τ. λ.] Quod hic Socrates
 ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν dicendum
 esse, in eo forte illi assentitur Plato, Iso-
 crates et Philostratus, pro προκόπτειν,
 ἐπίδοσιν λαβεῖν et ἐπιδιδόναι dicentes,
pro-

τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τῷτο ἐπιδιδόναί καλεῖ. ἐρομένῃ δὲ τινος, εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, 33) πῶς ἂν, ἔφη, ἐμὲ ἠρωτῶν; εἰ μελετήσομαι, λέγεις, ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τῷ τρίτῳ, 34) Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦ-

facit in disciplinis; Ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (declamabis) iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans, declamaturusne sim, dicis iste?

7. Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris; (morietur) Melius, inquit,*

progressiones facere, procedere, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus. Graec.

33. εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα] Vitium est in μελετήσει; quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum *μελετώ*, tametsi futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. *Graec.*

34. Ἀττικίζοντος — τοῦ τρίτου] Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona

ταῦθα μὴ Ἀττιμίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς
 τὸν εἰπόντα δὲ, σοχάζομαι αὐτῷ, 35) ἐπὶ τῷ
 Φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμικτος βα-
 λών; ἀΦισᾶν 36) δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρῃ
 ἀΦισάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, ἅκ οἶδα. πρὸς δὲ
 τὸν

quit, erat etiam hic non affectare sermonem Atti-
 cum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, col-
 lineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, ja-
 culando aberrasti? Cum ἀΦισᾶν aliquis diceret,
 et alter ἀΦισάνειν; (pro ἀΦισάναι sollicitare ad
 defectionem) Ambō quidem, inquit, non novi.
 Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi, Haec
 ge-

sons τεθνήξει, quod apud Germanos Atti-
 cos est secundae personae: quare sequitur
 βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττιμίζειν κατα-
 ρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non
 Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis
 enim: mihi morieris. Graev.

35. σοχάζομαι αὐτοῦ] Apud Lascarem Con-
 stantinum legitur, σοχάζομαι, Φείδομαι
 significat, ἀκροβολογοῦμαι et εἰλεῶ, prae-
 parcum esse et misereri, quod an hic lo-
 cum habeat nescio. Graev.

36. ἀΦισᾶν] Negat hic Lucianus recte dici
 ἀΦισᾶν et ἀΦισάνειν, pro eo enim dicen-
 dum ἀΦισάναι. Graev.

πὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ 37) ταῦτα, εἶφη, διπλᾶ χαρίζοι. 38) καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδᾶττικον, εἶφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, 39) καλὸν, εἶφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
ρυσιν.

geminata, inquit, *nobis largiris* (*gratis et frustra adeo ponis*). Et χρᾶσθαι (*pro χρῆσθαι, uti*) dicente quodam, *Verbum*, inquit, *Pseudatticum*. Dicenti *ex tunc*, † *Pulcrum*, inquit, *dicere ex* supe-

37. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est *Pbrynichus*. Ceterum *Thomas* est in diversa sententia. *Graev*.

38. χαρίζοι] Sic *edd.* praeter *Florent.* et *Sal-mur.* in quibus est χαρίζη. χαρίζε emendat *Gesn.* recte. *Reitz*.

39. ἔκτοτε] De eo *Pbrynichus*: ἔκτοτε κατὰ μηδέναι τρόπον εἴπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε· ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρῆμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et *Thomas* negat praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, et ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιού, ἐκ

ρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ
 ἰδὲ, ἐπὶ τῷ ἰδὲ 40) χρωμένε τινὲς, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ,
 ἐπὶ

superiori anno, *Plato enim* in tunc ait †. Ei,
 qui *Ecce* pro *vide* utebatur, *Alia*, inquit, pro
aliis significas. Dicente quodam *Accipio* pro
intelligo, *mirari se* dicebat, *quomodo* † qui *vin-*
di-

ἐκ τούτου. *Graev.* — Nusquam fere ma-
 gis quam hic interpretationis me poeni-
 tuit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut
 mihi certe ignorabilia. Quid facerem igi-
 tur? Graeca reponerem, ut superior in-
 terpres? Hoc promissimum erat. Sed an-
 tiqui interpretis ratio tolerabilior, quia
 tum interpretationes non cum Graecis
 edebantur. Quis nos feret, si juxta se
 Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo?
 Hoc agam. Permutabo utcumque Latinis
 Graeca: sed monebo lectorem, me non
 satis intelligere, quae crucibus inclusa
 sunt, et gratias habiturum, qui sensum et
 cohaerentiam sermonis aperiat. *Gesner.*

40. τῷ δὲ ἰδού, ἐπὶ τοῦ ἰδὲ] *Cum quidam*
ἰδού pro ἰδὲ uteretur. Haud scio, an velit
 Lucianus ἰδού adverbium poni sine accu-
 sativo post se. Nam ita video plerosque
 omnes eo usos, ἰδὲ vero verbo addi accu-
 sativum. *Graev.*

ἐπὶ τῷ συνήμῳ λέγοντός τινος, θαυμάζειν,
 ἔφη, πῶς ἀντιποιέμενος τῷ λέγοντος, Φησὶν
 ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον 41) δέ τινος εἰπόντος,
 ἔκ' ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν 42)
 δέ τινος εἰπόντος, ἔκ' ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν,
 ἢ γενόμενός. λέλογχα δέ, τὸ εἴληχα λέγοντος.
 ὀλίγον, ἔφη, ἢ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτα-
 σθαι δέ ἐπὶ τῷ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων,
 ὅτι

dicet sibi dicendi partes, dicat se vindicare †.
 Βράδιον dicente aliquo; *Nōne est, inquit, si-*
mile (aeque vitiosum) alteri, τάχιον; Βαρεῖν
(gravare) cum dixisset aliquis; Non est, inquit,
βαρύνειν, qua putasti (ita insolitum, ac putasti.)
Cum λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα (forti-
tus sum) dixisset, † Parum, inquit, etiam apud
quos peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέ-
τεσθαι (volare) dicerent; verbum hoc esse a
 πτη-

41. βράδιον κ. τ. λ.] *Cum quidam dixisset*
βράδιον pro βραδύτερον. — Verba, quae
sequuntur, omnino per ironiam vel cum
interrogatione sunt legenda (I.) οὐχ ὅμοιον
τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet
non est simile. Graev.

42. βαρεῖν κ. τ. λ.] *Idem Thomas docet:*
βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δέ
ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πα-
λαιῶν. Graev.

ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, 43) σαφῶς
 ἴσμεν. περισερόν δέ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀτ-
 τικόν, καὶ τὸν φάττον ἐρῶμεν, ἔφη. Φακὸν
 δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι 44) καὶ πῶς αὖ,
 ἔφη,

πτήσις (volatus) plane scimus. Columbum (pro
 columba) dicente quodam, tanquam Atticum,
 Etiam hunc anaxem vocabimus, inquit. Cum di-
 ceret aliquis, Lentiginem (pro lente) se edisse:
 Quo-

43. ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur
 Grammaticus, Quantum, inquit, ex usu
 populari verbi hujus intelligo, a πτήσει
 derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu
 verbi, se intelligere, haec duo cognata
 esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα
 si nomen est in Graeco, ego verbum dixi;
 quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro
 omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum
 περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων
 disputant. Gesner.

44. Φακὸν — ἐδηδοκέναι] Cum quidam di-
 xisset se edisse Φακὸν, id est vasculum
 olearium, cum Φακὴν lenticulam dicere de-
 buerit, vel Φακούς pluraliter. Graev. Scio
 ego Φακὸν non esse lentiginem; et disce-
 re poteram significationem hujus nominis
 ex adnotatione Graevii. Sed volebam in
 simili voce similem Soloecismum dare.
 Len-

ἔφη, Φακόν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια.

Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἁμίλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὰς βελτίστας 45) εἶναι ὅλας, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσάτων γε ἐπακτάσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων. ΣΟΛ. Ἴσως μὲν

Quomodo tandem, Lentiginem quis edat? inquit. Atque ista Socratea sunt.

8. Redeamus jam, si videtur, ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sine agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* possis, qui tot deinceps proferri audieris. SOL. Forte ne nunc quidem, te

Lentigo enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam Φακῆ est Φακός. *Gesner.*

45.-τοὺς βελτίστους] Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit Solœcismos, de quibus tanquam personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor: nisi forte toto hoc libello Antisophistae cujusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, et hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. *Gesner.*

μὲν δὲ νῦν δυνήσομαι σε λέγοντος· ὁμῶς εἶπε.
 ΛΤΚ. Καὶ πῶς Φῆς εἰ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ 46) σοὶ τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.
 ΣΟΛ. Εἶπε τοίνυν. ΛΤΚ. Ἀλλὰ εἶπον. ΣΟΛ.
 Οὐδέν γε, ὥς ἐμέ μαθεῖν. ΛΤΚ. Οὐ γὰρ
 ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον. ΛΤΚ.
 Τί ἔν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀπολεθῇσεις τοῖς
 λεγομένοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥη-
 θέντα ὑπὸ σε, ἐγὼ μὲν ὤμην ἱππεῖς 47) εἰς
 πεδίον

te dicente, potero. Sed dic tamen. LYC. Et
 quomodo te posse negas? Janua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL.
 Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil
 certe, quod ego assequerer. LYC. Non ergo
 illud *aperuit se* affecutus es? SOL. Non. LYC.
 Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem quae
 dicuntur assequeris. Atqui *respiciens* ad ea,
 quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites*
 me in campum vocare. Tu vero (*in Graeca*
voce)

46. ἀνέωγε] Male dicitur pro ἀνέωκται.
Graev.

47. ἱππεῖς] Nomina in εὐς apud medios in-
 ter Atticorum veterum et Sophistarum ae-
 tatem scriptores fere εἰς contractum ha-
 bent in accusativo plurali: apud veteres
 Atticos et Sophistas sine contractione fere
 in εας. *Graev.*

πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τὰς ἱππεῖς κατενόη-
σας; 48) ἀλλὰ ἔοικας ἔ Φροντίζειν τῶν λόγων,
μάλιστα ἔς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτὰς 49) διήλθο-
μεν. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν Φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλωσ
αὐτὰς διεξέρχῃ.

ΛΥΚ. Πάνυ γὰρ ἀδηλὸν ἐστὶ, τὸ κατὰ
σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τῷτο
μὲν

voce) Equites (soloeecismum esse) agnovisti? . . .
Sed videris non curare literas, maxime quas
modo inter se (nos) ipsos agitabamus. SOL.
Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tra-
ctas.

9. LYC. Nempe valde obscurum est illud
inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc qui-
dem

48. κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατε-
νόησας insistere paululum, et responsum
expectare Lycinus, deinde pergere, quod
punctis illis exprimere studui. Gesner.

49. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Lucu-
lentus Soloecismus, ut si dicam inter eos
ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loqui-
mur. Dicendum igitur cum Plat. in Gor-
gia. ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos injuria af-
ficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδωσαν οἱ πάν-
τες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐ-
τοὺς tertiae personae pronomen junxerunt
verbo tertiae personae. Graev.

Luc. Op. T. VIII.

C c

μὲν δῆλον· σὲ δὲ εἰς ἂν θεῶν ἀγνοῶντα παύ-
σεις, πλὴν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται 50)
γὰρ ἐκείνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ εἰς τὸ
μαντευόμενον κατενόησας. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
ὃ γὰρ ἔμαθον. ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνεις
σε περιϊών; 51) ΣΟ. Ἐοίκασί γε. ΛΥΚ. Ὁ δὲ
καὶ

dem apertum: at te Deorum nemo ab igno-
rantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.
Deliberat (respondet) enim ille consulentibus
universis. Tu vero neque illud *deliberatum* in-
tellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: ne-
que enim percepi. LYC. An ergo *ad unus* (*ad
unum*) fugit te oberrans *Soloecismus*? SOL. Vi-
dentur certe. LYC. Sed illud *ad unus* quomodo
te

50. μαντεύεται] Μαντεύεσθαι dicitur pro-
prie de consulentibus. Verum non sem-
per observatur illud Luciani de hac voce
praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀτ-
τικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam
dicitur de Diis et hominibus respondentibus. Graev.

51. εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνει σε περιϊών] Nam
singuli soloecismi tibi latent circumvenientes. Sic
legendus hic locus (non καθεῖς) et ver-
tendus. Sensus est: singuli, qui circa te
oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi,
te fugiunt, a te non animadvertuntur.
So-

καθ' εἰς, πῶς παρῆλθεν; ΣΟ. Οὐδέ τῆτο
 ἔμαθον. ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνησεύμενον
 αὐτῷ γάμον; 52) ΣΟ. Τί ἔν τῆτο; ΛΥΚ.
 "Οτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνησεύμενον αὐ-
 τῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τὸν μὸν πράγμα, εἰ σο-
 λοικίζει τις μνησεύμενος; ΛΥΚ. "Οτι ἀγνοεῖ
 ὁ Φάσκων εἰδέναι; καὶ τῆτο μὲν ἔτως ἔχει. εἰ
 δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν
 γυναῖκα, 53) ἄρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; ΣΟ.
 Τί

te praeteriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC.
 Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?
 SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecismum
 committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.
 SOL. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens*
 Soloecismum faciat? LYC. Illud, quod igno-
 rat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem
 ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat,
se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL.
 Cc 2 Quid-

Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice
 enim dicendum fuisset καθ' ἓνα. Graev.

52. μνησεύμενον] Magistri docent, μνᾶσθαι
 proprie esse *ambire* puellam sive foemi-
 nam; et dici de viris Attice; μνησεύεσθαι
 vero de puellis et foeminis, quae despon-
 dentur et nubunt. Graev.

53. ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Uxor cum a
 viro divortit, nuntium remittit, dicitur
 Grae-

Τί γὰρ ἔκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδική-
μενος; ΛΤΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπι-
τρέποις ἂν αὐτῷ τᾷτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε.
ΛΤΚ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις· ἔ γὰρ ἐπιτρεπτόν
σολοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως
τᾷτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ
τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, 54) τί
φή-

Quidni vero permittam, si is injuria affectus
videatur? LYC. Si vero pareat, soloecismum
ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL.
Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non
enim indulgendum amico sribligine peccanti:
sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis
nunc *crepare faciat* ostium intrans, aut exiens
pul-

Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*,
discedere a viro. vir vero cum repudiat
uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exi-*
gere. Graev.

54. εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιὼν,
καὶ ἐξιὼν κόπτοι] Haec verba bene vertit
interpretes per *concrepuit ostium* et *pulsavit*.
Nam quod apud Latinos discrimen est in-
ter *ostium crepat* et *pulsatur*, eadem est
apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν.
Exiturus cum fores ferit et percutit, ut
illo strepitu admonerentur qui foris erant,
cavere sibi, atque abstinere, ne laederen-
tur,

Φήτομέν σε πεπονθέναι; ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν
 ἄδέν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βάλισθαι, ἢ ἐξιέ-
 ναι. ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπτοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἄδέν ὅλως πεπονθέναι δόξο-
 μεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ. Ὑβρισης εἶ.
 ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβρισης ἐγὼ νῦν δὴ γενήσο-
 μαί 55) σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι
 τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ.

pulser, quid tibi animi fuisse dicemus? SOL.
 De me nihil: sed illum intrare voluisse vel
 exire. LYC. Te vero, qui vel *pulsantem* vel
crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse
 putabimus, indoctum adeo hominem? SOL.
 Contumeliosus es. LYC. Quid ais? *modo* ego
 contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Vi-
 detur autem male junctum illud *modo fiam*,
 quod tu non agnovisti.

C c 3

10.

tur, apud Atticos enim fores non intror-
 sum trahendo, sed in viam publicam pel-
 lendo aperiebantur; exiturus itaque hoc
 crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis
fores crepare, Graecis ψοφεῖν cum vero
 introiturus fores percūtīt, ut aperiantur,
 dicuntur Latinis *fores pulsari et pulsari*,
 Graecis κόπτεσθαι. Attice igitur dixisset
 κόπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφείη ἐξιῶν.
 Graev.

55. νῦν δὴ γενήσομαι] Soloecismus est hic,
 quod

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἀλλ' εἰπέ τι τοιῦτον, ὥς κἀμὲ μαθεῖν. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς; ΣΟ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὃ, τι ἕκασον σεσολοικίσαι. ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶτων ἔξεςί σοι καθ' ἕκασον αὐτῶν πυνθάνεσθαι νῦν δ' ἕτερόν τινα 56) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν

76

10. SOL. Define, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi. LYC. Et quomodo assequaris? SOL. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis me non observante te ais ultro peccasse, et in quo quidque peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam, bone vir, sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam (ἄττα) si videtur, per-

cur-

quod νῦν δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesenti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γίνομαι. Graev.

56. ἕτερόν τινα] Lucem huic loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα. Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ'

ᾧ

γε αὐτὸ τῷτο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψι-
λῶς ἐξενεγκεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ
τῷ ἑτέρῳ συντιθέμενον.] 57) μὴ γὰρ ἔτως ἄλο-
γον ἦν ἂν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρέως, ἦν με Φῆς
ὑβρίσαι, 58) εἰ μὴ ἔτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ,
Φαίην

curramus. Ac primo ipsum illud ἄττα non
denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.]
Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud
de contumelia videamus, qua te affectum a
me dicis. Si non ita dicerem, sed *in te contra-*

Cc 4 me-

ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, εἶον πάντα
ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀν-
τὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος
ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰεί.
ἔπεται μὲν, ὡς τὸ ἑτέρ' ἄττα, καὶ πόσ'
ἄττα προηγείται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλά-
τωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦδε,
ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. Bos.

57. ὁρθῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris
eruditi vel Scholiastae iudicium, in mar-
gine positum, malum pedem in ipsam Lu-
cianī orationem videtur intulisse. Sic ve-
ra sunt, et cum *Thomae Magist.* observa-
tione conveniunt, sed sententiam et con-
nexionem turbant. Gesner.

58. ἦν με Φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob-
soni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte
enim

Φαίην ἴδιον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
 ΑΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι
 τὸ σὸν, ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω
 τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, 59) ὅταν εἰς τι τῶν σῶν
 γίννηται ἢ ὑβρεῖς. καὶ γὰρ ὅσις γυναῖκα ὑβρίζει
 τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅσις παῖδα, καὶ
 φίλον, καὶ ὅσις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ
 τῶν

meliosus fuisse; proprie loquerer. SOL. Ego
 non habeo dicere. LYC. Nam te contumeliose
 tractare significat corpus tuum aut plagis, aut
 vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in
 te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum
 aliquid exercetur contumelia. Etenim qui
 uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te
 contumeliosus est; et qui filium tuum, et ami-
 cum,

enim indicare vult differentiam inter
 ὑβρίσαι σε et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe
 interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ
 μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Solpecistae, ita
 distinguenda, nisi fallor, ut in interpre-
 tatione nostra factum est. *Gesner.*

59. σὲ ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ] Ὑβρίζω σε scili-
 cet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε,
 est cum in tuos amicos, aut quicquid ad
 te pertinet, contumeliosus et injurius sum.
Græc.

τῶν πραγμάτων ἔτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς
 πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροι-
 μίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν 60) ἐν τῷ συμ-
 πόσιῳ. ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον. ΛΤΚ.
 Ἀρ' ἐν καὶ τῷτο καταναεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα
 ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλεῖσιν; ΣΟ. Ἄλ-
 λα νῦν εἰσομαι. 61) ΛΤΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
 λάττειν; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν
 δόξει. 62) ΛΤΚ. Καὶ πῶς ἂν εἰ 63), ταῦτόν

τῷ

cum, et qui fervum; quin etiam de rebus ita
 tibi res habet. Nam etiam *in rem conzumeliosus*
 aliquis esse dictus est, verbi gratia *in prover-*
binis, ut Plato ait in Symposio. SOL. Com-
 prehendo differentiam. LYC. Numquid ergo
 hoc etiam comprehendis, qui *permutet* ista, illi
 scribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc
 (*a te monitus*) sciam. LYC. Sed ipsum *immuta-*
re? SOL. Idem mihi dicere videtur. LYC. Sed

C c 5

quo-

60. ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν] Platonis verba sic
 se habent: "Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ
 μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς
 τὴν παροιμίαν.

61. νῦν εἰσομαι] Si superiores de ἄρτι et
 νῦν futuro non jungendis observationes
 bene habent; hic etiam Soloeicista sui no-
 minis mensuram implet. *Gesner.*

62. δόξει] Forf. δοκεῖ. *Gesner.*

63. εἰ] Forf. εἴη. *Gesner.*

τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν
 ἑτέρου πρὸς ἕτερον. 64) γίνεσθαι, τῷ μὴ ὀρθῶς
 πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τῷ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;
 ΣΟ. Κατέμαθον, ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν ἕξι· τὸ δ' ἐναλ-
 λάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ
 κυ-

quomodo idem sit *permutare* et *immutare*, cum
 hoc sit (*propositio*) unius pro altero, vitiosi pro
 recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro
 eo, quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam asse-
 quor: *permutare* est improprium dicere pro
 proprio: *immutare*, interdum proprio uti, in-
 ter-

64. ἑτέρου πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis
 ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem
 declarare aliquo modo possunt. Nempe
Enallage est, cum pars pro parte, casus pro
 casu, non immutata sententia ponitur;
Hypallage, cum duo nomina vices suas *per-*
mutant, et *mutuo* alterum pro altero poni-
 tur. Itaque *Enallage* pro eo, quod ponere
 debebat, sed non ponit, substituit aliud:
Hypallage duo ponenda ratione constru-
 ctionis inter se permutat. Sed non semper
 definitiones accuratas ponunt Grammatici;
 non semper bonas definitiones recte ap-
 plicant. Eriam hic Soloecista non bene
 cepit, quod se dicit affecutum. *Gesner*.

κυρίῳ χρῆσθαι. ΑΤΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα
κατανόησιν καὶ ἄχαριν. τὸ δὲ σπερδάζειν πρὸς
τινὰ, τὴν οἰκίαν ὠφέλειαν τῷ σπερδάζοντι
ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινὰ, τὴν ἐκείνῃ περὶ οὗ
σπερδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβῆται παρὰ τισὶ βέλ-
τιον δὲ τὸ ἀκριβῆν ἐκάσῳ. ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ
λέγεις.

ΑΤΚ. Τόγῃ μὴν καθέζεσθαι, τῷ καθίζειν,
καὶ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο, ἅρ' οἶσθ' ὅτι δι-
γνήνοχεν; ΣΟ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθητι ἡκρόν
σε λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. ΑΤΚ. Καὶ ὁρ-
θῳς γὰρ ἡκσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο
δια-

terdum improprio. LYC. Habent ista quoque
contemplationem non injucundam: *Studiose*
appetere aliquem, propriam appetentis utilita-
tem significat: *studere alicui*, utilitatem ejus,
cui studemus. Et haec fortasse aliquantum
miscentur, fortasse autem accurate quibusdam
observantur. Melior autem unicuique accura-
ta observatio. SOL. Nempe.

II. LYC. Verum *confidere* et *sedere*, item-
que *assidere* et *sede*, numquid nosti quid diffe-
rant? SOL. Non novi, sed hoc dicere te au-
divi, *confedisor* esse peregrinum. LYC. Recte
tu quidem audisti. Sed ego *assidere* et *sede* dif-
ferre

διαφέρειν Φημί. 65) ΣΟ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον; ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐςῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἦσο ξεῖν', 66) ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δῆλομεν ἔδρην. ἀντὶ τῆς μένε καθεζόμενος. πάλιν ἔν εἰρήσθω, ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν

ferre ajo. SOL. Et qui tandem differrent? LYC. Quod ad stantem dicitur *Affide!* alterum autem ad sedentem. V. G. *Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus et ipsi: sedes, pro manes sedens.* Quare iterum dictum sit, mutare talia,

65. τὸ κάθισον, τοῦ κάθισο διαφέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθισο vero ad eum, qui jam sedet, quemque rogamus, ne surgat. *Graev.*

66. Ἦσο ξεῖν'] Apud *Homerum* *Od.* π', 44. manifesto ἦσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: propter ea, quae praecedunt. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *affide* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrati potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. *Gesner.*

νειν ἐςί· τὸ δὲ καθίζω, τῷ καθέζομαι ἄρ' σοι
δοκεῖ μικρῷ τίνι διαφέρειν; εἴπερ τὸ μὲν ἕτερον
δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνος ἡμᾶς
αὐτὰς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ
λέγε, ἄτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν. ΑΤΚΙ
Ἐτέρως γὰρ λέγοντος & κατανοεῖς. ἐκ οἷσθα
οἷον ἐστὶ ξυγγραφεὺς 67) ἀνὴρ; ΣΟ. Πάνυ
οἶδα νῦν γέ σε ἀκῶσας ταῦτα λέγοντος. ΑΤΚ.
Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδελεῖν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν
τῷ καταδελεῖσθαι νενομίκας, ἐγὼ δὲ οἶδα δια-
φο-

Φο-
talia, peccare est. Colloco autem a Sedeo num-
quid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum
aiterum faciamus in aliis, collocare dico, alte-
rum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Haec etiam satis enarraſti: et
dic sane *ultra*: ita enim oportet te docendo
praeire. LYC. Nempe aliter dicente me, non
intelligis. Non nosti, quid sit *vir scriptor*?
SOL. Omnino novi nunc quidem, postquam
te ista dicentem audivi. LYC. Quandoquidem
etiam καταδουλοῦν tu forte idem quod κατα-
δου-

67. ξυγγραφεὺς] Secundum sententiam Tho-
mae Mag. et Ammonii ξυγγραφεὺς dicitur
non solum de scriptore et auctore libro-
rum, sed et de scriba fenatus, aut alius
collegii. Graev.

φορὰν ἐκ ὀλίγην ἔχον. ΣΟ. Τίνα ταύτην;
 ΑΤΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδελῆν δ'
 ἑαυτῷ γίνεται. ΣΟ. Καλῶς λέγεις. ΑΤΚ. Καὶ
 ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ
 μοι 68) αὐτὸς εἰδέναι ἐκ εἰδῶς δόξεις. ΣΟ.
 Οὐκ ἂν δόξαιμι. ΑΤΚ. Οὐκἔν τὰ λοιπὰ εἰς-
 αὖθις ἀναβηλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν
 διάλογον. 69)

δουλοῦσθαι putasti. Ego vero differentiam
 ea non parvam habere, novi. SOL. Quam?
 LYC. Quod alterum significat alterius potestati
 subicere; καταδουλοῦν vero sibi. SOL. Recte
 dicis. LYC. Superfunt alia quoque multae tibi
 discenda: nili tamen ipse scire tibi videris,
 cum nescias. SOL. Non videri possum. LYC.
 Ergo in aliam occasionem differamus reliqua,
 nunc autem solvamus colloquutionem.

68. μοι] μὴ legit *Gesner*.

69. διαλύσωμεν τὸν διάλογον] Non audien-
 dus est *Bourdeleri*, cum ex his verbis ar-
 gumentatur, hunc esse ultimum dialogo-
 rum ipsius *Luciani*, reliquos suppositicios.
 Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
 mentum lubricum. Sic paullo ante dixit,
 μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον.
Gesner.

Φιλόπατρις, *) ἡ Διδασκόμενος.

Τριεφῶν, Κριτίας, καὶ Κλεόλαος.

ΤΡΙΕΦ.

Τί τῆτο, ὦ Κριτία; ἔλον σεαυτὸν ἡλλοίωσας;
καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπελῶν, κερ-
δα

Philopatris, seu qui docetur.

Triephon, Criticas, et Cleolaus.

TRIEPH.

Quid hoc rei est, Critia? totum te mutasti.
Superciliis deorsum contractis profundas vol-
vis sub pectore curas, sursumque et deorsum
vaga-

*) Φιλόπατρις] Hunc Dialogum Luciani non esse, sed Auctoris aetate posterioris, scriptumque Constantinopoli, tempore Juliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Juliano epistola, satis demonstravit in singulari Dissertatione *Gesner*.

δαλεόφρονι Ι) εοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν,
 ὥχρεός τέ σευ εἴλε παρειαί. μή πε τρικάρηνον
 τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ ἧδ' ἐληλυθυῖαν; ἢ καί
 τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; εἰδέπω γάρ
 σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡκηκόεις,
 οἶμα, τὸν κόσμον κλυθθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τῷ
 Δευκαλίωνος· σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, εἰ
 αἶεις ἐμῷ ἐπιβρωμένῃ τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ
 γειτνιάσαντος; δυσχεραίνεις κατ' ἡμῶν, ἢ ἐν-
 κεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσαντα
 ἐπιμένεις; ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινα
 καὶ

*vagatus animos sub vulpe latentes, ut est in Poë-
 ta, videris circumferre, oraque pallor occupat.*
 Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 adscendentem, an consilio cum Deorum aliquo
 una fuisti? Neque enim adeo te affici par,
 puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub
 Deucalione, eluvie totum peritutum audivis-
 ses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non
 audis multum tibi inclamantem, et prope jam
 te consistentem? Irasne aliquas adversum nos
 geris? obmutuisti? an exspectas, dum injecta te
 manu impellam? CRIT. O mi Triepho! audivi
 ora-

Ι. κερδαλεόφρονι] A vulpina astutia hoc
 nominis deductum est, quod proinde non
 adeo ineptę reddi videtur *Horatiana* phrasi
 ex arte Poët. vers. 437. *Gesner.*

καὶ ὑπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, 2) καὶ ἔτι ἀναπεμπζῶ τὰς ὕδρας, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ πᾶ ἔτι ἀκῆσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθέμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇς σκοτοδινησας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τᾶν, καὶ τὸ τᾶ Κλεομβρότου 3) πῆδῆμα τᾶ Ἀμβρακιώτου ἐμυτεύθη ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ.

orationem magnam atque difficilem, et multis implexam implicitamque nodis: jamque mecum retracto nugas, et aures obturo, ne, si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, et fabula Poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, et Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

2. TRIEPH.

2. διενειλημμένον] Ἑλλαμβάνεσθαι, amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. G.
3. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de animae immortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. *Du Soul.*

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων Φασμάτων, ἢ τῶν σμμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν· πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίαι Φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν οὐ τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λήρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπαυσθ' ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· ἔ γὰρ παροπτέος 4) ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμῶ. ΤΡΙΕΦ. Οἶδ', ὅτι ἔ μικρόν ἐδὲ εὐκαταφρόνητον πρῶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρώς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ

ἄσα-

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot Philosophorum portentosi sermones, tantum abest, ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint. CRIT. Quiesce paulum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus. TRIEPH. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu

4. οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur.
- Gesner.*

ἄστατον τῆς βίσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περι-
πολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίσησιν. ἀλλ' ἄμπνευ-
σον τῷ δεινῷ, ἐξέμεσον τὰς ὕθλεις, μὴ τι κα-
κὸν παθῆς. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον
πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα
ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφα-
νῆς καὶ πε καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλα-
γος κατονομάσῃς, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἃ
γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισηκαταράτων
ἐκείνων σοφιστῶν, 5) μεγάλως ἐξώγκωσέ με
τὴν

gressu illa inconstantia, illa fursum deorsum-
que conversio, valde te conspiciendum atque
notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo,
et nugas evome, ne quid inde morbi nancisca-
ris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum
est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne
spiritu in sublime sublatus, spectaculum mul-
titudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam
Icarus, Triophonteum pelagus nomine tuo
signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacer-
rimis

5. σοφιστῶν] Christianos notari τῶν σοφι-
στῶν vocē, infra apparebit. Caeterum Lu-
cianus *de Mori. Peregr.* c. 13. Christum
ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Pru-
dentium Peristeph.* 10, 40. Christianis Ascle-
piades Syriae Praefectus hoc nominis tri-
buit: *Quis hos Sophistas error induxit no-
vus?* Gesner.

τὴν νηδύν. ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμεῖμαι
ὅποσον καὶ βάλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τῷ δεινῷ.
ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕθλων ἐκεί-
νων. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, τῶν δεινῶν βελευματίων.
αἱ, αἱ, αἱ, αἱ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τῷ ἀναφυσήματος, ὡς
τὰς νεφέλας δ) διέσρεψε. ζεφύρεα γὰρ ἐπι-
πνέον-

rimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.
TRIEPH. Ego vero, quantum voles, retro
curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy,
phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem,
hem, nefanda confilia! heu, heu, heu, heu,
spes vanissimas!

3. TRIEPH. Deum immortalem! quantus
erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit!
Cum

6. ὡς τὰς νεφέλας — Φυσήματος] Fingitur
ructibus Critiae excitatus in Propontide
Boreas, quo adversum tenente, ingredi
Euxinum Pontum naves nisi funibus de
litore adjunctae non potuerint. Nam οἶ-
χεσθαι πόντον (frequenti praepositionis
εἰς ellipti) hic valere ingredi, nemo ne-
gabit, nisi si quis putet, secundo Borea
intrari e Propontide Pontum, id est, ver-
sus septentrionem navigari posse. Sed
etiam illud hinc apparet, Critiam, ut
exci-

πνέοντος λάβρα, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζον-
τος, Βορέην ἄρτι ἀναὰ τὴν Προποντίδα κεκίνη-
κας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνου
πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
δάντων ἐκ τῆ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς
ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορορυγμός, καὶ κλό-
νος τὴν γαστέρα σε συνετάρασσε· πολὺωτον
σεαυτὴν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηνοῶς. ὡς
καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων
ἠκηκόεις. 7) KRIT. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τρι-
φῶν,

Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in
undas impingeret, Boream jam super Propon-
tide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi
Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo
spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus
tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus
strepitus, quae conquassatio ventrem tibi con-
turbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui
tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti porten-
to, unguibus etiam audisse videaris. CRIT.

Dd 3

Sed

excitare halitu Boream posset, debuisset
constitutum esse eo circiter loco, ubi est
Constantinopolis. *Gesner.*

7. διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν] Dictum de ho-
mine, qui totus auris, perinde ut Argus
oculus totus; qui διὰ ὀνύχων videbat.
Jo. Alb. Fabricius.

Φῶν, ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ἐνύχων καὶ γὰρ κνή-
μην γαστέρα 8) τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύεσαν,
καὶ ἀνδρείαν Φύσιν 9) ἐς γυναικείαν ἐνεργοβα-
τῆσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρεα μεταβαλλόμενα·
καὶ ὅπως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βέλαι πιστεύειν
τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κίχ' ἔνα
τῷδ'

Sed non debebat tibi paradoxum videri, Trie-
pho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem
femur uterum vidisti, et caput praegnans, ma-
ris vero naturam in feminam divina vi trans-
euntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si Poëtis credas, portentorum plena
est. Sed cum te primum his possum comple-
ctier

8. κνήμην γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se
conceptum, co flagrantisque Semeles ute-
ro ereptum, femori suo inseruit, et ex-
acro legitimo gestationis tempore edidit.
Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non μη-
ρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας no-
men, in quo lactavit etiam Lucianus V. H.
I, 22. Latinus sermo illum lusum vix ad-
mittit. *Gesner.*

9. ἀνδρείαν Φύσιν] De Salmacide, Scytho-
ne, Tirelia, Coeneo, Iphide nota omnia
ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut et de
feminis Alcyone, Philomela et Progne,
Pieridibus, Nyetimene, Scylla etc. in
aves mutatis. *Gesner.*

τῶδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπύωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι
τὸν ἥλιον εἰργασιν, ἀηδόνες δὲ ἰο) καὶ χελιδό-
νες εὐηχα κελαδῶσιν, ἢ ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων
τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνεσα, τό, τε ὕδωρ ἡρέμα κε-
λαρῦζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξει.

TRIEΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια,
μὴ πρὶς ἐπιώδῃ τὸ ἡκισμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερσύν-
ῃ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργά-
σεται ἢ θαυμασία σε αὕτη καταπληξίς. II)
ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, ἃ τῆτο
γενή-

ctier oris, age abeamus eo, ubi solem platani
arcent, lusciniæque et hirundines dulcifonis
aethera cantibus implent, ut avium aures per-
mulcens cantus, et aqua leni decurrens susur-
ro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed
timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audi-
visti, et pistillum aut januam aut aliud quid
rerum inanimatorum ex me faciat mirabilis illa
tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi
Dd 4 Jo-

IO. δέ] Sic edd., τε Gesuer.

II. κατὰπληξίς] Ἀντὶ ἀκούσματος κατὰ-
πληκτικῷ ut apud Lucret. 4, 1157. Ma-
gna atque immanis (amasia) κατὰπληξίς ple-
naque bonoris a faucio amatore vocatur. G.

γενήσεται ἐπὶ σοί. ΤΡΙΕΦ. "Ἐτι με ἐξεφό-
βησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνή-
σηται ἀμυνέμενάί σε, εἰ παραβαίης τὸν ὅρκον;
οἶδ' αὖ γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τῆς Διὸς σκ.
ΚΡΙΤ. Τι λέγεις; ἔδυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρ-
ταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς, ὡς τὰς θεὰς πάν-
τας ἀπέρριψεν ἀπὸ τῆς θεσπεσίας βηλᾶ, 12) καὶ
τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶτον κατεκε-
ραύνωσε, καὶ τὰς ἀσελγεστάτας ἔτι καὶ νῦν
παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτῳ 13) καὶ
Γιγαν-

Jovem juro, non ita futurum. ΤΡΙΕΦΗ.
Amplius etiam terras; cum Jovem dejerasti,
Quam enim ille jurisjurandi religionem vio-
lanti poenam infligere possit! novi enim te
non ignorare, ut tui Jovis res se habeant.
ΚΡΙΤ. Ain tu? non posse autem Jovem in
tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo,
ut Deos omnes de caelesti illo pavimento deje-
cerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine
olim prostraverit, et hodiernum prout quisque
est petulantissimus prosternat: inde est, quod
apud

12. βηλοῦ] Noster hic respexisse inprimis
videtur ad ll. ο', 23. Hyperbolam enim
puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter detur-
baverit, reperio. *Gesner.*

13. Τιτανοκράτῳ] Rem ipsam apud *Home-*
rum invenies; nomina haec non item. *G.*

Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρὰ δαί-
 μες τὰ τῷ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκκα.
 ἔχ' ἰ κύκνος ἄτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δὲ ἀσέλ-
 γειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνί-
 διον ἐκεῖνος 14) ταχέως ἐπωμίσατο, 15) καὶ
 διέφυγε διὰ τῷ πελάγῃ, τάχ' ἂν ἡροτρία,
 ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βρονταποιὸς, καὶ κεραυ-
 νοβόλος σὺ Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολεῖν,
 τῷ

apud Poëtas ut Titanum victor, debellatorque
 gigantum, inprimis apud Homerum decanta-
 tur. ΤΡΙΕΡΜ. Omnia tu quidem, Critia,
 Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem
 audi. Nonne idem cygnus factus est satyrus-
 que libidinis caussa, quin taurus etiam? et
 nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per
 pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola ali-
 quo interceptus araret tuus ille tonitruum
 effector, fulminumque jaculator Jupiter, et
 pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos

Dd 5

sen-

14. ἐκεῖνος] Verti quasi legeretur ἐκεῖνο,
 quod est multo concinnius, quanquam
 non statim, si reliquas auctoris ineptias
 spectes, verius. *Gesner.*

15. ἐπωμίσατο] Ex emendatione *Kusteri*.
 ἐπωμόσατο Edd. priores. *Reitz.*

τῇ βεπλῆγι κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίο-
ψι συνευχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ
τὴν ὄψιν ἐσοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίας μὴ
ἀφίσασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος 16) καθεοεί-
σθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικῶτον ἔχων,
ἢ κ' αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τῷ ἀετῷ, καὶ τῆς
Ἰδης, 17) καὶ τὸ κυοφορεῖν 18) καθ' ὅλα τῷ
σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

KPIT.

sentiret et scuticam. Illud vero non rubore
dignum censes, egregie barbatum senem cum
Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie
et vultibus obtenebratis*, et duodecim totis soli-
bus apud eos, vino madentem desiderare? Illa
enim de aquila et de Ida, et quod imprae-
gnari per totum corpus solet, dicere etiam pu-
dor est.

5. CRIT.

16. ὑποβεβρεγμένος] Non ausim damnare
Nominativum; nam in optimis quibusque
talía invenias. *Gesner.*

17. ἀετοῦ — Ἰδης] In aquilam transforma-
tus Jupiter ab Ida monte Ganymedem
rapuit. In Idae item montis vertice lascive
cum Junone concubuit: quod paullo post
iterum tangit noster. *Gesner.*

18. κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος.] Τῆς κε-
φαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. *Guicci.*

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσό-
μεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητὴρὸς, ὃ γὰ-
θῆ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις; τὸν
Κροῖσον 19) πρῶην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐ-
τὸν Σαλαμινίης, καὶ ἑτέρας μυρίας, ἀμφιλοξά
πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ.

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per
Apollinem jurabimus, medicum pariter atque
vatem optimum? TRIEPH. Mendacem illum
Prophetam dicis, qui nuper Croesum, et post
illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticinio-
rum ambiguitate pessumdedit?

6. CRIT.

19. Κροῖσον] Vtrumque oraculum profert
Lucian. *Jou. Trag.* c. 20. De Croeso qui-
dem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν
διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi, ho-
stiumne foret imperium, an Croesi, in-
certum: de Salaminiiis autem, ὃ θεία Σα-
λαμῖς, ἀποκεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi
nota Lucianum adjicere, καὶ Πέρσαι γὰρ
οἶμαι, καὶ Ἕλληνας, γυναικῶν τέκνα ἦσαν
ut adeo haud obscure applicet ad cladem
Salaminiam, qua Persae navali proelio
victi sunt. Quid igitur noster sibi vult,
cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit.
Scilicet, superficialiam valde hominis
fuisse doctrinam, iudicium fere nullum,
ex tota commentatione apparet. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρεῖσιν
 ἐν ταῖν χειρῶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ
 καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεά-
 χилоι 20) ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σει-
 σίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονουμάζεσθαι; ΤΡΙΕΦ.
 Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τῆ Σαλμωνέως παῖ-
 δα, τὴν Τυρῶ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπι-
 μοιχεύει, καὶ εὐσεύς καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιό-
 των ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τῆ δεσμῆ πιεζό-
 μενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδί-
 της

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui tri-
 fidum manibus sceptrum tenens, penetrabili
 voce terribilique tantum in bello clamat, quan-
 tum vix novem decemve virorum millia? qui
 praeterea terrae quassator, o Triepho, appel-
 latur. TRIEPH. Scilicet per moechum illum,
 qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, et
 insuper adulteria committit, taliumque, et *sibi*
similium liberator ac patronus est. Martem
 enim reti captum, et vinculis cum Venere sua
 in-

20. ἐννεάχιλοι] Nescio, an hic quoque me-
 moria lapsus sit Auctor, cum tantum Ne-
 ptuno clamorem tribuit. De Marte enim
Homer. II. ε', 860. ὃ δ' ἔβραχε χάλκισος
Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δε-
 καχιλοι. *Gesner.*

της ξενόμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν
μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπώντων, ὁ ἵππειος
Ποσειδῶν ἔκλαυσε 21) δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ
βρεφύλλια, τὰς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ
αἱ γράες, κόρας ἐξαπατῶσα. ἐπέκειτο δὲ τῷ
Ἡφαιστῷ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον
τῆτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν,
τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥς τε καὶ μοιχὸς ἐστίν,
ὥς μοιχὰς διασώζων.

KRIT. Ἑρμείαν δὲ τί; TRIEΦ. Μὴ μαι
τὸν κακόδελον, τῷ ἀσελγεσάτῃ Διὸς, καὶ τὸν
ἀσελγομανῆντα ἐπὶ ταῖς μοιχμοῖς.

KRIT.

indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae
pudore tacentibus, equestris ille Neprunus,
lacrumis, quales puerorum sunt magistros ri-
mentium, aut vetularum puellas decipientium,
effusis, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut
Martem solveret; claudumque illud daemo-
nium misericordia senis Dei Martem dimisit.
Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis
fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercurium?
TRIEPH. Apage vero pessimum illum libi-
dinofissimi Jovis administrum, ipsumque stu-
porum cupiditate ac pruritu insanientem.

8. CRIT.

21. ἔκλαυσε] Bene correxit Solan. ἔκλυσε
Edd. priores. Reina.

ΚΡΙΤ. Ἄρρα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ
 παρὰδέχεσθαι σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι
 πρώην παρὰ σοῦ. ὥς ἐάσωμεν τάς τε. τῆς
 Ἀθηνᾶς ἐτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου,
 τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ
 τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περι-
 ἄπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν θεόν. ἃ γὰρ ἔχεις
 τί λέγειν περὶ αὐτῆς. ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ
 περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη. ΚΡΙΤ. Λέγε
 ὃ, τι γὰρ βέλεις. ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κρι-
 τία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ
 στήθει τῷτο 22] ἣ θεὰ ἐπιφέρεται; ΚΡΙΤ.
 Ὡς

8. CRIT. Martem Veneremque te non ac-
 cepturum jam praevideo, cum modo eos con-
 tumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed
 Minervae adhuc mentionem faciam, virginis
 armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis
 caput pectori praefixum gerit, Gigantesque
 olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil
 habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non
 nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo,
 quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur,
 Critia, quae est Gorgonis utilitas, et cui bono
 pectus ea munit Pallas? CRIT. Ut terribili
 quo-

22. τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο quo refe-
 ratur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χεῖμα
 velis intelligere. *Gesner.*

Ὡς Φόβερὸν τι θέαμα, καὶ ἀποτροπτικὸν τῶν
δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τὰς πολεμίας,
καὶ ἐτραλίσσει τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπερ γε βέλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τῆτο ἡ Γλαυκῶπις
ἀκαταμάχητος; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ.

Καὶ διὰ τί ἔ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς
σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἡδ' αἰγῶν,
ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτες ἐργάσωνται, ὥσπερ
τὴν Ἀθηναίαν; ΚΡΙΤ. Ἀλλ' ἔ οἱ δυνάμεις γε
πρόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ'
εἰ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γάρ
παρὰ σὲ εἶδέναι, ὡς ἐξευρημέναι τὰ τοιαῦτα,
καὶ

quodam spectaculo, malisque averruncandis
apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque,
ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad al-
teram. TRIEPH. Num hac etiam causâ invicta
est Pallas? CRIT. Utique. TRIEPH. Cur au-
tem non iis, qui servare possunt, potius, quam
qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut ca-
prarum femora, ut nos etiam invictos, quem-
admodum Pallada, praeferant. CRIT. Sed non
habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi,
quam habent Dii, sed si quis eam praeferat,
tum vero prodest.

9. TRIEPH. Sed quid tandem rei est Gor-
go? vellem enim ex te audire, qui invenisti
taliam

καὶ ἐς μάλισα κατωρθώκετος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτήν, πλὴν γε τῷ ὀνόματος. ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἐπέ-
 ρασος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτο-
 μήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐ-
 Φημεμένῃ, ἐπασιδίας ταύτην περιωδήσαντος,
 ἄλλα καὶ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν. ΤΡΙΕΦ.
 Τετί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώ-
 πων θεοὶ ἐνῆεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσι-
 μον; προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἣ κρυφίως
 συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;
 ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον 23) ἐν Ἀθήναις,

παρ-

taliam et exquisitissime pertractasti: ego vero
 praeter nomen omnia ejus ignoro. CRIT.
 Virgo igitur erat decenti forma et amabilis:
 sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magi-
 cae artis peritiam celebris, incantationibus vi-
 ctuae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam
 habuere. TRIEPH. Fugit me igitur tam egre-
 gia res, quod hominibus Dii opus habent: sed
 cum viveret, quam utilitatem praestitit? num-
 quid in stabulis meretriciam fecit, an vero
 clam imminui se passa est, ac virginem tamen
 sese nominavit? CRIT. Per ignotum, qui colit-
 tur

23. Νῆ τὸν Ἄγνωστον] Ignotus ille Athe-
 niensem Deus, si a Christianis abeas, vix
 cuiquam memoratus reperietur. Sed hic
 homo

παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. ΤΡΙΕΦ.
 Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτό γε-
 νοίτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας
 διαμελεῖσι τμηθεῖσας Νησῶ ἐν ἀμφιτρύτῃ,
 Κρήτην 24) δέ τέ μιν καλέεσι. καὶ εἴ τι το-
 ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι
 ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε σερατηγέτην ἀκα-
 ταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δέ, καὶ ῥή-
 τορες, κατὰ πολὺ με Περσέως δίσκριναν, ὥς
 πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα.

Ἄλλ'

tur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis
 percussione[m] permansit. TRIEPH. Et, si quis
 caput virgini abscindat, fietne tum terricola-
 mentum ejusmodi etiam ex vulgo cuilibet?
 Novi enim vel decies mille virgines membra-
 tim omnes dissectas in insula, *quam Cretam*
dixerè, ambit circumfluit humor. Hoc ego si no-
 vissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta?
 quamque invictum ex te imperatorem fecis-
 sem? Poëtae autem et Rhetores me, tanquam
 plurimarum inventorem Gorgonum, longe Per-
 seo superiorem judicassent.

10.

homo incaute admodum suas fraudes ob-
 trudit. *du Soul.*

24. Κρήτην] Neque *Job. Meursius* in Creta,
 neque quisquam alius, quidquam, quod
 sciam, protulit, unde lux certa inferri
 huic loco possit. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

E e

Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ
 τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τῷ Διὶ σε, καὶ τὰ
 τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, 25) ὡς αἰθα-
 λεῖς αἱ λόχμαι αὐτὰν διαμένεσι. ΚΡΙΤ. Ἄλλ'
 ἂν ἐγίνωσκας τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργια. 26)
 ΤΡΙΕΦ.

10. Sed quoniam in Cretenses incidimus,
 memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum
 tui illius Jovis, et quae ipsius matrem susten-
 tarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam
 conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignora-
 bas tu quidem incantationem et ceremonias.
 TRIEPH.

25. λόχμια] Ex emendatione Solan. et Guier.
 δόχμια Edd. priores. Reitz.

δόχμια] Δόχμιον πλάγιον seu obliquum
 significare, Lexicographi dicunt, quorsum
 equidem in versione respexi, *valles*, quas
 Interpres etiam adhibet, ex rei natura ad-
 jeci; antrum enim esse, communiter tra-
 ditur. Si quis tamen λόχμια legere velit,
 Ἀ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis ha-
 rum literarum confusio, non repugnave-
 rim; tum enim lucos virentes significaret,
 quorsum sequens λόχμαι pertinet. Gesner.

26. τὰ ὄργια] Adscribam verba Servii ad
Virg. Aen. 4, 302. valde huic loco oppor-
 tuna, cum non adeo obvia sit, quae hic
 requiritur *orgiorum* significatio. *Orgia apud*
Graec.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπιρῆς
ἔγινετο, τάχ' αὖ καὶ ἐκ νεκρῶν ἐξήνεγκεν αὖ,
καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φῶς ἀνήγαγεν· ἀλλὰ
λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιη-
τῶν τερατολογούμενα. ὥς ἐκσον καὶ ταύτην.

ΚΡΙΤ. "Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ
κασίγνητον, εἰ παραδέχῃ; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς
ἀσελγessäτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν
καὶ χερσὶν ἐκτεταμένην, παραδραμε.

ΚΡΙΤ.

TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incanta-
tionibus peragi, possent illae forse etiam ex in-
feris ereptos in dulcissimam hanc lucem redu-
cere. Sed nugae sunt scilicet naeniaeque et
fabulae a Poëtis portentose confictae. Itaque
et hanc omitte.

II. CRIT. Junonem autem, Jovis uxorem
pariter ac sororem, non accipies. TRIEPH. Ta-
ce ob lascivissimum illum concubitus, mani-
busque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

E e 2

12.

*Graecos omnia sunt sacra, ut apud Latinos
cerimoniae. Caeterum hoc vult Critias,
ignorato illo carmine et cerimoniais ex
Cretensium Virginum capitibus non posse
Gorgonas fieri, Palladaque eximium ali-
quid sibi retinere. Gesner.*

ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαι 27) γς;
 ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβρο-
 τον, ἑρμῆονα,
 Τιδὸν πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευό-
 μενον,

*Εν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,
 Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγᾶ θεόν.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ
 ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμείεις ὡς Νικόμαχος 28)
 δ

12. CRIT. Per quem igitur tandem tibi
 vis ut jurem?

ΤΡΙΕΡΗ. *Per magnum Regem, caelestia regna
 tenentem,*

*Morte carentem omni, natum patris, inde
 profectum*

*Ex patre flamen, tria de uno, atque ex
 tribus unum.*

*Jupiter haec tibi sint, solum hoc pro numine
 habeto.*

CRIT. Computare tu quidem me doces, et
 jusjurandum tibi est arithmetica. Computas
 enim

27. ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis fu-
 turum, qui ὁμώσω tantum et ὁμοῦμαι
 agnoscunt. *Gesner.*

28. Νικόμαχος] De *Nicomacho* hoc ejusque
 arithmetica vid. *Fabricius* Bibl. Gr. 4, 2, 1.
Gesner.

ὁ Γερασηνός· ἐκ οἷδα γάρ, τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρα, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακὰδα; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, ἐκ ἑσθ' ὧδε ματρεῖν τὰ ψυλλῶν ἰχνη· ἐγὼ γάρ σε διδάξω, τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῷ παντός. καὶ γὰρ πρώην καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σὺ ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος 29) ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, εἰς

enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario? TRIEPH. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, et quis sit ante omnia, et quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-

E e 3

ce-

29. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.] Neque Patllius, neque ipse Jesus Christus hic intelligi videtur, sed quicumque doctor, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. *Gesner.*

ἐς τρίτον ἔρανόν 30) ἀεροβατήσας, καὶ τὰ
κάλλιστα ἐκμευαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνα-
κάτισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἰχθια παρεισώ-
δευσε, 31) καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς
ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἦν μὲ ἀκέρης, ἐπ'
ἀληθείας ἀνθρώπον.

CRIT. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν,
διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. 32) ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνω-
κάς

cedens, in tertium usque caelum se penetrave-
rat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat;
is per aquam nos rehouavit, impiorumque ere-
ptos regionibus in beatarum animarum vesti-
giis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscul-
tare mihi velis, vere hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho,
horror enim me incessit. TRIEPH. Legistine
un-

30. ἐς τρίτον οὐρανόν] Manifeste ridet Paulli
ἐκτασιν, quam phrasi Aristoph ex ΝεΦ.
225 exprimit. Ibi enim Socrates caele-
stium rerum contemplationi intentus, et
quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ,
inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Gesner.

31. παρεισώδευσε] Forte id sibi vult Trie-
pho, magistrum illum suum, suo jure cae-
lum ingredi, discipulos magistro adhae-
rentes una clam irreperere. Gesner.

32. ἔρχομαι] Leg. ἔχομαι. Koitz.

κάς ποτε τὰ τῷ Ἀριστοφάνει τῷ δραματοποιῷ
ᾠρῖθας ποιημάτων; CRIT. Καὶ μάλα. TRIEΦ.
Ἐγχεχάρακται παρ' αὐτῷ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον,
καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', εἰδ' αἴηρ, εἰδ' ἄρανός ἦν.

CRIT. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν; TRIEΦ. Ἦν
Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει
τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μένῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύ-
γλωσσος 33) ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδα-
σιν,

unquam Aristophanis Comici poemata, quae ille
aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH.
In illis ita ab eo scriptum est:

*Cbaos olim et nox crebusque fuit nigrum,
tum Tartarus ingens*

Non terra, aër, nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH.
Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squallorem numine abegit.
Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille
scriptum reliquit, terram aquis impositam con-

Ee 4 den-

33. ὁ βραδύγλωσσος] Moses Exod. IV, 10.
וְאֵנִי כֹהֵן לַיהוָה sese ipse vocat, quod οἱ ὁ trans-
tulere βραδύγλωσσος, et ab his noster ad
insultandum Divino vati mutatus est.
Gefner.

σιν, ἔρανὸν ἐτάνυσεν, ἀσέρας ἐμόρφωσεν ἀπλα-
νεῖς δρόμον διετάξατο, ἔς σὺ σέβῃ θεὰς, γῆν
δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπισεν, ἀνθρώπον ἐκ μὴ
ὄντων 34) ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἐσιν ἐν ἔρανῳ
βλέπων δικαίας τε καὶ ἀδικας, καὶ ἐν βίβλοις 35)
τὰς πράξεις ἀπογεγραμμένος· ἀνταποδώσει δὲ
πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KPIT.

densavit, caelum expandit, stellas formavit
fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro
Dis venerare. Terram autem floribus exorna-
vit; homines ex illis, quae plane non erant, ut
essent produxit. Jamque observat de caelo ju-
stos pariter atque injustos, in librisque singu-
lorum actiones describit, omnibus autem, qua
praefinivit die, justa retribuet.

14.

34. ἐκ μὴ ὄντων] *Hebr.* XI. 3. dicitur ἐκ μὴ
Φαινομένων. Nota est *Exuconiorum* hae-
resis, quod nominis in eam Arianorum
sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi
Servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ
ὄντων a Deo esse productam. Unde satis
constat, Christianos illorum temporum de
Creatione ita, ut hic noster, loqui solitos.
Gesner

35. ἐν βίβλοις] Haec sumpta ex *Apoc.* XX,
12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis vi-
det. *Gesner.*

KRIT. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν 36) ἐπινενησιμέ-
να ἐς ἅπαντας, ἐγχαράττεσσι γε καὶ ταῦτα;
TRIEΦ. Τὰ ποῖα; KRIT. Τὰ τῆς εἰμαρμέ-
νης. TRIEΦ. Λέγε, ὦ καλὴ Κριτία, περὶ τῶν
Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκέσαιμι περὶ σῶ.
KRIT. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰοίδιμος ποιητὴς εἴ-
ρηκε·

Μοῖραν δ' εἰ τινα φημι πεφυγμένον ἔμμε-
ναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τῷ μεγάλῃ Ἡρακλέει·

Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ βίη Ἡρακλεΐη Φύγε κῆρα,
Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἀνακτι,
Ἄλ-

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerarunt
omnibus, num et ea describuntur? TRIEPH.
Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH.
Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego
vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Non-
ne Homerus, celebris Poëta, dixit:

*Fatum equidem nullum dico effugisse vi-
rorum.*

De magno autem Hercule ita:

*Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis armam,
Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:*

E e 5

Sed

36. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providen-
tia Deī loquentem audit Triephontem
Cri-

Ἄλλὰ εἰ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χό-
λος Ἦρης.

Ἄλλὰ καὶ ἔλον τὸν βίον καθεμαρθεῖν, καὶ τὰς
ἐν τῷ τῷ μεταβολῆς

— ἐνθα δ' ἔπειτα

Παί-

Sed fors dira virum, Junonisque ira sub-
egit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutatio-
nes fato esse constitutas atque ordinatas, idem
docet:

— *Hinc ordine cuncta*

Sufci-

Critias, haud immerito in mentem illi
venit absurdi istius Parcarum commentii.
Caeterum quod plurium numero dicitur
ἐγχαράττουσιν, illud absolute et quasi
impersonaliter positum arbitror, fere ut
Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, plu-
ralem numerum saepe adhibent, cui ta-
men phrasi aliquid arcani sensus, et um-
bram saltem Trinitatis inesse, non est cur
negemus. Fieri etiam potest, ut respexe-
rit Critias ad expressam trium in divini-
tate hypostaseon mentionem. Caeterum
postea et hoc idem verbum plurium nu-
mero recurrit, et exemtae actionis verba,
quae vocant Grammaticorum filii, eodem
numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρων-
ύσουσι, κατὰξουσὶ κ. τ. λ. *Gesner.*

Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε
βαρεῖα

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε
μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὥς Αἶολον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων
ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', εἰδέπω αἶσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

Ὡς πᾶντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ἡ ποιη-
τῆς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελήσαι τὸν
υἱὸν

— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον

Αἶμα-

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt suf-
ferendae, a fato constitui, illa monent:

*Aeolus, et placide venientem excepit, euntem-
que*

In patriam juvit, Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri Poëtae testimonio
constet. Jovem ipsum non velle a gnato

— dixam defendere mortem,
qui potius

San-

Αἱματοέσσας δὲ 37) ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος

ἔμελλε

Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

"ὦσε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τῆτο 38) μηδὲν προσ-
θεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν εὐελήσης, εἰ καὶ τάχα
πεδάρσιος ἐγγενέεις μετὰ τῇ διδασκάλῃ, καὶ
τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ
καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμέ-
νην,

*Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
Deploians gnatum, qui mox macrone Pa-*
110.11

Ad Teijm petiturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere
unum non voles, quamvis forte cum illo magi-
stro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque
initiatus esses.

15. TRIEPH. Sed quid illud sibi vult,
quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur
an-

37. δὲ] Ex *Hom.* inferui. Aberat ab Edd.
Reitz.

38. διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo do-
ctrinam de Parcarum numine ex *Homero*
tibi probatam dedi, ut cum omni tua sa-
pientia non habeas, quod contra dicere
possis. *Gesner.*

νην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς τόδε μὲν τι πράξαν-
τι, τοιῷδε τέλει συγκῦρσαι· τοῖον δὲ ποιή-
σαντι, 39) ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀ-
χιλλέως·

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέ-
λοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφι-
μάχωμαι,

Ὡλετο μὲν μοι κόσας, ἀτὰρ κλέος ἄφθι-
τον ἔσται.

Ei

ancepsque fatum? ita ut istud quidem facien-
tem cerrus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut
de Achille, qui de se dicit:

*Bina Itheris mibi fata tulit, mortemque bi-
formem:*

*Si maneam, Teucrorumque adversus moenia
pugnem,*

*Non redeo in patriam, sed erit mibi fama
superstes:*

Sin

39. πράξαντι — ποιήσαντι] Cogitare aliquis
poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro
ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe stru-
cturae id ratio exigebat. Sed potest in-
telligi μοῖραν vel εἰμαρμένον εἶναι, vel po-
test pendere ab ἐπιλέγει. Gesner.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

Ὡλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι
αἰὼν

Ἔσσεταί.

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πο-
λύιδος,

Νέσω ὑπ' ἀργαλὴν Φθίσθαι οἷς ἐν μεγά-
ροισιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δα-
μῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ
ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ
δὲ.

*Sin patriam placeat, carosque videre penates,
Fama perit, sed longa venit sine laude se-
nectus.*

Sed et de Euchenore ita:

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

*Saepe etenim, Polyide senex, haec fata ca-
nebas:*

*Aut morbo in patria periturum, aut inter
Achivum*

Nigras Trojano casurum vulnere naves.

16. Negabisne haec ab Homero scripta?
aut ambiguam potius, et utrinque praeruptam
frau-

δὲ βάλῃ; καὶ τῷ Διὶ ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον·
 ἔχι τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν
 τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβελῆς,
 ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ
 δὲ ταῦτα πράττειν, ἔκαθυσερεῖν θανάτῃ;
 τῷτο καὶ γὰρ πολλάκις πρῆμαντευσάμην· ἔαν
 κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς
 δίκης· 40) εἰ δὲ γε μὴ τῷτο πράξῃς, βιώσῃ
 καλῶς,

Οὐδέ

fraudem agnosces? Sed Jovis etiam, si vis,
 orationem adjiciam. Nonne Aegistho dixit, si
 vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Aga-
 memnoni struendis, ut diu viveret, esse in fa-
 tis? sin ista facere aggrederetur, acceleratam
 mortem non effugiturum. Ad eum modum et
 ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium,
 ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec

40. παρὰ τῆς Δίκης] Compara *Act. Apostol.*
 XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utro-
 bique agitur. Neque hodie multo aliter
 nostri homines. Videtur autem quasi
 προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe
 a multis factum. *Gesner.*

Οὐδέ σ' ὦκα 41). Θέμις τέλος θανάτοιο κίχρειν.

καὶ ὁρᾷς, ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφιλοξία, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥς ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπεγρανίοις βιβλοῖς τῶν ἀγαθῶν 42) ἀπογράφοντα.

CRIT. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, 43) ὦ Τριφῶν, ἀλλὰ μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.
Non vides, quam sint minime castigata, quae Poetae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis? Omnia igitur, si sapis, omitte, ut te etiam in caelestibus bonorum libris inscribant.

17. CRIT. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumne

41. Οὐδέ σ' ὦκα] Versus distortus ex Il. i, 416 ita posset restitui: οὐδέ κέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κίχρειν, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. *Gesner.*

42. βιβλοῖς τῶν ἀγ.] Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. *Phil.* IV, 3. *Aproc.* XX, 16. *Gesner.*

43. ἀνακυκλεῖς] Est aliquid apud *Longinum* περὶ ὕψους, sect. 22. quod huic loco et rei

Θῶν ἐν τῷ ἔρανῳ ἐγχαράττεσι; ΤΡΙΕΦ.
 Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι. 44)
 ΚΡΙΤ. Πολλὰς γε γραφείας Φῆς ἐν τῷ ἔρανῳ,
 ὥς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. ΤΡΙΕΦ. Εὐτό-
 μαι, καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον θεῶ δέξιξ, ἀλλὰ
 κατηχούμενος, 45) πείθε παρ' ἐμῶ, εἴπερ ζῆν
 χρή-

rumne etiam res in caelo describuntur?
 TRIEPH. Et omnes quidem, si modo bonum
 aliquem esse inter gentes contingat. CRIT.
 Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem
 describant omnia. TRIEPH. Bona verba, ne
 quid in sapientem Deum dicas petulantius.
 Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
 ta,

rei bene videtur convenire. Nimirum de
 hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ
 τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum
 rursus sermonem reverſi. Hanc proinde
 rationem in interpretatione secutus sum.
Gesner.

44. ἐν ἔθνεσι] Vox sacris fere scriptoribus
 propria, eos, qui extra Ecclesiam sunt,
 significat. *Gesner.*

45. κατηχούμενος] Manifeste ad Christiano-
 rum Catecheses alludit, et Catechumenos.
Gesner.

χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ ἔρανεν ὡς δέρεϊν 46)
 ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, αἰσέρας
 ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε,
 τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐκαπο-
 γράφουσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευά-
 σαντι, 47) οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ
 συναγαγόντι, εὐδέποτέ σε διέλαθε τέτων πρᾶ-
 ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πε-
 ποιηκότα θεὸν ἔχ' ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδρα-
 μεῖν

ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim
 ut pellem explicavit caelum, terramque super
 aquis constabilivit, et stellas formavit, tum
 hominem, cum nihil ejus ante adesset, pro-
 duxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
 describi actiones? Te vero, cum forte domun-
 cula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo
 conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat:
 Deus autem, qui omnia fecit, non multo ma-
 gis percurrat omnia facile, omnesque omnium
 et

46. ὡς δέρεϊν] Ita οἱ ο' Ps. CIV, 2. ἐκτείνων
 τὸν οὐρανὸν ὥσπερ δέρεϊν. *Gesner.*

47. σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativi ab-
 solute positi ut alias genitivi. *Gesner.*

μεῖν ἐκάστω πράξιν, καὶ ἐννοίαν; οἱ γὰρ σα θεοὶ
κότταβος 48) τοῖς εὖ Φρονῶσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγοις, καὶ με ἀντιστρό-
φως τῆς Νιόβης παθεῖν 49) ἐκ σήλησ γὰρ ἄν-
θρωπος ἀναπέφθηνα. 50) ὥς τε τῷτον τὸν θεὸν 51)
προς

et actiones et cogitationes! Tui enim Dñi cot-
tabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque, ut,
quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita con-
versa ratione ego ex lapide homo jam factus
sim. Hunc igitur Deum iurijurando adjicio,
Ff 2 te

48. κότταβος] Hoc vult Triepho: Qui tui,
o Critia, adeo contemptui sunt et deridi-
culo sapientioribus, ut inde, quod illi re-
rum omnium sunt ignari, progredi ad ne-
gandam veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a mu-
ribus negat domum magnificam posse ex-
strui, mirum non videri debet, si id pos-
sunt homines. *Gesner.*

49. καὶ με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον est, vel
elliptis dura verbi ἐποίησας. *Gesn.* Sed
vid. *Hemsterb.* ad *Contempl.* §. 2. n. 4. *Reitz.*

50. ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα] Refertur ad id,
quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ
σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. *Gesn.*

51. ὥς τε τοῦτον τὸν θεὸν] Jam demum igi-
tur post longissimam quasi digressionem
ad

προστίθῃ σοι, μὴ κακὸν τι παθεῖν παρ' ἐμῆ.
 ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς,
 μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἑτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
 εἰπῆς.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκασμάτιον
 αἰσῶν, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, 52) καὶ ὅλως
 ἀλ-

te nihil a me mali accepturum. TRIEPH. Si
 quidem ex animo atque vere me diligis, cave
 committas in me fraudem aliquam:

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum mirabilem illam auditiunculam
 mihi occine, ut et ego palleſcam, immuteturque
 peni-

ad propositum sermonem reditur. Cum
 enim per Jovem jurare vellet Critias, id,
 quod narraturus esset Triephonti, non
 esse magicum aliquod carmen, locum ille
 nactus totum Deorum concilium caelo ex-
 turbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso
 stamina, doctrinam denique de Deo et
 providentia veriore profert, quibus ita
 transactis, redit denique Critias ad jusju-
 randum, dicitque hunc a Triephonte sibi
 indicatum Deum se adjicere tentato supe-
 rius aliquoties jurijurando, ut scilicet fir-
 mum tandem aliquando fiat. *Gesner.*

52. κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod
 ab

ἀλλοιωθῶ, 53) καὶ ἔχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω,
ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον γενήσομαι, καὶ τὴν θαυ-
μασίαν σε ἐκπληξίν 54) κατ' ἀνθρῶν λειμῶνα
ἐκτραγωδήσω. KRIT. Nῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ
πατρὸς, ἔ τῆτο γενήσεται. TRIEΦ. Λέγε,
παρὰ τῷ πνεύματος 55) δύναμιν τῷ λόγῳ λα-
βών. ἐγὼ δὲ καθεδῆμαι,

Δέ-

penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, ene-
cari penitus: sed avicula, ut Philomela olim,
fiam, et per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam consternationem tristi vocola refe-
ram. CRIT. Ita me Filius, qui ex Patre est,
amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur,
accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero
hic confidebo,

F f 3

Can-

ab initio Critiae dixerat Triepho, ὡχρὸς
τέ σευ εἶλε παρειάς. Sed quae haec est
infantia: prius caveri jurejurando sibi ju-
bet, ne malum ex auditione nanciscatur,
jam eadem omnia vult ipse in se experiri,
quae ante Critias. *Gesner.*

53. ἀλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοιώ-
κας. *Gesner.*

54. ἐκπληξίν] Ut supra c. 6. κατὰπληξίς,
pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. *Gesner.*

55. παρὰ τοῦ πνεύματος] Mirum, nisi re-
spicitur ad Act. 1, 8. λήψετε δύναμιν
ἐπελ-

Δέγμενος Αἰακίδαην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆεν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνήσόμενός γε τὰ χρεωδέεσθαι, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πᾶμπλου ἐς τὸ ἄς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ αἰκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικλῦψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερεέεσθαι, εἴ περ γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, 56) παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν. ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τῆτον. τὸν ἐξι-

Cantare, exprecans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria quaedam emturus prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem, ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem. TRIEPH. Sentio, quem di-

ἐπελθόντος τοῦ ἀγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς.
Gesner.

56. πολιτικόν] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτῆς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. *Gesner.*

ἐξισωτὴν 57) γὰρ εἴρηκας· εἴτα τί; KRIT. Καὶ δὴ πολλὰς παραγκωνισάμενος ἦκον εἰς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρην ὡς αὐτόν.

Ἀνθρωπίσκος δὲ τις, τᾶνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ῥινί, ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὃ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτῃ· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον ἔτος, ὡς προεῖπον,

dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde? CRIT. Multis igitur cubito amoris ad anteriora perveni, et ave, matutino dicto, ad hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis, Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingentes rhonchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemad-*

Ff 4

mo-

57. ἐξισωτὴν] Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit *Gregor. Nazianz. Ep. 198. Gessner.*

πον, 58) τὰς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμὸς, 59) καὶ τὰ χρεῖα τοῖς δανεισαῖς 60)
ἀπο-

*modum ante dicebam, Peraequatorum indulgebis
omissa, debitaque reddet creditoribus, privatas-
que*

58. οὗτος ὡς προεῖπον] Obscurissimus hic locus et, ut nostri verbo utar, δισνειλημ-
μένος. Videbo tamen, an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: conven-
erant Christiani aliquot, Monachi forte et Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, et jam animo destina-
rint, cujus eos instimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servato-
ris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, expri-
munt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent qui alterum exagitant, interpolata et calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius erunt consideranda. *Gesn.*

59. καταλείπει ἐλειπασμοὺς] Ἐλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum pati-

ἀποδώσει, καὶ τὰ τε ἐνοίμια πάντα, καὶ τὰ
δημόσια. καὶ τὰς εἰραμάγγας 61) δέξεται, μὴ
ἐξε-

que impensas aequae ac publicas solvet. Reci-
piet etiam vanos futuri conjectores, non aesti-

F f 5

mans

patitur Peraequator, quosdam nihil dare,
et immunitatem illis indulget, in descri-
bendo et peraequando censu. Haec de
Peraequatoris sententia, et spe eorum,
quibus ille indulget, plane non debentur
in posterum. Alii, quibus iniquum id
videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλειπασ-
μόν. — Ad illas igitur quasi praeteritio-
nes τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praeter-
mittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς
refero, et τὸ καταλείπειν explico de non
novanda, sed in statu suo relinquenda,
ista praeteritione. Hoc quidem proprie
significat καταλείπειν. *Gesner.*

60. τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς] Studiose, puto,
hic cavillatur, cum Christiani non de no-
vis tabulis, dissolvendoque per unam epi-
stolam aere alieno, locuti sint, sed de
debitis, quorum in dominica oratione men-
tio est. *Gesner.*

61. τὰς εἰραμάγγας] Compositum arbitror
nomen ex εἶρα et μάγγανον vel μαγγα-
νύειν. Ac posterioris quidem haud ob-
scura est significatio; de praestigiis enim
fa-

ἐξετάζων τῆς τέχνης, 62) καὶ κατεφλυάρε
 ἔτι πιμρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς
 λό-

mans illos ex arte. Quin amariora etiam
 homo nugabatur. Qui autem circa erant, de-
 lecta-

faciendis, aliisque dolis aut machinamentis
 adhiberi solet. Εἶρα vel ἶρα autem con-
 cionem significat, locum, ubi conciones
 fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. Il. σ',
 531. ἰράων προπάροιθε κ. τ. λ. et *Hesiod.*
Theog. 804. Esset igitur εἰραμάγγης con-
 cionum integrarum deceptor, praestigia-
 tor. Sed magis fere mihi arridet, quod
Eustath. ad *Homer.* l. c. p. 1218, 15. *Basil.*
 non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντεῖαν etiam
 τὸ εἶρα ex quorundam mente ait signifi-
 care, ut adeo εἰραμάγγης dicatur, qui
 vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios
 decipit, quod quidem auctoris consilio
 apprime convenit, qui divinationes et
 mala omnia Christianorum de republica
 dedita velut opera deridenda sibi sumserit.
 Caeterum leg. τοὺς, non τὰς. *Gesner.*

62. μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης] Intelligo per
 ellipsin ἀπὸ vel ἐκ. Ad locum nostrum
 hoc pertinet: ad artem, quam quis exer-
 ceret, respiciebant in censu constituendo
 οἱ ἐξισωταί. Ille igitur, quem Charice-
 nus expectat, quisquis etiam sit, tantum
 abest,

λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκασμάτων προσέ-
κειντο.

Ἐτερος δὲ τῆνομα Χλευόχαρμος, 63) τρι-
βώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ
ἄσπεπος, μετέριπε, τοῖς ὁδῶσιν ἐπικροτῶν, ὡς
ἐπεδείξατό 64) μοί τις κακορέμων, ἐξ ὁρέων
παρα-

lectabantur sermonibus, novisque audiendis
rebus attendebant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat,
lacinia, quam caries consumserat, indurus, ex-
calceatus praeterea, et aperto capite, dentibus
simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendis*
mibi

abest, ut propter artem tributis quem-
quam vexaturus sit, ut ne de arte qui-
dem sit interrogaturus, sed promiscue
omnes (etiam pravissimos impostores) in
beneficiorum communionem et ad vaca-
tiones munerum recepturus. *Gesner.*

63. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab
inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod
futurum annunciarent, nomen facit: re-
spicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c.
4. iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς
χάριτας pollicetur, χλευόχαρμος, cujus
nugax et illusorium est gaudium. *Gesner.*

64. ὡς ἐπεδείξατο κ. τ. λ.] Crediderim re-
spici ad caelestem aureamque Hierosoly-
mam,

παραγενόμενος, κακαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
 θάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς
 γράμμασιν, ὡς ἔτος τῷ χρυσῷ ἐπιλύσει τὴν
 λεωφόρον ἣν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριζάνδρου
 καὶ Ἀρτεμιδώρου, 65) ἔ καλῶς ἀποβήσονται
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ
 χρεῖα

*mibi malè vestitus aliquis, e montibus buc adveniens,
 comam detonsus, insculptum in theatro hierogly-
 phicis literis illius nomen; hunc auro viam inunda-
 turum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam,
 Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra
 vobis somnia evenient: Sed tibi quidem augebun-
 tur*

*mam, ut in Apocalypsi divinitus est Jo-
 hanni repraesentata; sub quo schemate
 felicia sibi tempora promittunt Christiani.
 Gesner.*

65. Ἀριζάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] Postero-
 ris liber ad nostram usque aetatem perve-
 nit: de priori *Plin.* XVII, 25. videndus,
 unde de prodigiis scriptisse discimus; sed
 ab eo de divinatione scriptum aliquid nul-
 libi reperio. *Du Soul.*

Ἀρτεμιδώρου] Respicit forte noster ad
Onirocrit. 2, 5. ubi aurum mali esse omi-
 nis dicitur, non propter se quidem, sed
 propter quantitatem; si nimium appareat,
 aut supra dignitatem somniantis. *Gesner.*

χρεα πληθυνθήσεται 66) ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· ἔτος δὲ ἐπιπολὺ τ᾽ ὀβολ᾽ γε σεσηθήσεται, ὡς πολλ᾽ χρυσία εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, 67) καὶ δῆμον ὀνείρων 68) καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς ἔσης. 69)

Οἱ

zur debita: pro portione, qua solutionem somniasti: hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniatis.

22. Hi

66. τὰ χρεῖα πληθυνθήσεται] Sententia aperta: quo quis plus reddidisse et dissoluisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. *Gesner.*

67. λευκάδα πέτρην] vid. *Homer. Od. ω, II. Gesner.*

68. δῆμον ὀνείρων] Cum somnia esse dixisset Noster Chariceni et Chlevocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte, tantum somniaverint. *Gesner.*

69. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης] *Lucian. Scytha p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevif-*

Οἱ δὲ ἀνεκάρηχαςαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνεύ-
 γέντες ὑπὸ τῆ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μὲ
 κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν
 κακῶς πάντα ἐξερρύνισα, 70) ἵν' εἴπω τι κωμι-
 κευσάμενος, καὶ ἔκκατ' Ἀρίσανδρον τὸν Τελμι-
 σέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
 τοῖς

22. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut
 praefocari illos prae nimio risu metus esset,
 imperitiam meam condemnant. Tum ad Cra-
 tonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex co-*
moedia loquar, neque secundum Aristandrum Tel-
messium, Erbesiumque Artemidorum, probe inve-
stiga-

vissimo et quasi inscabili articulo dixit.
 Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque
 miratur Critias tam longa somnia tam bre-
 vibus noctibus. Contra Lucian. *Ἐνύπν.*
 c. 17. de longo somnio χειμερινὸς ὄνειρος,
 ὅτι μήκιστ' εἰσιν αἱ νύκτες. *Gesner.*

70. ἐξερρύνισα] Putaverim venatorium ver-
 bum esse ab odora canum vi traductum,
 investigandique adeo seu indagandi signi-
 ficationem habere, quae huic loco appri-
 me convenit: idem ergo est ἐξερρύνισα,
 quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tan-
 tum notari meretur, frequentius alias
 cum accusandi casu jungi, ut etiam a Do-
 stro factum c. 21. *Gesner.*

τοῖς ἐνείρασιν; ἦ δ' ἔς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ
 ἐχεμυθεῖς, μυσαγωγῆσω σε τὰ κάλλισα, καὶ
 τὰ νῦν γενησόμενα. ἔ γάρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν,
 ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσονται δὲ εἰς μῆνα Μεσο-
 ρί. 71) ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τῷ Κράτῳ, καὶ
 τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνώκως,
 ἡρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορεύεμην, πολ-
 λὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ δριμύ-
 καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός με τῷ λώ-
 πῃ, ἐσπάρασε, ῥήτην 72) ποιήσασθαι περὶ
 θό-

*figavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Cri-
 tia, si enim potis es ut sileas, pulcherrima te my-
 steria edocebo, atque jam jam evenitura. Cive
 enim somnia illa putes; verissima sunt, et intra
 Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex
 Cratone audissem, damnata ipsorum animi le-
 vitate erubui, vultuque tristitiam praeferens
 et multis Cratonem increpans, abii. Sed me
 aliquis torvum et tanquam Titanicum intuens,
 lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo dae-
 mo-*

71. Μεσορί] Aegyptii mensis nomen, quem
 recte cum Augusto comparat Scholiasta
 ad h. l., et hodie quoque Copti eo loco
 ponunt, ut ostendit in Menologio Fabri-
 cius. Gesner.

72. ῥήτην π.] Ῥήτρα h. l. est facultas di-
 cendi, vel vices. Chariconus instigaverat
 eum,

θόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τῆ πα-
παλακωμένῃ ἐκείνῃ δαιμονίᾳ.

Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, 73)
πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας αἰθρώ-
πας παρχγενέσθαι, καὶ ἀποΦράδι 74) τὸ δὴ
λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάν-
τα ἐξ αὐτῶν μυσαγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθο-
μεν σιδηρέας 75) τε πύλας, καὶ χαλκῆς ἐδῆς.
ἀνα-

monio hominis, ut audientem sibi concionem
praeberet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigia-
tores homines accederem, et in infaustum,
quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim,
omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Trans-
imus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea,
mul-

eum, de quo hic sermo est, ut sibi audi-
tores pararet et audientiam etc. *Gesner.*

73. παρεκτείναντες] Non est penitus inau-
ditum, nominativos poni pro genitivis ab-
solutis. *Gesner.*

74. ἀποΦράδι] Lucian. in *Pseudologista*, quem
ἀποΦράδα inscribunt, totus in eo est, ut
probet, hominem etiam, quod ipse fece-
rat, per scommata ita posse appellari. *Gesn.*

75. σιδηρέας —] Versus Scazon s. choriambus
ex II. 9, 15. *Gesner.*

ἀναβάντας δὲ πλείους, περικυλισσάμενοι, ἐς
 χρυσόροφον οἶκον ἀνῆλθον, οἷον Ὅμηρος (76)
 τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκωπία-
 ζον, 77) ἔσα ὁ κησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. ὁρῶ
 δὲ ἔχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικευ-
 Φότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
 θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκεν
 γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν.
 ἐφαίνοντο γάρ ἔτοι ὡς τὰ κακίστα εὐχόμενοι,
 καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιοί-
 ποιῶσι

multisque per orbem superatis scalis, in aurea
 tecta adscendimus, qualia Menelai quondam
 fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro
 omnia, quae ille ex insula juvenis; video au-
 tem non Helenam ego quidem, sed homines
 vultibus in terram pronis pallidisque. Illi ve-
 ro, cum nos viderent, gaudere, obviamque
 procedere: dicebant enim, numquid forte tri-
 stis nuncii ferremus? quippe, qui manifesto
 pessima quaeque optarent, atque, ut in thea-
 tris solent furiae, luctuosis rebus gauderent.

Tum

76. Ὅμηρος] Od. δ', initio, imprimis v. 121.

Gesner.

77. ἐσκωπίαζον] Lege ἐσκοπίαζον, ut c. 19.

Etsi hic ω est in Edd. Reitz.

Luc. Op. T. VIII.

Gg

ποιοὶ 78) ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἀγχι
σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ 79) ἤσαν
τό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοκῆς;

Χρησὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τῆς σχήματος. ἦν
δ' ἐγὼ, Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω παν-
ταχῆ. Κριτίας δὲ τῆνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν,
ᾧθεν καὶ ὑμῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῶντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ
τῆς πόλεως, καὶ τὰ τῆς κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ,
Χαί-

Tum vero capita invicem conferentes in aures
quaedam insusurrant, ac denique me interro-
gant:

*Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi,
quique parentes?*

*Videris enim, quantum quidem habitus tuus indi-
cat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem,
inquam, ubique gentium, quantum video, boni
sunt: nomen mihi est Critias: urbs eadem quae
vestra.*

24. Ut vero inaniter elati homines inter-
rogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in mun-
do*

78. ποινοποιοὶ] Furias intelligi haud obscu-
rum est. *Gesner.*

79. μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα Poët. *Gesner.*

Χαίρεσσι γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαίρήσονται
οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ ἔτι δὲ δυσο-
μαῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν
γνώμην ὑμεῖς πεδάριστοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ
ὑψηλᾶ ἀπκντα καθορῶντες, ὀξυδεκνέσντα καὶ
τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τε αἰθέρος; μῶν
ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη 80) κατὰ κάθε-
τον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται 81)
τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσεται τὸν ἥλιον;
ἡ

*do ageretur? egoque, gaudens, gaudebuntque
amplius, respondi: illi, superciliorum gestu
abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt, cla-
des enim perniciemque civitas parturit. Tunc ego
ex ipsorum sententia, Nimirum vos, inquam,
cum supra humum sublati, tanquam de specula
omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num
eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi
subjecta? num Mars ex quadrante Jovem respi-
ciet,*
Gg 2

80. ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phae-
nomenon allegatur, quod prioris est cau-
sa, nisi simpliciter de plenilunio velis in-
telligere. Gesner.

81. ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται] Hermes Trism.
de infirmior. decubitu p. 12. Hoesch. ἡ δια-
μετροῦντος ἡ τετραγωνίζοντος, ἡ συνόντος
τῇ γῇ. Gesner.

ἡ Ἀφροδίτῃ εἰ μετὰ τῷ Ἑραῷ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτας ἀποκνήσξουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; §2) εἰ ραγδαίως ὑπερὰ ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφετὸν πολλὸν ἐπιζωννύσασσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατὰξέουσι, κοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραινοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βρόντοποιὸν δοχεῖον ἀνέμεσώθῃ;

Οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα κατ'ὠρθευότες, κατεφλυάρκον τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα; ἀταξία δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν

eiet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphraditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demitterent super? an copiosa nive terram consternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repleum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbæ colluviesque

82. ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε] Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, quod ex *Gell.* IX, 4. constat. *Gesner.*

πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα
 τῶν ἐναντίων γενήσονται. τῷτο ἐκταραχθεῖς,
 καὶ ὥσπερ πρῖνος καόμενος οἰδηθεῖς, δίχτορον
 ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα
 λῖαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας 83) κατ' ἀν-
 δρῶν θυμολέοντων, 84) πνεύοντων δόρυ καὶ λόγ-
 χας, καὶ λευκολόφας τριφυλίας· ἀλλὰ ταῦθ'
 ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὥς τὴν πα-
 τρίδα ὑμῶν κατατρυχετε. 85) ἔ γὰρ αἰθεροβα-
 τῆν.

que civitatem invadant, tum exercitus ab ho-
 stibus vincantur. Hic ego vehementer com-
 motus, atque ardentis instar ilicis intumescens,
 contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines,*
nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vi-
 vos corde leones Spicula spirantes, crista ni-
 tentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsos*
vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male
adeo ominamini. Neque enim aut consensu acibe-

G g 3

re

83. θήγοντες ὀδόντας] Formula Aristorban.
 Βατρ. 829. θυμολέον Homericum Hercu-
 lis epitheton. Πνεύοντας δόρυ καὶ λόγχας
 καὶ λευκολόφους τριφυλίας Aristorb.
 Βατρ. 1048. Gesner.

84. κατ' ἀνδρῶν θυμ] Parodia Homer, Od.
 λ, 266. du Soul.

85. κατατρυχετε] Proprie vexare est, atte-
 rere.

τῆντες, ταῦτα ἡκηόητε, 86) ἔ τὴν πολυα-
σχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δὲ γε
μάντεϊαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλᾶ
τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦ-
τα γραῖδιων, καὶ παιγνία. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ
τῆραῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρ-
χονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὃ καλεῖ
Κριτία, οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, 87) καὶ τὴν
δια-

*re ista audivistis, aut male sedulam mathematico-
rum artem edidicistis. Si autem varicina et prae-
stigia in hanc vos fraudem impulerunt, duplo ma-
jor vestra est stupiditas. Quandoquidem vetula-
rum ista mulierum sunt commenta atque ludibria.
Siquidem muliebria fere ingenia ejusmodi consecra-
ri solent naenias.*

26. TRIEPH. Quid vero ad ista, o pul-
cher Critia, detonsis mentibus animisque ho-
mi-

*rere. Sed ipse deinde explicat per ἐπα-
ῤῥασθαι τῇ πατρίδι. Gesner.*

86. ἡκηόητε] Sic Nostrae. ἡκηόσιτε Ges.
melius. An ἡκηόατε. Reitz.

87. κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Videtur mihi
Triephton ad clericorum tonsuram respi-
cere, cujus et paullo ante facta mentio
clarius, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὀρέων πα-
ρα-

διάνοιαν; KRIT. Ἀπαντα ταῦτα παρεδραμον,
εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες.
ἔλεγον γάρ· ἡλίς δέκα ἄσιτοι διαμενῶμεν, καὶ
ἐπὶ παννύχης ὑμνωδίας ἐπαγρυπνῶντες, ὄνει-
ρώττομεν τὰ τοιαῦτα. TRIEΦ. Σὺ δὲ τί
πρὸς αὐτὰς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διη-
πορημένον; KRIT. Θάρσει, ἔκ ἀγεννές, ἀν-
τείπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἄσι-
κῶν θρυλλόμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποτεν
ὄνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά πε παρρησάγονται.
οἱ δὲ σεσηρὸς 88) ὑπομειδιῶντες, ἔξω πε πα-
ρέρ-

mines? CRIT. Nimirum his omnibus praeter-
missis, ad commentum oppido elegans confu-
gientes dixerunt: *Post decem dierum jejunia,*
quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia
somniamus. TRIEPH. Sed tu quid ad illa?
magnum enim quiddam dixerant, quodque
multam quæstionem habeat. CRIT. Bono res
animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime
equidem causam ita peregi: *Etenim vera sunt,*
quæ urbane homines sæpe de vobis dicunt, somniani-
tibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu

G g 4

sub-

ραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memo-
ratur. *Gesner.*

88. σεσηρὸς] De iratorum canum rictibus
adhiberi solitum verbum, *Gesner.*

ῥέρονται τῷ κλινιδίῳ. 89) ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ
 εἰσι ταῦτα, ὦ ἀδέρριοι, ἐκ ἂν ποτὲ ἀσφαλῶς
 τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέν-
 τες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ
 γεινησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ οἷδ' ὅπως
 ληρεῖτε, ὄνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα
 βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδεσθε, μηδὲν
 ὀνήμεναι 90) τῷ βδελύγματος. ὥς τε εἴσεται
 τὰς ἀλλοκότας ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ
 πονη-

subridentes, Exira tamen lectulum, inquam,
 nobis obveniunt. Tum ego, Sine vera, inquam,
 ista, ὁ sublimes animae, nunquam tamen iuro quae
 futura sunt investigaveritis, sed vestris ipsi somniis
 induci, quae neque sunt, neque futura unquam
 sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis
 fidem habentes ista deblaterezis, honestissima quae
 sunt averfemini, malis autem delectemini, idque
 cum nullum ex tam detestabili facinore bonum con-
 sequamini. Omittite igitur absurda illa emoriae
 men-

89. ἔξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut
 alia somnia e somno et in lectulo ducunt
 originem, sed aliunde et extra lectulum
 nobis obtingunt. Ita *Jamblicus de mysteriis*
 13, 23. probare conatur, a principio aliquo
 extra hominem constituto provenire Divina
 illa et futuri praelaga somnia. *Gesner.*

90. ὀνήμεναι] An ὀνήμενοι; *Poll.*

πόνηρά βελεύματα, καὶ μαντεύματα, μὴ πᾶ-
θεὸς ὑμᾶς ἐς κόραναις βάλλει, διὰ τὸ τῇ στα-
τρίδι ἐπαρῆσθαι, καὶ λόγους κινδύλους ἐπιφη-
μίζειν. 91)

Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες, ἔμοι
πολλὰ κατεμέφοντο. καὶ εἰ βάλει, καὶ τὰ γὰρ
προσιθῶ σοί, ἃ τινὰ με καὶ ὡς σῆλην ἀναυδὸν
ἔθηναν, μέχρις ἂν ἡ χρηστὴ σε λαλιὰ λιθέμενον
ἀνέλυσε, καὶ ἀνδρῶπον ἀπεκατέστησε. ΤΡΙΕΦ.
Σίγα,

*mentis ludibria, malaque consilia ac prædictiones,
ne quando Deus, eo quod pessime Patriæ præcavi-
ni, fallacesque nostros sermones ad ipsum refertis
auctiorem, in malam rem vos projiciat.*

27. Hic vero uno omnes animo multis me
objurgare, et, si vis, jam ea adjiciam, quæ
quasi columnam elinguem me fecere, donec
salutaris illa tua allocutio jam saxea membra
resolvit, hominique me restituit. TRIEPH.
G g 5 Quin

91. ἐπιφημίζειν] Uri nos vertimus, αὐτῷ
subaudiendum, ut scilicet ad Deum refe-
ratur. Non negaverim tamen, posse ali-
ter etiam accipi, ut tantum divulgare vel
diffundere rumoribus significet: ita nulla opus
fuerit ellipsi. Gesner.

Σίγα, ὦ Κριτία, 92) καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τὰς
ὑθλὰς. ὁρᾷς γὰρ, ὡς ἐξώγκωταί με ἡ νηδὺς, καὶ
ὥσπερ κυοφορῶ· ἐδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σὲ
λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ
Φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιὼν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ
μνή-

Quin tace, Critia, neque nugas extende am-
plius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit,
et tanquam uterum gestem. Tuis quippe ser-
monibus ut a rabido cane morsus sum. Atque
nisi sumta procurandae oblivioni medicina con-
qui-

92. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem ali-
quid in dramático genere esse absurdius,
quam post magna prooemia et ingentissi-
marum promissionum hiatus, denique, cum
ad ipsam rem peruentum est, frustrari
lectores, et dimittere longe quam fuerant
incertiores, quidnam tantis dignum hy-
perbolis cothurnisque fuerit. Κενὰς qui-
dem ἐλπίδας, et ὑθλούς forte vidimas, sed
ubi δεινὰ βουλευόμενα, quorum aequè men-
tio facta c. 4. Si quid tamen licet conji-
cere, ipsam forte mortem Juliano por-
tendi dixerunt Sophistae, quos noster ap-
pellat. Hoc itaque ut nimis mali ominis
et blasphemum plane reticeret. Inde forte
est, quod Critias deinde vitam longam
spondet Imperatori, quanquam id alia
etiam de causa poterat fieri. *Gesner.*

μνήμη οἰκνεῖσα ἐν ἐμοί, μέγα κακὸν ἐργάσεται.
ὥς ἔασον τῷ τε, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς 93)
ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν 94) ἐς τέ-
λος ἐπιθείς.

Ἀλλὰ 95) τί τῷ τε; ἀχὶ Κλεόλαος. ἔτιός
ἔστιν, ὃ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβλῆς, σπαρδὴ δὲ ἥκει
καὶ

quiescam, ipsa rei recordatio in me perma-
nens, metuo, ne magnum mihi malum conci-
liet. Hos igitur omitte, precationemque a pa-
tre incipiens, multisque refertum nominibus
carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est,
qui magnis adeo citatisque gressibus huc de-
scen-

93. τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] Nic. Rigaltius ad
Tertull. de Oratione non procul ab initio,
notam etiam, inquit, Luciano fuisse domini-
cae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Crisiam; et deinde haec verba
subiungit. Cui merito assentitur Fabric.
Bibl. Gr. 4, 16. p. 504. Gesner.

94. πολυώνυμον ᾠδὴν] Ita vocaueris τὴν μα-
γάλην δοξολογίαν, ut vocatur, ubi statim
ab initio canit Ecclesia Graeca: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, εὐχα-
ριστοῦμέν σε κ. τ. λ. Gesner.

95. Ἀλλὰ] Fingitur interuentu Cleolai ser-
mo interrumpi. Gesner.

κατέρχεσθαι μὲν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;
 CRIT. Καὶ μάλα. TRIEPH. Κλεόλαε, μὴ τι
 παραδράμῃς 96) ἢ ποσὶ, μηδὲ παρελθῇ, ἀλλ'
 ἐλθε χαίρων, εἴγε πρὸ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ.
 Χαίρετ' ἀμφώ, ὦ καλὴ ξυνορίς. TRIEPH. Τίς
 ἡ σπαδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπαλῶν τῶν τα
 κηγόνων πέπρακται; ΚΛΕΟΛ.

Πέπρακται ὁ Φρῦς 97) ἡ πάλαι βρωμένη Περ-
 σῶν.

Καὶ Σῦσα κλένον ἄστυ.

Πέσσει

scendit? Inclamabimusne hominem, Critia.
 CRIT. Omnino. TRIEPH. Cleolae,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

CLEOL. Vos vero salvete ambo, nobite ami-
 corum par. TRIEPH. Quænam est ista tua
 festinatio, multum enim anhelas! Ecquid forte
 novi factum est? CLEOL.

Cecidit Supercilium celebre Persicum;

Cadetque Susa max, urbs inclita:

Ara-

96. μὴ τι παραδράμῃς —] Studui hic qui-
 dem, ne quid in interpretatione hujus ver-
 sus inepto Poëtae concederem. *Gesner.*

97. ὁ Φρῦς] *Supercilium*, est superbia e rebus
 gestis et felicitate superioris temporis con-
 tracta. *Gesner.*

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας, ἥ κατ'
 Χερὶ κρατύντος εὐσθενιατῆτος κράτει.
 ΚΡΙΤ. Τῆτ' ἐκεῖνο, ὡς
 Ἄει τὸ θεῖον ἐκ ἀμελεί τῶν ἀγαθῶν,
 Ἀλλ' αὖξεν, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.
 ἡμοῖς δὲ, ὦ Τριαφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότας
 ἔσμεν. ἐδυσχέρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει πύ-
 τοις τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς δικαίαις.
 οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ τὰ σά. Τῆ-
 το ἄρκει ποῖς ποσσίν, αἱ ἡμέραι τῆ αὐτοκράτο-
 ρος πλῆτος γὰρ ἡμᾶς ἐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος
 ἡμᾶς ἐκαταπτοήσει. ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κρι-
 τία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἰδῶσι
 Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δαλυμένην, τὰ

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

29. CRIT. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Trierpho, in optima incidimus tem-
 pora. Angebar enim, quid, cum moriendum
 esset, liberis meis testamento relinquerem.
 (Nosti enim mendicitatem meam, ut ego tua.)
 Jam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris:
 ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque
 gens ulla ad terrorem nobis incutiendum va-
 lebit. ΤΡΙΕΦ. Et ego, Critia, haec relin-
 quo

τῶν Περσῶν τότ' αὖ δάλειον ἡμᾶρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' ἐν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώστον ἐφαρμόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς ἄραν ἐκτείναντες, τῷ εὐχαρισήσομεν, ὥς καταξιωθέντες τοιᾶντέα κράτος 98) ὑπήκοοι γέσθωμεν. τὰς δὲ λοιπὰς, ληρεῖν εἰσώμεν, ἀρεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος ἔμοι δοκεῖ εἶναι τῷ Λεκιανῷ.]

quo liberis, ut videant Babyloniam perditam, Aegyptum sub jugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos, excursionses Scytharum repressas, utinam omnino praecifas. Nos vero ignotum qui est Athenis Deum a nobis inventum adorantes, manibus in caelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

98. τοιούτου κράτους] Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus, Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτει, id est Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. Gesner.

Χαρί-

Χαρίδημος, *) ἡ περὶ κάλλους.

Ἑρμίππῃ καὶ Χαριδήμῃ.

E P M.

Περιπάτας ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιέ-
μενος ἐν τῷ προαλείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ
τῶν ἀγρῶν χάριν ῥασιώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον
γάρ τι μελετῶν,) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγ-
χάνω

Charidemus, sive de pulchritudine.

Hermippi et Charidemi.

H E R M.

Forte evenit heri, Charideme, ut inambula-
rem in suburbano, partim animi in agro refi-
ciendi causa, partim quod quietis (commen-
ta-
bar enim aliquid) indigerem. Incido autem in
Pro-

*) Χαρίδημος] Non esse hunc libellum Lu-
ciani, ausim contendere, sed Scholasticam
alicujus declamationem prope puerilem,
cujus rei documenta quaedam e stilo pe-
tita max dabimus, nempe insignia, ne quis
sola putet. *Gesner.*

χάνω δὴ Προξένω τῷ Ἐπικράτῃ. προσφειπὼν δὲ, ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων, ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βυδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγεῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τέχης ἐπισπνεύσης εὐκράτε καὶ κέφης αὐραῖς, ἀπὸ συμποσίᾳ μέντοι καλλιῆς γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέῃ τῷ Ἐπιχάρῃ, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνὰς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις.

Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἄσσεια, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλος ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τῇ γῆρας ἐπιβλησμένον, ἄλλως

Proxenum Epicratis F. eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androclē Epicharis F. qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit.

2. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, quum senectutis vitio oblitus esset, qui

ἄλλως τε δέ, καὶ ἐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχη-
κότες σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν
ἐγκωμιαζόμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις σταθ' ὅλον τὸ
συμπόσιον προσεσχηκότες τὸν νῦν. ΧΑΡ. Πέ-
γους ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. ἐ μέντοι γὰρ εἰς ἐμοὶ
ῥᾶδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξίσθαι. ἐ γὰρ
οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβῳ πολλᾷ γινο-
μένη, τῶν τε διακονημένων, τῶν τε ἐσιωμέ-
νων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνη-
σθαι λόγους ἐν συμπόσιῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ,
ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τὰς λίαν μνημονικω-
τάτας. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἶός τε ὦ,
τὴν διήγησιν περὶ ῥάσομαι ποιείσθαι, μηδὲν πα-
ραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

EPM.

qui praesertim non diu sermonibus illis inter-
fuerit, te vero relaturum facile, qui et ipse
dixisses laudationem, et toto convivio animum
aliis attendisses. CHAR. Facta sunt iusta, Her-
mippe. Verum nec mihi facile est persequi
accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris
pariter atque a convivis; cum alioquin inter
res sit difficillimas meminisse sermonum in
convivio habitorum: scis enim, quam obliviosos
ea res faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Verumtamen tua causa,
ut potero, narrare conabor, nihil omissurus
eorum, quae in mentem mihi venerint.

Luc. Op. T. VIII.

H h

3.

ΕΡΜ. Τέτων μὲν δὴ ἔνεκε, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πᾶντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδρόκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπασιον κένδηκεν, ἕτως ἂν ἱκανῶς καταδοίῃσιν χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ἀνείρατος, ὡς ἔλεγε, παπονημένον αὐτῷ, νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσχυῶν, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης. ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὃ ἐκείνος ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῦ Διοσκύρου. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σέσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταδεῖναι τὴν χάριν ἄλλως

3. HERM. Equidem jam horum caussa, quae praestitis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris. CHAR. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit. HERM. Quid ille recitavit? CHAR. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatam, hanc ipsis gratiam re-

λως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακλημένος, ἐπ' αἰετος ἰσίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων.

Παρήσαν μὲντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγε τε ἀξιοί, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλεος ἐγκώμια διελθόντες, φίλων τε ἦν ὁ Δεινίας, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τῷ Ἀνδροκλέει ἀδελφιδῆς, μερᾶκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· ὃν μὲντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ φίλων περὶ τῆς κάλλεος ἤρξατο λέγειν,

προσι-

referre: invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparent.

4. Verum aderant in coena alii quoque multi, vel cognati ejus vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni *prae*ter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philodinae F. et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher, Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine

προοιμιάσάμενος ἔτω. HERM. Μηδαμῶς, ὦ
 ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν
 μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τὰς
 προήχθητε τὰς λόγους. CHAR. Εἰμὴ διατρέβεις
 ἡμᾶς, ὦ γὰρ δὲ, πάλιν θνῆσκέμενος τὸν ἅπαντα
 λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί
 τίς ἂν χεῖρσαιτο, ὅπότε Φίλος τις ὢν βιάζοιτο;
 ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτι ἐν.

Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτοὶ ἦν
 Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένον γὰρ αὐτῷ με-
 ταξὺ ἐμῆ τε, καὶ Ἀνδρόκλεος τῷ θεῷ, πολὺς
 ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτῷ, ἀπο-
 βλέπεσσί τε εἰς αὐτόν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις
 τὸ κάλλος. σχεδὸν ἔν πάντων ὀλιγορήσαντες,
 κα-

dine coepit Philo, hoc prooemio usus. HERM.
 Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam
 et causam mihi indicaveris, a qua ad hos ser-
 mones provecti estis. CHAR. Frustra nos,
 vir bone, moraris, qui jam toto sermone enar-
 rato poteramus discedere. Verum quid agas,
 si quis amicus vim tibi faciat? scilicet quid-
 quid sit subeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occasio-
 nem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum
 inter me et Androcleum patrum affideret, mul-
 tus de illo sermo inter indoctos homines, ad-
 spicientes adolescentulum, et forma ipsius supra
 modum perculsi. Igitur obliti fere reliquorum
 omni-

κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τῇ μεραινίῃ. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτὰς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίσων, ᾧ μόνῳ τέτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν ἔν ἡμῖν, καὶ ὀνομασί λῆγην τὸν ἔπαινον τῇ παιδὶ (καὶ γὰρ ἂν ἔχεν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ' ἄδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνης ἔτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λῆγειν, ἀλλ' ἔναξον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅς' ἂν ἀπομνημονεύει περὶ τῇ προκειμένῃ.

Καὶ

omnium affidebant laudes illius enarrantes : quorum nos *judicium* atque amorem pulchri cum probaremus laudaremusque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumento proposito memoria subjiceret.

Καὶ δὴ ἀρχάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, ἔτωσθ' τὸν λόγον ἐποιεῖτο· Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ', ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιόμεθα τὴν σπεδὴν, αὐτᾷ δὴ τᾷ κάλλει ἀδύνατον ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' ἔτω καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτάς, ὑπὲρ ἧς σπεδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες· καίτοι πᾶς τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπεδάζων, περὶ τᾷ καλλίστῃ σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας I) περὶ

6. Atque primas sibi dicendi partes sumens Philo sic verba fecit; *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio desideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si in tanto circa res nibili studio de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius serveatur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso*

I. ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interpo-

περὶ αὐτῷ λέγειν τῷ τέλει ἡμᾶς τῶν ἐκάστοτε
πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν, ὡς
χρὴ περὶ τῷτο διακινῆσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μη-
δὲν ἐπισκασθαι περὶ αὐτῷ, ὡς οἶόν τε βραχέα
περὶ τῷτε περὶασομαι διελθεῖν. κάλλος γὰρ δὴ
πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάντῃ δ' ἡξιώ-
θησαν ἐλγεῖν τινές. οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς
δωρεᾶς, εὐδαιμονέσαστοι πάντων ἔδοξαν γεγε-
νησθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ
εἰκό-

*ipso illo fine eorum, quæ agimus, omnium dicatur?
Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo
affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem
dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor
exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri
omnes concupiscunt, digni autem illa habitii sunt
omnino pauci. Quicumque autem munus hocce sunt
consecuti, beatissimi omnium facti videntur, bo-
nore quo par est a Diis pariter atque hominibus*
Hh 4 *affe-*

ponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώ-
ζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus
sum. Verbum σώζειν hic significat *iueri*,
adesse, *ostendere*. Simili fere ratione *Plu-*
tarchus de facie in Orbe Lunæ p. 1701.
H. Steph. de Cleanthe Samio, Φανόμενα
σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτι-
θέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstra-
tionem et conciliationem assensus refer-
tur. *Gesner.*

εἰκότα τετιμημέναι. τεκμήριον δὲ τῶν γὰρ θεῶν
ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
Διόσκυροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἐνεκα,
ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς. Ἑλένη δὲ τῇ
κάλλει χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν,
καὶ τοῖς Διοσκόροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν
εἰς ἕρανὸν ἀνελθεῖν, τοῖς ὑπὸ γῆν συνεζητασμέ-
νοις. 2)

Ἀλλὰ μὴν ὅσις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς
ὀμιλεῖν, ἂν ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι
κάλλει. Πέλοψ τε γὰρ τὰ τε χάριν τοῖς θεοῖς
ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τῇ Δαρ-
δάνῃ

*affecti. Argumentum hujus rei hoc esto. In nu-
mero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt,
Hercules est Jovis filius, et Castores, et Helena;
quorum iste virtutis ergo illum dicitur bonorem
esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gra-
tia, cum ipsa se in Deam mutasse, cum fratribus
suis ejus rei causa fuisse, qui ante illius in cae-
lum adscensum, mortuis annumerari fuerant.*

7. *Verum etiam qui homo dignus sit consue-
tudine Deorum habitus, non est invenire, praeter-
quam qui pulchri essent. Certe enim Pelops hujus
gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est;*
et

2. *πρὶν αὐτὴν — συνεζητασμένοις]. Ita vide-
tur conciliare velle Homeri dicta diversa,
Il. γ', 243. et Od. λ', 299. Gesner.*

δῶν· ἔτι κακρκτημέναι λέγεται τῷ πάντων
 ὑπάρτα θεῶν, ὡς αὐτὸν ἐκ ἀνασχέσθαι συμ-
 μετασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θή-
 ρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπεσαν
 ἡγόμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς
 Ἰδῆς, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικά, ὅπερ συνέ-
 σασθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην
 δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποίηται τῶν καλῶν, ὡς ἔ-
 μόνον αὐτὰς ἡξίωσε τῶν ἄρανίων ἀναγαγὼν ἐκεῖ-
 σε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γινόμε-
 νος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τῷτο
 μὲν γεγόμενος κύκνος, συνεγένετο Ληδᾷ, τῷτο
 δ' ἐν εἶδει ταύρεα τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκα-
 σθεῖς δ' Ἀμφιτρυῶνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ

πολ-

*et Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum
 Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam
 aliorum Deorum secum ad venandum amasium ve-
 nire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare
 in Gargarum Idae verticem, et eo puerum educere,
 ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti
 vero semper fecit pulchros, non tantum ut caelesti
 illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse quo-
 que quoties in terra esset, suis semper cum amori-
 bus versatus, nunc in Cycnum versus cum Lede
 lusit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc
 Amphitruonis summa forma Herculem genuerit. Ac*

H h 5

mul-

πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τῷ Διὶ, ὅπως ἂν εἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένῃ.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (ἔ γὰρ ἀνθρώπων γε ἔδεσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' ἐν τέτοις δημήγορῶν, ἔτω πεποίηται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, 3) καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥς ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὴν ἔτως ἐφόβησεν, ὥς ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων σῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ.

τὰς

multa commemorare aliquis possit Jovis commenta, ut quibuscum superet una esset machinantis.

8. *Qua in re illud maximum est, et quod miris aliquis, quod agens inter Deos (neque enim ad alios se homines praeterquam ad pulchros applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poeta, et audax terribilisque inducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in postero-*

3. Ἑλλήνων ποιητῇ] Hom. Il. δ', 39. du Soul.

τὰς δ' ἅπαντας θεὸς 4) ἐν τῇ ὑσέρεα πάλιν ἔχ-
 ῆττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν
 αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλ-
 λων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, ἄτω γίγνεται πρῶτος,
 καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὥς πρὸς
 ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι κα-
 ταλιπῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀη-
 δής, ἐτέρῃ τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τέτα-
 καλλίστη, καὶ οἷα τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι
 τοσῶτον αἰδέσθαι καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

Καὶ ἔχ ὁ μὲν Ζεὺς ἄτω μόνος ἑάλω τῷ
 κάλλει, τῶν δ' ἄλλων ἑδείς θεῶν, ἵνα μᾶλ-
 λον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, ἔχ
 ὑπέρ

*viori autem concione in non minore Deus omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus
 suspensurum et mare minatus. Cum vero ad pul-
 chros accedit, ita fit mitis, et mansuetus, et ae-
 quus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis
 persona deposita, ne insuavis amoribus suis vide-
 tur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam,
 quae illicere adspicientem possit: tantum reveren-
 tiae et honoris habet pulchritudini!*

9. Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine
 capius est, reliquorum autem Deorum nullus, ut
 potius ista criminoſe in Jovem, quam pro pulchri-
 tudi-

ὑπὲρ τῆς κάλλους εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς
ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεὰς ταυ-
τὰ πεπονθότας δὴ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τῆς
Πέλοπος ἡττημένον, Ῥαμίνθῃ δὲ τὸν Ἀπολλῶ,
τὸν Ἑρμῆν δὲ τῆς Κἀδμῃ.

Καὶ θεὰ δ' ἐλάττωσιν ἢ αἰσχύνονται Φαι-
νόμεναι τέττε' ἀλλ' ὥσπερ Φιλατιμίαν αὐταῖς
ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῶ
διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἐτι-
δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάσῃ προστάτις
ἔσα, ἔχ' ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει,
ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμένη τὰ
ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν ἔ διαμάχεται περὶ
θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηνᾶ καί κείνη παραχωρεῖ
τῶν

tudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem
velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos
invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma
victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi.

10. Neque Deas aperte illi succubuisse, pudeat,
sed velut bonoris aemulatione de se praedicari
amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, homini-
busque praeuisse. Ad haec cum aliarum rerum
omnium unaquaeque praesidium susceperit, non mo-
vet altera controversiam alteri, quibus imperet;
sed Minerva, quae praestitit quoad bellica homini-
bus, non contendit cum Diana de venatu, simili-
terque Minervae haec concedit de bellicis, de nup-
tiis

τῶν πολυμικῶν τῶν δὲ γάρμων, Ἡρ' Ἀφροδί-
 τη, ἔδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλαμένη περὶ ὧν
 ἐφορεῖται ἐκείνη δ' ἐπὶ κάλλει τοσῶτον Φρονεῖ,
 καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥς καὶ ἡ Ἐρις
 αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βεβλομένη, ἔδ' ἐν
 ἄλλο πρὸς βάλαν αὐταῖς ἢ κάλλος, ἕτως οἰομένη
 ῥαδίως, ὅπερ ἡθελε, καταστήσεν ὀρθῶς καὶ
 Φρονίμως τῆτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις
 ἐνταῦθεν τὴν τῆ κάλλος περιζοῖαν ὡς γὰρ ἐλά-
 βοντο τῆ μήλα, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαν-
 το, ἐκείνης αὐτῆς ὑπολαβέσης εἶναι τὸ μῆλον,
 μηδεμιᾶς δ' αὖ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς
 ἐνεγκεῖν, ὡς ἂρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν
 ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρων,
 τῆς

illis autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab
 illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine
 autem sua adeo magnifice sentiunt, et superare
 illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea,
 quae mutuis illas viribus superare veller, nihil eis
 aliud, quam pulchritudinem, objiceret, sic nempe
 rata facillime se quod voluisset effecturam: recte
 illa quidem et prudenter subductis rationibus.
 Caeterum excellentiam pulchritudinis inde mihi
 aliquis perspiciat. Accepit enim pomo lectoque
 illius titulo, cum unaquaque suum illud esse pu-
 tarer, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre
 suffragium, quasi deteriori altera esset facie, acce-
 dunt ad patrem reliquarum, unius autem fra-
 trem,

τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψασθαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τις ἐστὶν ἀποφθίνασθαι καλλίστη καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπτει τὴν κρίσιν 5) Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος.

Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ ἐπεδὴν, ἀκρεῖν εἶναι καλὰ, ὥς τε καὶ τὸν ἡρώων
τε

item, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros: arbitrium ipse Paridi permittit Priami F. eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem.

11. *Tantam porro curam, studium adhibuerentium, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudarent.*

5. ἐπιτρέπτει τὴν κρίσιν] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum et imperii cupidum, similiter, si Minervam, Philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarii spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. *Gesner.*

τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, ἐκ ἄλλοθεν ποθεῖν, ἢ παρὰ τῆς κάλλος πεπεικασιν ὀνομάζειν, ἥδιον αὖν ἔν ἀκῶσσι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλης Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' ἐκ αὖν βαλκείῃ Τριτογένεια πρὸς τῇ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτη τε τμήσας αὖν τῆ παντὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.

Καίτοι ταῦτ' ἔμνον ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ κρείττας ἔχσας περὶ τῆτο, ἀλλὰ καὶ μαρτυρίον ἐστίν ἀψευδές, τῆ κρείττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. ἔκῃν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίσει. ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τέτων Ἥρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς καὶ

datori Deorumque Poetae persuaserint, ne aliunde se quam a pulchritudine nominaret. Jucundius ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius quam Caesia vocari. Venus autem quavis aestimat appellari aurea, quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia.

12. Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorē. Igitur Pallas fortitudine simul et prudentia potiorē esse decernit, cujus utriusque rei praeses est: Juno autem imperio omni et potestati
drae-

καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
ρᾶντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβῆσα. εἰ τοίνυν
ἔτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν,
ἔτω δὲ περισπᾶδαςον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν
ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὰς μισημένους τὰς θεάς,
ἔργω τε καὶ λόγῳ πᾶν ὃ τι ἔχομεν συναίρε-
σθαι τῷ κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τῆς κάλλους εἶπεν,
ἐπιθείς τῆτο τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν
τάτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίεστο
τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκείνον δ' εὐ-
θύς Ἀρίσιππος ἤπτετο τῶν λόγων, πολλὰ
πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· ἔ γάρ
ἐβέλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβήμενος
λέγειν. ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν

Πολ-

*praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata
Jovem. Si vero ita divinum, ita augustum quid-
dam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii
laborens, quomodo nos decens non ipsos quoque
Deorum imitatione, opere pariter et verbis, quid-
quid habemus, pulchritudini patrocinari?*

13. Haec Philo de pulchritudine: qui illud
in fine adjecit, se plura hisce dicturum fuisse,
nisi sciret, non convenire convivio longam ora-
tionem. Post illum statim dicere coepit Ari-
stippus, multum incitatus ante ab Androcle.
Nolebat enim dicere, dicere post Philonem
veritus. Ita vero exorsus est;

14.

Πολλοὶ πολλὰ καὶ ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν
 βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ'
 ὧν αὐτοῖς μὲν δοκᾷσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ'
 ἀκροαταῖς τὰς λόγους ἔδεν λυσιτελεῖντας ποιῶν-
 ται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν
 ἐρίζοντες ἀλλήλοις, αἱ δὲ διηγέμενοι τὰ ἐκ ὄντων
 ἕτεροι δὲ περὶ τῶν ἁδαμῶς ἀναγκαίων λογο-
 πεύοντες, ἔς ἑχρὴν ταῦτα πάντα καταλιπόν-
 τας, ὅπως τί βέλτιον τύχῳσι εἰπόντες σιο-
 πεῖν. ἔς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων ἔδεν ὑγιᾶς
 ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν
 ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγορεῖντα τοῖς αὐ-
 τοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεςέων οἰόμενος εἶ-
 ναι

14. Multi saepe mortales, dimissa de rebus
 optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia
 se contulere argumenta, quibus sibi quidem concili-
 are gloriam videntur, sed verba interim faciunt
 nihil profutura auditoribus: atque imprudentes
 partim de iisdem rebus (eadem cum dicant) inter
 se contendunt, partim quae nusquam sunt, ea enar-
 rant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportet, his relictis omnibus, ut
 melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam
 ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et alioquin
 stupidiorum omnino esse putans, post accusatas
 quorundam optimarum rerum ignorantias in ea-
 dem

καὶ πάντῃ, τὴν αὐτὴν λυσιτελεσάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκέσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἢν πᾶς ὅστις ἂν Φαίη, καλλίς' ἂν ἔχεν ἀκέσιν καλλίστην. 6).

Ei

dem vitia incidere; eandem utilissimam audientibus et pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam; quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam.

15.

6. ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Jam mox junguntur, οὕτω — ὥς (ἵνα) — ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥς — οὕτω ὥς — Et statim τοσαύτην — ὥςθ' οὕτως — ὥς. Emoliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest οἷα-

Εἰ μὲν ἂν περὶ τινὸς ἑτέρου τὰς λόγους ἐποιέ-
μεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ καίλλας, ἤρκεσεν ἂν
ἡμῖν, ἀκέσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι
περὶ αὐτῆ· τῷτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν
παρέχεται τοῖς βυλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ
τῆς λόγων, ὥς' ἐκ, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφί-
κοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυσυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς
πολλοῖς ἄλλοις κακιστὸς τι δυνήθῃ συμβαλέ-
σθαι πρὸς τὰς ἐπαίνας, τῆς ἀμείνωνος οἴεσθαι
στειροῦσθαι τύχης. τὸ γὰρ ἔτω μὲν περιφανῶς
ὑπὸ τῶν χρηττόνων τετιμημένον, ἔτω δὲ τοῖς
ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπένδασον, πᾶσι δὲ
τοῖς

15. *Si quidem igitur de alia quacumque re
verba nunc faceremus, non de pulchritudine, suffi-
ceret nobis, uno qui diceret de illa audito, dis-
cedere: haec vero tantam dicendi copiam submini-
strarat assingere volentibus, non ut infelix sit pu-
tandus, si quis non pro dignitate orationis affequa-
tur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre
quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna
viri sit existimandus. Quae enim res manifeste
adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines
divina et studio omni digna; omnibus porro, quae
ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut,
li 2 qui-*

orationem, et velut speculum animi au-
ctoris, repraesentet. *Gesner.*

τοῖς ἔσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ αἷς μὲν ἂν
παρὰ παρὰ πάντων σκεδαζομένων, ὧν δ' ἀφί-
σταται μισθμένων, καὶ εὐδὲ προσβλέπειν ἀξιωμα-
νων, τίς ἂν εἴη τοσούτον λόγων μετεσχηκώς,
ὥς ἐπαυάσαι πρὸς ἀξίαν ἀρεάσαι; εἰ μὴν ἀλλ'
ἐπειδήπερ ἔτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινε-
σόντων, ὥς μάλιστα ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, εἰδὲν
ἀπεικός καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτῆ,
μᾶλλον τὰς γε μετὰ Φίλιωνα ποιεῖσθαι τὰς λό-
γους. ἔτω δὲ σπουδύτατον καὶ θεϊότατον τῶν
όντων ἐσὶν, ὥς ἐν ὅσα θεοὶ κακὰς τετιμῆκασι,
παραλήπω.

Ἀλλ' ἔν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη
γενομένη, ἔτιος ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἄν-
θρωποις.

quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus
vero absit, illi exosi ei ne adspectu quidem digni
conferantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem
laudare pro dignitate possit? Verum enim vero
quum multis adeo vi rei laudatoribus opus sit, ut
vel sic suam vix dignitatem consequatur, non ab-
surdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea di-
cere, licet post Pilonem verba finis facienda.
Adeo vero augustissimu et maxime divina rerum
est, ut - - - (praetermittito enim, quantum et quo-
ties pulchros Dii honoraverint:)

16. Verum ut superioribus temporibus nata
Jove Helena tantae apud omnes homines admira-
tion

θρόνον, ὡς ἔτι τῆς ἡλικίας ἔσται ἐντός, κα-
 τά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γινόμενος ὁ
 Θησεύς, ἔτι τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὡς ἔσται
 αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλές, καὶ δόξης
 αὐτῆς τυχεύσης, ὅμως καὶ μετὰ βελόναν αὐτῇ
 ταύτης ἐξερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαι-
 μονίας, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συκαμῆν. ἔτι
 δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τῇ πατρὸς λαβεῖν
 ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ὦν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδέναι μή-
 πω ἡλικίας ἡμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονή-
 σας ἐκείνη, καὶ παριδῶν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινω-
 νῆντ' αὐτῷ τῆς ἀρπαγῆς καὶ Περιθεὺν παρα-
 λαβὼν, βίαν λαβὼν αὐτὴν τῇ πατρὸς, εἰς
 Ἀφίδ-

zioni fuerit, ut iuina maturae aetatis tempus con-
stitutam, negotii alicujus causa agens in Pelopon-
neso Theseus, ita ad conspectum formae illius ex-
arserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vul-
gari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si
carendum esset; felicitate se praeterire universos,
si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo
agitaret, nec spem haberet illius a patre impetran-
dae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam
aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio
ac neglecto, parvi faciens quidquid in Peloponneso
formidandum erit, assumpto capinae adiutore Pirri-
thoo, vi a patre abductam Arbidnam Atticae oppi-

Ἀφίδνεν δόμοις τῆς Ἀττικῆς καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥς ἔτις ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥς καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίδου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ εἶδε κοῦ κείνον ἐν Ἄδῃ γενέσθαι, τὴν Δήμητρας μνηστρόμενον κέρην, ἐπειδὴ πολλὰ παρακινῶν, ἃν ἡδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολάθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπασαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτῆς κινδυνεύσαι.

Ἐπανελθῶσαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημῆντος αὐτῆς, ἐπειδὴ καὶ ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ εὖ γεγενομένας ἐκ τῆς

dum asportatis: tantamque illi habuisti hujus auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaberis, exemplum posteris uti esset Thesei et Piribut amicizia. Cum autem ille cogereetur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstinere; illum comitatus est, hanc decentem ab illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret.

17. Reversam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum jam matura esset nuptiis, licet habereis pulchras et generosas mulieres, quas

τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἀγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, αἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνησεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπερ-ιδόντες ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ', ὅτι, περι-μάχητος ἔσσι, καὶ δέισαντες, μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τετονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἥ μὴν ἐπιπαρήσειν τῷ ταύτης ἀξιώσαντι, μηδ' ἐπι-τρέψειν, ἣν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἴομενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασιτυάζειν. τῆς μὲν ἑνὶ ἰδίᾳ γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειραθήσαν αὐ-τίκα. καὶ πολλῷ γὰρ ὕπερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ καλλίας, ἐπιτρέπασι τὴν κρίσιν Πά-

e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; ac illi convenientes hanc sibi expecebant, contentis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnansibus, communi suffragio iurandum dederunt ejusmodi, se adjutores fore ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis injuriam vellet facere, cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscujusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt

Πάριδι τῇ Πριάμει· ὁ δὲ τῶν μὲν σώμάτων
τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκα-
σθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδασκῆς Ἦρας μὲν
τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ἐν παλαιοῖς Ἀθη-
ναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γά-
μον· καὶ Φαίλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν
ποτε νομίσας ἐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ'
ἐδόνα τῶν ἐπιγυγνομένων ἀξιοθῆναι, προσέλετο
πρὸς ταύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τῆς ὑμνημένης ἐκείνης στρατείας
κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθέσης, ἔχοντες οἱ τε
Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν
τὴν αὐτῶν, οἱ δ' Ἕλληνες ταύτην αὐτὰς ἔλασαν·
τες

*Paridi Priami F. Hic corporibus Dearum ei for-
ma victas, munerumque esse coactus arbiter, offe-
rente Junone imperium Asiae, bellicam victoriam
Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vi-
libus hominibus contingere interdum posans non mi-
nus imperium, Helena autem posiri posse postero-
rum neminem, hujus nuptias praecipit.*

18. Cum autem decantata illa contra Trojam
expeditio fieret, et Europa tunc primum veniret
contra Asiam, liceretque Trojanis, reddita Helena,
sine metu suam inculere patriam, Graecis vero hac
illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis
libe-

τες ἔχον, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ
 στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἡβληθήσαν ἀμ-
 φότεροι, ἢ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορ-
 μὴν καλλίῳ πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανόνται. καὶ
 θεοὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπο-
 λαμένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἢ ἀπέτρεψαν, μᾶλ-
 λον, 7) ἀλλ' ἐνήγαγον αἰς τὴν, ἢ ἐλάττω δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τῇ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν.
 καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐ-
 τὰς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεξήσαντο τῇ πρὸς
 Γίγαντας αὐτοῖς γενομένῳ πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ
 μὲν

*liberari: neutri valere; qui putarent nunquam se
 belli causam, pro qua morerentur, habituros ju-
 stiores; ipsique Dii suos filios, quas aperte scirent
 in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed
 induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum
 arbit. pugnando mori pro Helena, quam quod
 Deorum filii essent. Ex quid dico filios suos?
 Ipsi inter se majus et terribilius iniere bellum eo,
 quod adversus gigantes ab illis gestum est. Ete-
 nim in illo conjuncti pugnabant, hic vero contra*

li 5

se

7. οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legatur
 ἀλλὰ ante μᾶλλον. De Soul.

μέν γάρ μετ' ἀλλήλων. ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο
 πρὸς ἀλλήλους. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δει-
 γμα; ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει
 τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γάρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἀλλων ἔδενός ἀπάντων ἔδαμῃ τὸ
 παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλ-
 λος ἔμῶτον τὰς υἱὰς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ
 ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηότες, ἐνιοὶ δὲ καὶ
 τρωθέντες, πῶς ἔχ' ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶ-
 σιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλ-
 λος λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτε-
 ρον βέλομαι μεταβῆναι, ἔδαμῶς ἔλαττον ὄν,
 ὥς τε δειξάμ την τῇ κάλλος ἀξίαν, τῶν πρότερον
 εἰρη-

*se invicem: quo ecquod majus esse potest documen-
 tum, quantum humanis rebus omnibus praestet im-
 mortalium Deorum judiciis pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam
 omnino dissedisse illos constat, pro pulchritudine
 autem non filios tantum suos dedidisse, sed jam
 contra se invicem pugnasse, quidam etiam vulnerati
 esse: quomodo, non sentientiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praerponunt?*

19. Ne vero videamur inopia eorum, quae de
 ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper
 morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad
 demonstrandam pulchritudinis dignitatem hinc, quae
 prius

εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομαίᾳ
 ἔσας τῇ ταύτης καλλεὶς ἀλόντας, μᾶλλον αἰρε-
 μένας ἀπέφηνεν ἀποδνήσκειν, ἢ ταύτης διω-
 κισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο
 τῆς ἡλικίας ἢ παις, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἔ-
 πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκέσθαι ἑώρα, τῆς μὲν
 ὥρας αὐτῆς ἄλλας (τοσούτων γὰρ αὐτῇ περιῆν,
 ὥς καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύ-
 σιν,) καὶ διὰ τῆς ἀξιώσιν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυ-
 τῷ, βέλυσθαι δ' ἐκιδιδόναι πλαττούμενος αὐτὴν
 τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων Φευγίων
 αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυ-
 μίας ἀδικιωτέραν, καὶ ἦν ὥςτο φραδίως, ὅπερ ἐβέ-
 λετο, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄεματι, ὡς οἶόν τε

prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe, Arcadis
 Oenomai F. Quos juvenes, hujus forma captos,
 apparuit, mori praeoptare, quam ab hac disclusos
 hanc lucem insucri? Cum enim maturitatem atti-
 gisset puella, videretque illam* pater non mediocri
 intervallo alias relinquere, forma illius captus
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsam ut
 parentem praeter naturam subigeret) eamque ob
 causam secum illam habere cupiens, fugiens interim
 suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle
 ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminisci-
 tur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile
 sibi quod vellent confecturum. Curru enim quanta
 ma-

μάλιστα ἦν εἰς τύχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασ-
 μένῳ, τὰς ἐν Ἀρκადίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε τα-
 χίστας ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τῆς
 κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας δ) αὐτοῖς
 αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ εἶρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἢ τ-
 τηθέντας. καὶ ἤξια δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβί-
 ναι τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολόμενοι περὶ ταύ-
 την, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυγχόντες
 τῷ πρώτῳ ἀψυμένῳ τῷ ἄρματι, καὶ τῆς κόρης
 ἐκπεσόντες μετὰ τῷ ζῶν, τὸ μὲν ἀποκηῆσαι πρὸς
 τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταδιδῶναι εἰ τῶν βεβηλευμέ-
 νων,

*maxima arte potest ad celeritatem elaboratio, equos
 cum junxisse, qui tunc erant in Arcadia, velo-
 cissimos, certabat cum procis puellae, praesereun-
 tibus propositio praemia ipsa puella, devictis poena
 capitis: postulabasque ipsam currum cum illis con-
 scendere, ut in illa occupari ex defixi, equestris rei
 curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
 fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, et
 virgine una cum vita excidisset, detrectare certa-
 men,*

δ. ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας] Laborat
 locus intemperanti verborum transposi-
 tione: παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας
 et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad
 quod intelligendum et revocandum est
 προτιθεῖς. Gesner.

νων, μειρακιῶδες εἶναι ὑποκαθάντες, τὴν δ' ὁμότητα μισήσαντες Οἰνομάχῃ, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων; ὥσπερ δεδοικώς, μὴ τῷ τε θανάτῳ περὶ τῆς κόρης ἀμαρτή; καὶ προήλθε γὰρ μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόναξ· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πανηγύρεως μισήσαντες ταυτησί, τὰς τε τεθνεώτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεῶντες· τὰς μὲν, ὅτι κτήματος ἀπεσέβηνται τοιούτῃ τὴν κόρην δ', ὅτι τῆς ὥρας κατὰ καιρὸν ἀπολαύει, κηδόμενοι τε τῷ νέῳ, ὅς τις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν ἕτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅμα τε χαρίζονται τέττα καλλιὸν τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι, καὶ γέγονε γὰρ τὸν κηδεστὴν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονῶς.

Οὐ-

men, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul et virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent; hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentie suscepta, qui eras decernaturus, (hic Pelops fuit) et currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine posceretur. Et positus est, interfecto in metis victoriam socero.

Οὕτω τὸ τῆ καλλίας χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπαύσασθαι πολλαχόσως. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν ἐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, πρᾶγμα λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ καλλίας διεξελθεῖν. ἄνω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε, ὅπως ὥσπερ κορωνίδα τῶν τῆ καλλίας καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προσελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' ἂν ὅσα περ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ῥῆθον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημέ-
νων,

20. *Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et bonorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic et Aristippus orationem suam absolvit.*

21. HERM. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non quaecumque dixi depromere ex memoria possim. Quippe facilius

κῶν, ἢ τῶν αὐτῶ. E.P.M. Ταῦτα μὲν δὴ εἰσιν,
ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμᾶμεν ἐπιτυχεῖν. ἔ γάρ δὴ
τεσῆτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε
τῶν σῶν ἀκῆσαι. ὥς, ἦν, τῶν ἀποσερήσης,
κακείνα μᾶτην ἐση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς
Ἑρμῆ, τὸν ἀπαντα λόγον, ὥσπερ ὑπέσης ἐξ
ἀρχῆς, ἀπόδος. X.A.P. Βέλτιον μὲν ἦν τέτοις
ἀπαλλάττειν με θ) τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα
ἐπὶ δ' ἔγω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκῆ-
σαι.

lius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.
HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio
cupiebamur fieri compotes. Neque enim tan-
tum illas audire orationes curabimus, quam
tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito,
etiam in illis frustra te elaborasse. Verum
per Mercurium, universam orationem, quem-
admodum ab initio promiseras, nobis redde.
CHAR. Melius fuerat, te istis contentum
difficultatem mihi remittere. Quandoquidem
vero ita cupidus es orationis meae audiendae,
ea-

9. τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholasticus
auctor saepe nimia transpositione tenebras
legentibus obiicit. Construenda ita est
oratio, Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar,
cum primum legerem hoc opusculum,
emendare talia: sed mox sensi, ea ab au-
ctore affectata esse. *Gesner.*

σαι λόγων, καὶ τῷδ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον.

Εἰ μὲν πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τῆ καλλιᾶς λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδεάμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἔρων, εἰδὲν ἀπαικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἔξῃς τὸν λόγον· ἄλλως τ' εἰδ' ἑτέρωστε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὡς' ἐκεῖνα καὶ τὰς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἂρ' ἔχ' ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιᾶσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρω μὲν ἂν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὕμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τῆ καλλιᾶς ἰδίᾳ. τάτῳ δὲ τρῶτον περίεστιν, ὥς

eaque in re tibi oportet obsequi: hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

22. Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; laud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adungere: cum praesertim non alias habitae sint illae orationes, sed hic et eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alij rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singularim pro pulchritudine dixit.

Huic

ὥς καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρη-
 μένων, καὶ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό, πλείους
 γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκα-
 στα δόξαν 10) παρίσθαι, ὥσπερ ἀνθρώπων εὐτυ-
 χῆντι λειμῶνι, αἰετῶν Φαινομένων ἄρτι προσ-
 αγομένων τὰς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων
 ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρα-
 λλ-

*Huic uero tantum superest, ut etiam his, qui post
 futuri sunt, praeter ea, quae jam sunt dicta, non
 defuturæ sint ejusdem laudes. Plurima enim plu-
 ribus ex locis praeberet, quorum unumquodque pri-
 mum dicendum esse uideatur, velut floribus in felici
 prato semper his, qui jam conspiciuntur, decerpentes
 allicientibus. Ego uero deligens ex omnibus,
 quae-*

10. λέγειν ἕκαστα δόξαν] Scio, δόξαν posse
 absolute intelligi, cum uideatur. Scio, non
 hic solum tenebricosum esse prae ornan-
 di studio auctorem. Et tamen verisimilis
 mihi videtur antiqua conjectura mea, le-
 gendum esse δόξαντα. Certe sic facilius
 fluere orationem, qui Graece sciunt, sen-
 tient: certe sine fraude fuerit Latinam
 interpretationem eo accommodasse. Neque
 turbare nos debet illud δεῖν λέγειν pro
 λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra
 c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέ-
 πειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus
 opus erat. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

K k

λιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει
τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολο-
γεῖν παραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα.

Τοῖς μὲν ἂν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ
τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκῇσιν, ἢν μὴ,
τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν ἡμᾶς
εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
ῶν τ' ἂν ἔκαλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πρατ-
τόμενα σχοίη. καλὰς δ' ἔ' μόνον ἔ' Φθονῶμεν
τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα,
ὑπεραγαπῶμέν τε, ἔδ' ἀποκνῶμεν ὥσπερ κρείτ-
τοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δαλεύοντες αὐτοῖς.
ἡδίων ἂν ἔν ὑπακῆσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ
προσάξειε τῷ μὴ τοιάτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
εἰδείη

*quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam,
ut et pulchritudini justa tribuam, et vobis, omissa
longiori oratione, gratificer.*

23. Igitur qui vel fortitudine, vel quacumque vir-
tute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quoti-
diana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, vel-
uti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res
successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus
formam, sed ad primum conspectum capimur supra
modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam
Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo.
Ergo jucundius aliquis parueris formae felicitis homini,
quam

εἰδείη τῷ πολλὰ προσάττοντι μᾶλλον; ἢ τῷ
μηδ' ὅτι ἐν ἐπαγγελῶντι.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς
ᾤμεν, ἔ' περαιτέρω σπαράζομεν τᾶ' τυχεῖν
κάλλεος δ' ἡμῖν εἰδὲς εἰδὲ πώποτε γέγoue κόρος·
ἀλλ' εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, 11) τὸν εἰς Ἴλιον
ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν θ' Ἰά-
κινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρ-
κισσον κάλλει νικῶμεν, ἢ ἀρετῇ ἡμῖν δοκῶμεν,
ἀλλὰ δεδοίκαμεν, μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιννομέ-
νοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀν-
θρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν παραδειγμα
τὸ

*quam non tali imperaverit, et gratiam habuerit
majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti.*

24. Ex reliqua bona, quarum indigemus, non
ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritu-
dinis autem nulla unquam est satietas: verum si
ex illum Aglatae filium, qui cum Achivis venit con-
tra illum, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut
Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine;
non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne
ignari a posteris forte superemur.

25. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus
humanis commune quasi, ad quod componantur,
K k 2

exem.

11. τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. Il. β', 672.
du Soul.

τὸ κάλλος ἐσί· καὶ ἔτε. στρατηγοῖς εἰς κάλλος
 ἡμελήται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, ἔτε ῥή-
 τορσι τὰς λόγους συντιθέναι, ἔτε μὴν γραφεῦσι
 τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
 ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐσίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκο-
 μεν ἀναγκαιώς, εἴη ἐλλείπομεν εἰδέν σπαρδῆς εἰς
 ὅσον ἔξει κάλλιπα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ
 Μενέλεω εἰ τοσῶτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν
 οἰκῶν, ἢ ὅσον τὰς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν.
 καὶ διὰ τῶδ' ἔτω πολυτελεστάτης ἅμα κατε-
 σκεύασε, καὶ καλλίστης, καὶ τῆς γνώμης εἴη ἡμαρ-
 τέν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς, ἔτωις ἀγασθῆναι λέγεται
 τέχνης, κατὰ φύσιν τῷ πατρὶ εἰς αὐτὸν ἀφριγ-
 μένος, ὥς εἰπεῖν Πεισιγράτῳ τῷ Νεσορίδῃ·

Zη-

*exemplum pulchritudo est: et neque imperatores
 non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque
 oratores componere orationem; neque pictores ima-
 gines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum
 pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate
 quadam venimus, in his nihil studii intermisimus,
 quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Ne-
 que enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam
 ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea
 causa et sumtuosissimas simul paravit et pulcherrimas.
 Neque aberravit ab suo consilio: Ulysses
 enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requi-
 rendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisi-
 strato diceret Nestoris filio:*

Ta-

Ζηνὸς καὶ τοιήδε γ' Ὀλυμπίᾳ ἐνδοθεν αὐλή.
 Αὐτὸς θ' ὁ τῷ μερικῇ πατὴρ ἐκ ἄλλων τε χά-
 ριν μιλτοπαρήκεν ἤγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος
 τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ Τροίαν, ἣ ὅπως τὰς ὀρώσας
 ἐκπλήττειν ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκείνην ἐξε-
 τάξειν βέλεται, τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐκ
 τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ τέτα τυγχάνειν τῷ
 παντὸς τιθεμένως.

Τραῖτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἡ δικαιοσύνης, ἡ
 σοφίας, ἡ ἀνδρείας μετεχόντων, πόλλ' αἱ τις ἄν
 εὖροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ ταύτης τῆς
 ιδέας κεκοινωνηκότων 12.) βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 ἄδεν,

Talis num fuerit Jovis aula introversus Olympi?
 Ipse autem pater adolescentuli (Telemachi) non
 alia causa splendentes minio naues Graecorum ex-
 peditionem juvans ad Trojam duxit, quam ut ha-
 beret, quo videntas percelleret. Et artes prope
 omnes si examinare aliquis velit, inveniet ad pul-
 cbritudinem eas collineare, et in illa consequenda
 ponere omnia.

26. Tantum vero eminere in reliquis omnibus
 pulcbritudo (honestas) videtur, ut multa observare
 liceat iis, quae vel justitiam, vel sapientiam, vel
 fortitudinem sibi adjunctam habent, honoratiora:
 his vero, quae bujus qualitatis partem habent, me-

K k. 3

lius

12. τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων] Ἰδέα, species,
 est

ἔδεν, ὥσπερ δὴ καὶ πῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτι-
μότερον ἔδεν. μόνως γὰρ τὰς μὴ καλὰς ὀνομάζο-
μεν αἰσχρὰς, ὡς ἔδεν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύ-
χοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλος ἐςεργημένος.

Τὰς μὲν ἂν ἡ δημοκρατεμένοις τὰ κοινὰ
διοικῶντας, ἡ τυράννοις ὑποτεταγμένas, τὰς
μὲν

lius invenire nihil est: quemadmodum nimirum istis,
qui nihil ejus habens, nihil contemnit. Quippe
solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi
nihil sit, si quis aliquam caeterarum praerogativa-
rum habeat pulchritudine idem privatus.

27. Atque illos, qui vel in populari imperio
rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti
sunt,

est forma, qualitas, notio: commune quid-
dam et universale, quod partes plures,
individua certe, complectitur. Τῆς ἰδέας
τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κακοινῶναι,
qui sub notione et nomine, sub specie pul-
chrorum comprehenduntur. Speciem aut
formam nolui ponere in interpretatione,
ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina
poni existimaret: idque tanto magis, cum
auctor felici illa ad mores puerorum et
adolefcentulorum formandos linguae Grae-
cae confusione, eodem nomine tum pul-
chram, quod in corpora cadit, tum gene-
rosam illud in animis honestum comple-
ctatur. Gesner.

μὲν δημαγωγὰς, τὰς δὲ κόλακας καλῶμεν· μό-
 νας δὲ τὰς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένας
 θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλως
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινὰς νομίζομεν εὐεργέτας τὰς
 τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτω μὲν
 σεμνὸν τὸ κάλλος ἔσιν, ἔτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν
 εὐχῇς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τέ-
 τω τι διακοῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκό-
 τως ἐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσῶτον ἔχοντες
 κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἐκοντὶ προϊέμεθα,
 μηδ' αὐτὸ τῷτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι
 ζημιώμεθα;

Τοσῶτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησα-
 μην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰ-
 πεῖν

*sunt, demagogos illos, boni adulescentes vocamus: solos,
 qui sub hac Pulchri et Honesti potestate sunt,
 admiramur, laborisque et honestatis amantes voca-
 mus, et communes benefactores habemus illos, qui
 pulchrorum (honestorum) curam suscipiunt. Cum
 igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, ad-
 eoque in parte votorum sit omnibus illam consequi,
 ut in lucro ponant, illi si qua servire possint:
 quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si,
 tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde
 illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire
 queamus, damnum nos facere?*

28. Tantum et ego verborum feci, multis,
 quae in promptu mihi erat de pulchritudine

πειν ἀφελών, ἐπειδὴ τὴν συνεσίαν ἐπίπολὺ
 παρατεινομένην ἐώρων. ERM. Εὐδαίμονές γε,
 οἱ τοιαύτης ἀπολαύκατε τῆς συνεσίας σχε-
 δὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἐδὲν ἐλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
 διὰ σέ.

[Οὐδ' ἔτος δοκεῖ τῷ Λακκιανῷ]

dicere, abscissis, cum longius extrahi collo-
 quium viderem. HERM. Felices vos qui-
 dem, qui tali colloquio fructi sitis. Sed tuo
 beneficio fere non deteriori ego quoque con-
 ditione fui.

Νέρων, *) ἡ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆς Ἰσθμῆς,
εἰ γνήσιος.

Μενεκράτης καὶ Μουσωνίε.

M E N.

Ἡ ὀρυχὴ τῆς Ἰσθμῆς καὶ σοί, Μουσώνιε, διὰ
χειρὸς, ὥς Φασί, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν
εἶχεν

Nero, sive de Isthmo perfodiendo.

Menecratis et Musonii.

M E N.

At Isthmum certe perfodere, Musoni, quod
prae manu, ut ajunt, habuit tyrannus, Graeci
K k 5 res

*) Νέρων] Quisquis est hujus libelli auctor,
(Lucianum quidem non puto scabro adeo
ac difficili genere scribendi usum) in eo
certe non peccavit, quod supervixisse fin-
git Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo 4, 36, 2. Suidam,
qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Musonium,
non hoc velle, interfectum esse, sed exi-
lio ejectum et velut e medio sublatum.

Por-

εἶχεν Ἑλλῆνα. ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες,
καὶ βελτίω ἐντεθυηῖσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ
περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν,
ζυνήρει τοῖς θαλατταμένοις, εἴκοσι σταδίων τῷ
Ἴσθμῳ

res consilii tuo etiam iudicio fuit. MUS.
Scio, Menecrates, etiam meliora in animo ha-
buisse Neronem. Circuitus enim illos Pello-
ponnesi supra Maleam navigantibus compen-
di-

Potro quatenus commodè hic ad Isthmum sta-
tuatur Musonius, inde apparet, quod idem
Philostratus 5, 89. narrat, hunc philoso-
phum inter victos illos fuisse, quorum
operis fossa vinceretur. Verba sunt,
Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔφασ-
κεν ἐντυγχάνειν περὶ τὸν Ἴσθμὸν, δεδε-
μένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν καὶ
αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα τὸν
δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐρρώμένως τῇ
γῇ εὐβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ κυπῶσε ἄν,
ὦ Δημήτριε, τὸν Ἴσθμὸν ὀρύττων τῇ
Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κίθαριδοῦντά με εἶδες,
ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἐπαθες; pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mal-
lem retinisset *Olearius* vulgatum ante
ἀπευφημῆσαι, *deissiaki*. Caeterum hinc
intelligitur, quid sibi velint mox verba,
προσεευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ. *Gesner.*

Ἰσθμῷ ἡγήματι. ΜΕΝ. Τῆτο δ' αὖ καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις
καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείῳ. καὶ γὰρ δὴ καίνεσθαι
ἀποχερῶν ὁ οἶκος καρκὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια
εὖ πράττει. ταῦτα δὲ διέλελθε, Μεσῶνια, Βε-
λομένους, ἡμῖν ἀντροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι
ἀπεδάσκει διανοῇ ἕτερον. ΜΟΤΣ. Δίειμι βε-
λομένοις. 1) εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι χαρίζοιμην 2) αὖ
μᾶλλον

disfaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isth-
mo. ΜΕΝ. Hoc vero et commerciis utile
fuisset, et maritimis urbibus patiter atque me-
diterraneis. Nam his quoque fructus domesticī
sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec
ergo, Μύσωνι, enarra nobis audire cupientibus
universis, nisi quid aliud serius agere cogitas.
ΜΥΣ. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in
quō potius gratum facere vobis possim, qui stu-
den-

1. Βουλομένοις] *Gesn.* videtur legisse βουλό-
μενος, qui dedit *lubens*, pro vobis sic volen-
tibus; sed vulgatum aequè bonum. *Reitz.*

2. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην] Haec senten-
tiam sanam ut habere possint vereor. Le-
gendum puto, tenui admodum in Mss.
discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. et
sic interpretatus sum. *Gesner.*

μᾶλλον τοῖς γε ἀφυγμένοις ἐς ἀηδὲς οὔτω φροντισήριον 3). ἐπὶ τῷ σπικτάζειν.

Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ὠδᾷ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβέλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) σφρανῆσθαι αἰδῶν. τὰ γὰρ Πύθια, 4). τούτων μὲν αὐτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκείνῳ ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμος, ἃ τῶν ἀποθεν αὐτῷ

dendi causa insuave adeo auditorium ingressi
suis.

2. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaferat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non

3. ἐς ἀηδὲς οὔτω φροντισήριον] Videtur fingere Auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone. *Gesner.*

4. τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. *Prom.* §. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. *Gesner.*

αὐτῷ βαβελευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει
 τῆς τόπῃ, μεγαλεργίας ἡράσθη, τὸν τε βασι-
 λέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν 5) ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνδυ-
 μη-

non inter ea, quae e longinquo cogitaverat:
 sed cum in naturam loci incidisset, magnifi-
 centiae quodam amore correptus, et regem
 illum Achivorum quondam ad Trojam *profe-*
στο-

5. τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex
 Achivorum Trojam oppugnantium, qui
 Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an
 usquam memoretur. Certe nihil Homerus,
 nihil Geographi. Contra a natura abscis-
 sam omnes affirmant. Suspiciari licet ali-
 quid hic excidisse: nempe dixit forte au-
 ctor de illa *Homericā* fossa Il. H. Nestoris
 suāsu facta; deinde Neptunum commemo-
 ravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispa-
 nia, circa Gades disjunxerit, Siciliam ab-
 ruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam.
 Omissis quae interjecta fuerant, male jam
 Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc
 est, ipsius naturae. Haec suspicari fas
 fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic
 dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui
 perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint,
 vid. *Plin. H. N. 4, 4. l. 5.* Neronis cona-
 tum describit, admixtis superstitionis qui-
 busdam, credulitatis certe, vestigiis, *Xiphi-*
linus e *Dionis l. 63. p. 722. Gesner.*

μηθείς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτα-
 μεν Εὐρίπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν
 καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐ-
 τῷ ἐπὶ τὰς Σκύθας· τὰ δὲ Ἑέρξῃ καὶ πρὸ τῶ-
 νων ἴσως ἐνενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν
 ὄντα· καὶ πρὸς ταῖς, τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλοις
 ἐπιμιῖται 6) πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμ-
 πρῶς ἐσιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 Φύ-

florum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia ab-
sciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insu-
per Darium, ut Bosporo pons contra Scythas
ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte
ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum
maxima. Ad haec videri sibi poterat, se per-
miscendis tam parvo intervallo omnibus, splen-
dido Graeciam munere et velut epulis excipere.
Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,
 ta-

6. τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖται] Legen-
 dum arbitror τῷ, quod quale sit, ex in-
 terpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο
 per *videri poterat* interpretatus sum aucto-
 ritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο,
 δόξειεν. *Permiscere ἐπιμιῖται* est commer-
 ciorum societate inter se devincire. Τα
 ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-
 tandae. *Gesner.*

Φύσεις μεθύσαι μὲν, ψαύσαι δὲ πῃ καὶ ἀκῆσαι
τῷτο Φθόγμα.

Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφι-
τρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε, καὶ ᾠσμα δὲ μέ-
γα Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ'
αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τῷ τὴν Ἑλλάδα ἐπίτρο-
πεύσαντος, ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ᾗξε, κροτάμενός
τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθηκόμενος τῆς γῆς, τρεῖς
οἶμα· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπισθυμένοις παρα-
καλευσάμενος. ζυμπόνως ἀπτεσθαι τῷ ἔργῳ,
ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἑρακλέους δοκῶν
ὑπερβεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῷ δεσμω-
τηρίῳ, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνεν,
ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα.

Ἐβδό-

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire
gestiunt.

3. Progreffus autem de tentorio, hymnum
canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non
magnum Melicertae et Leucotheae. Cum vero
raffellum illi aureum porrexisset praefes Grae-
ciae, ad fossam accessit inter plausus atque
cantus, humoque ter, putō, percussa, horta-
tusque eos, quibus cura operis permiffa erat,
ut studiose illud aggredierentur, Corinthum re-
diit, omnes a se Herculis superatos labores,
existimans. Atque ergastulorum vincti saxosa
et difficilia elaborabant, terrena autem ac plana
exercitus.

4. Se-

Ἐβδόμην δὲ πρὶ καὶ πέμπτην 7) ἡμέραν
 προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόχος ἄνω σαφῆς, ὡς δὴ τῷ Νέρω-
 νος μετεγνακότος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τὰς
 Αἰγυπτίους γεωμετρῶντας τῆς ἐκατέρας θαλάτ-
 της τὰς Φύσεις, καὶ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυ-
 χεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγάμευες τὴν ἐκ τῷ
 Λεχαιῶν περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ
 τοσάδε νῆσῳ ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρυχίου
 ἀπενεχθῆναι τὴν Αἰγίναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τῷ

4. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant autem Aegyptios, dimenso utriusque maris fastigio, non ejusdem illa libramenti deprehendisse, sed alius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam appetente, plane submersa Aegina auferatur. Verum

7. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην] Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari jam coeptum esset. Imo vero ἑβδομηκοσὴν καὶ π. legere jubent viri docti apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. a. 13. Sed quo codice auctore? quarene haec licentia? *du Soul.*

τῷ Ἰσθμῷ τομῆς πρὸ ἂν Θαλῆς μετέσχεσεν ὁ
σοφώτατος τε καὶ Φυσικώτατος. τῷ γὰρ
τέμειν αὐτὸν ἤρα μάλλον, ἢ τῷ δημοσίᾳ
αἰδέειν.

Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κήνησις, καὶ
ὀξύτατος, ὡς 8) τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος,
ὄνο-

rum Neronem quidem a secando Isthmo, neque
Thales ille sapientissimus, et consultissimus na-
turae demovisset: magis enim secare illum jam
cupiebat, quam *ipsum* publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, et acer-
rimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capessive-
rat,

8. καὶ ὀξύτατος ὡς] Locus corruptus, arbi-
tror, quem ita forte emendare liceat, καὶ
ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἦν
ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. No-
men viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, Vin-
dex. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in
mentem venisse legere, οὐξύπατος vel ὁ
ἐξύπατος Exconsul, i. Exconsule, quae
fatis blanda fuerit mutatio. Regebat tum
Galliam pro praetore Vindex, *Sueton. Ner.*
c. 40. et potest fieri, ut consulatu ante
functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος.
Docet enim *Dio* l. 53. p. 504. ab Augusto
institutum, quos ipse in suas provincias
mitteret, Legatos et Proprætores vocari,
licet Consulares essent, *πρεσβευτὰς ἀντι-*

ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, αἰπήγαγεν Ἑλλάδος τε
καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα.
τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίης τε καὶ ἰσупέδης
οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης
ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποβιδόναί. ταῦτι καὶ αὐ-
τοῖς χθρὲς ἡμέσατε τῷ προπταίσαντος θ). χι-
λάρχε.

MEN.

rat, nomen ei Vindex, a Graecia et Isthmo
abduxit. Neronem, frigida quaedam de Geo-
metria caussantem: maria enim pari undique
fastigio librata novi. Ajunt autem illi etiam
ipsas suburbantias regiones jam labare, et cede-
re. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno,
qui huc appulit.

6. MEN.

σεραπήγου. το ὀνομαζέσθαι, καὶ ἐν τῶν
ὑπατευκότων ὥσι. Haecenus itaque miri-
fice blandiebatur mihi conjectura, sed re-
frigeravi, istum amorem ex aliqua parte
illud, quod inferioris aevi, et vel tum ra-
rissima vox ἐξυπατος. itaque in medio in-
terim relinquenda res videtur: ac ne in
versionem quidem recipere Vindicem Ek-
consulem ausus sum. Interim nec illud
dissimulo, libellum mihi satis recentem vi-
deri, quem ἐξυπατος non dedeceat: sed
non aliis adhuc, quam stili argumentis.
Gesner.

9. προπταίσαντος] Scripserat haud dubie
προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur.
du Soul.

MEN. Ἡ Φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μου-
 σμανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιά-
 δων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λή-
 μνῳ προσπλεόντων 10) οἱ μὲν θαύμαζον, οἱ
 δὲ κατεγέλων. ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ
 Μενέκρατες, ὅτε θαυμασίως ἔχει τῷ Φθέγγμα-
 τός, ὅτ' αὖ γελοίως ἢ γὰρ Φύσις αὐτὸν ἀμέμ-
 πτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ
 κοῖλον μὲν Φύσει, 11) καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης
 αὐ-

6. MEN. Sed vox, o Musoni, propter
 quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum
 Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet
 tyranno? eorum enim, qui Lemnum appule-
 runt, admirati quidam sunt, alii deridere.
 MUS. Verum iste, Menecrates, neque ad-
 mirabilis est quantum ad vocem, neque ridicu-
 lus. Natura enim illum sine reprehensione et
 mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam
 et grave praeter naturam sonat, depresso ad

L1 2

inte-

10. τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων] Fingi-
 tur igitur, nisi hic etiam aliquid corrup-
 tum est, Menecratem hunc Lemnium
 fuisse, neque insula illa ante haec egres-
 sum. *Gesner.*

11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ Φύσει] De voce
 Neronis *Xiphil.* e *Dione* l. 61. p. 699. A.
 βραχὺ καὶ μέλαν Φῶνημα ἔχων. *Sueton.*
 Ner.

αὐτῷ τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' ἔτι κατεσκευασ-
μένα 12) βομβεῖ πῶς. οἱ δέ γε τόνοι τῶν
Φθόγ-

interiora gutture. Cantica vero ita paratus
quodammodo stridit ac strepit. Interim toni
vorum musicarum mitigant illum, *tolerabilio-*
rem-

Ner. c. 20. *Exiguat vocis et fuscæ.* Κοῖλον
igitur illud s. cauum in voce erat ab affe-
ctatione, cum maiorem et graviolem, quam
a natura habebat, vellet efficere, quod
depresso et introrsum adacto gutture ho-
die etiam cōnantur interdum adolescen-
tuli. *Gesner.*

κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat
etiam *La Croze*. Cumque et in L. idem
adscriptum, sensusque videatur postulare,
non dubitavi sic edere. Interim versionem
ad μὴ aptatam non attigi. *Reitz.*

12. μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil
praecessit de praeparatis carminibus; sed
de voce praeter naturam amplificata.
Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita
certe interea converti, dum meliora edo-
cear. Statim sequitur βομβεῖ πῶς —
ἐπιλαίνοῦσι. Horum verborum interpun-
ctionem pariter atque interpretationem
juvat locus *Eriphani*, e libro de mens. et
ponder. mox a principio, quem observavi
indicio *Casauboni ad Suet. Neron. c. 20.*
Ita

Φθόγγων 13) ἐπιλαίνεσι τῆτον, ἐπεὶ μὴ
 θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ
 μελοποιία, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία
 εὐσα-

*remque faciunt, cum sibi non confidit, colorum
 mulicorum humanitate, et modulatione flexi-
 bili sane, et bene composito ad citharam cantu,
 et quod, ubi tempus est, ingreditur, et stat, et*
 L I 3 *trans-*

Ita autem de septuaginta interpretibus lo-
 quitur, ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κείσθαι
 τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι,
 τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα
 μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus
 ex repetitione sonus; hunc mollierunt vo-
 ce, quam repetit Ebraeus sermo, semel
 tantum ponenda. Hoc certe discimus,
 βόμβος est sonus asperior, qui dicitur jun-
 ctura λεάνεσθαι. Hoc ad nostram rem
 satis est. Nam βόμβον esse *obscurum et
 taucum murmur*, ut apum et id genus ani-
 malculorum, satis constat; quod cum *fusca*
 Neronis voce pulchre convenit. *Gesner.*

13. τόνοι τῶν Φθόγγων] Nempe huic etiam
 loco lucem adfert illa inter Φωνὴν et
 Φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.*
Epiet. 3, 6. Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ
 μόνον Φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν Φθόγ-
 γων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ. *Gesner.*

εὐσταλεῖ, καὶ ἔ καίρως βαδίσαι, καὶ σῆναι, καὶ μετασῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἑξομειῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντας μόνῃ τῇ βασιλεῇ δοῦν καὶν ἀκριβὲν ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τὰς κρείττονας, 14) Φεῦ γέλωτας, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καί τοι μυρίων φόβων ἐπηρτημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γάρ, τῇ μετρίᾳ πλεόν ζυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων διίσταται τῶν ποδῶν ἀνακλῶμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῇ τροχῇ. Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρενθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπρα-
μένῃ

transfert se, et quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare.

7. Quoties vero imitatur superos, vah risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, rectorum inflexus, ut qui rotae *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam

14. μιμοῖτο τοὺς κρείττονας] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, et numismata. *Gesner*.

μένε αὐτῷ τῆ προσώπῃ· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον,
καὶ ἐκ ἀποχρῶν περ δῆ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς
ὑφίενται, ὦ Μισθώνιε; τέχνη γὰρ περ χαρίζον-
ται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπα-
λαίοντες, ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν
τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθα-
νεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν
ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί
τῆτο, Μισθώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τῆ λόγῃ.
ΜΟΥΣ. Ἄκχε δὴ λόγῃ ἀτόπῃ μὲν, ἐν ὀφθαλ-
μοῖς δὲ Ἑλλήκων πεπραγμένῃ.

Ἰσθμοῖ

etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi
exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant,
quomodo se submitunt, Musoni? Nempe arti
hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi qui-
dem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu co-
gita, Menecrates, tragicum actorem, qui in
Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam
circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et
quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi. MUS. Audi igitur rem incredibilem
illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

Ἴσθμοῖ γὰρ νόμος κειμένος, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, 15) μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδᾶς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁ δ' Ἑπειρώτης, ἄριστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τᾷ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τᾷ σεΦάντι ἐρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρέτερον ἢ δέκα τάλαντα δῶναι οἱ Νέρωναι ὑπὲρ τῆς

9. Cum lex esset Indis Isthmiis, ne Comœdia certaretur, neque Tragoedia: visum est Neroui, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingeat se et coronæ amore captum; neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset.

15. μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat *Plut. Sympos. 5, 2. p. 674.* qui ibidem docet, in Sicyonio Thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητείας Ἴσθμια νενικηκυίας. *Gesner.*

τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίανέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε
καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠεροῦτο. ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐ-
τῷ δὴ τ' αἰῶνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ
τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κα-
λεύων ὑφείναι αὐτῷ τῶτον· αὐτῷ δὲ ὑπεραίρον-
τος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰς-
πέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τὰς ἑαυτοῦ ὑπο-
κριτάς, 16) οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγμα-
τι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτες ἐλεφαντίνους καὶ
δι-

diffet. At hic exasperari et furere. Etenim
in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tem-
pus certaminis. Clamore autem laudantibus
Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere
hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
tollente vocem, et populariter contendente,
immittit Nero in pulpita suos histriones, tan-
quam qui negotio huic apti essent. Hi ergo,
qui pugillares eburneos bipatentes pugionum

L1 5

in-

16. τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτάς] Forte ex illo
plausorum suorum numero, quos describit
Sueton. c. 20. Adolescentulos equestri ordi-
nis, et quinque amplius millia e plebe robu-
stissimae juvenutis undique elegit, qui divisi
in factiones plausuum genera condiscerent etc.
Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere.
Gefner.

διθύραες προβεβημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρῆ-
δια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν
ἐν ἡμέρᾳ κίονα, κατέαξαν αὐτῷ τὴν Φάρυγγα,
παίαντες ὀφθαλμοῖς ταῖς δόλοισι.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μί-
αρον ἔτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων
ἐργασάμενος; ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία
τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκρι-
τὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτῷ τὸ φθόγμα, τί
χρὲ θάυμαζεις; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν σέ-
μιον, παρ' ἧς αἱ εὐφροὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττεται
ὄρωσεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη
καίτοι τῷ Πυθίᾳ καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τὰς
Ὀρέ-

instar protendebant, erecti ad proximam co-
lumnā Epirotae guttur directis illis tabellis
ferientes elidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vicit, Musoni,
tam impuro facinore in oculis Graeciae per-
petrando? MUS. Lusus iste juveni interfectori
suae matris. Si vero Tragicum histrionem,
extirpanda illius voce, interemit, quid miran-
dum est? Qui etiam Pythicum ostium, e quo
divina adspirabantur oracula, obturandi impe-
tum cepit, ut neque sua Apollini vox porro
esset: Pythio licet annumerante illum inter
Ore-

Ὀρέσας τε 17) καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μη-
τροκτονῆσαι, καὶ λόγους τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν;
ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς
εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τῶ
θεῷ ᾤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀνέων.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσειῶσα ναῦς;
ὥς ἐπάγειν τί ἀγαθὸν εἴηκεν. ἐξεφάνωνται γὰρ
ταὺς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις
ἐκ πρώτας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμε-
νος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ
μὴ

Orestas et Alcmaeones, quibus matrum peracta
ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus
peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic
cum dicere non posset, quem ultus esset, con-
tumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen
mitiora veris audiret.

11. Sed dum loquimur, quaenam navis
accedit? ut illa bonum quiddam videtur adve-
here! Coronati enim sunt capitibus, tanquam
chorus boni ominis. Atque de prora aliquis
protendit manum, bono nos animo esse jubens
et gaudere: clamat autem, nisi quid me fal-
lunt

17. εἰς τοὺς Ὀρέσας τε] Versiculum pro-
scriptum refert Sueton. c. 39. Νέρων, Ὀρέ-
σης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil
de oraculo. Gesner.

μὴ παρακῶ, Νέρωνα οἴχεσθαι. MEN. Βεῶ
 γὰρ, Μισώνις, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς
 ἔπτεται. ΜΟΥΣ. Εὖ γε, ὦ θεοί. MEN. Ἀλλὰ
 μὴ ἐπευχόμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις ἔ
 φασι δεῖν.

lunt aures, perüsse Neronem. MEN. Enim
 vero sic clamat, Musoni, et disertius, quo pro-
 pius terram venit. MUS. Bonum factum,
 o Di! MEN. Sed ne quid imprecemur: ne-
 gant enim hoc decere in defunctis.

Fugitivi	1
Saturnalia	42
Cronosolon	58
Epistolae Saturnales	72
Convivium, seu Lapithae	106
De dea Syria	165
Demosthenis laudatio	238
Deorum comitia	318
Decretum	337

Pseudosophista, seu Soloecista	375
Philopatris, seu qui docetur	415
Charidemus, five de pulchritudine	479
Nero, five de Isthmo perfodiendo	521
